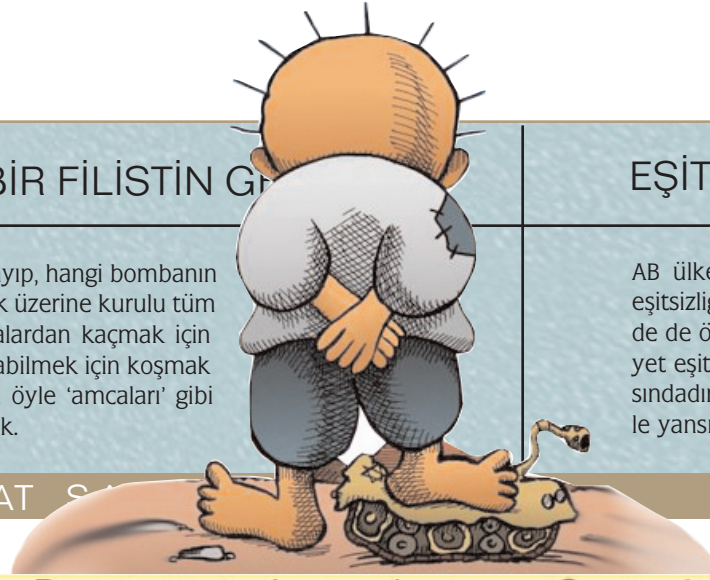

Yaşanan ekonomik krizin etkileri halkı vurmaya devam ediyor. Sanayi üretiminde düşüşler yaşanırken, patronlar kriz bahanesiyle kitlesel işçi çıkarmaya hız veriyor. Sanayi üretiminde yaşanan yüzde 13.9'luk daralmayı tarımda yaşanan yüzde 25-30 oranındaki düşüş izliyor. Yem fiyatları, maliyeti karşılamazken, çiftlikler kapanıyor. Süt fiyatları son 25 yılın en düşük seviyesinde.

Filistin'de ayakkabıların tekleri hep kayıp, hangi bombanın altında, nerede kaldı kim bili? Koşmak üzerine kurulu tüm düşler; öyle kırdı falan değil, bombalardan kaçmak için koşmak ve en güzeli, en uzağa taş atabilmek için koşmak üzerinedir. Hanzala, bir savaşçı! Ama öyle 'amcaları' gibi füzeleri, silahları, tankları, tüfekleri yok.

AB ülkelerinde 1957'li yıllardan günümüze uzanan cinsiyet eşitsizliğini gidermeye dönük sözde çözüm projeleri, ülkemizde de özellikle 2005'ten itibaren hâkim sınıfların "AB'nin cinsiyet eşitliği konusundaki politikaları öncelikli hedeflerimiz arasındadır" söylemleri üzerine şekillenen bir dizi yasal değişikliklerle yansımaları buldu.

Demokrasi Devrimle Gelecek

Halk İçin Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 7 • Sayı: 147 • 20-31 Ocak 2008 • Fiyatı: 1 YTL

e-mail:devrimcidemokras@ttmail.com

gözaltı, tutuklama, tehdit

DEMOKRASİ DEĞİL FAŞİZM BU

Sendika şubeleri basıldı Öğrenciler tutuklandı

SİVAS- En ufak hak arama mücadelesini 'yasa dışı faaliyet' şeklinde damgalayan devlet, meşru ve yasal temelde örgütlenerek mücadele yürüten kurum ve kişilere saldırıyor, 'örgüt üyeliğinden' tutukluyor. Sivas, Kayseri ve Ankara'da, 15 Ocak tarihinde, SES ve Eğitim-Sen sendikaları ve bunların üyeleri ile öğrenci evleri basılarak, onlarca kişi gözaltına alındı. 'Terör örgütüne üye olmak' iddiasıyla gözaltına alınan ve çoğu öğrenci olan 25 kişiden 7'si tutuklandı. Yazılı sorgu tutanaklarında DHF gibi demokratik kitle örgütleri ve kimi devrimci yayın çevreleri, doğrudan "yasa dışı" ilan ediliyor.

DHD üyeleri kaçırılarak işkence gördü

İSTANBUL- Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'na bağlı Sangazi'deki Anadolu Demokratik Haklar Derneği üyesi Hüseyin Arslan ve Hüseyin Coşkun, 7-8 Ocak'ta kontrgerilla tarafından kaçırılarak işkenceye maruz kaldı. Kar maskeli kontrgerilla üyeleri tarafından zorla araca sokulan ve gözleri bağlanan DHD üyelerine fiziki şiddet uygulandı, "sizi biliyoruz, ensenizdeyiz, bir dahaki sefere böyle kurtulamazsınız" şeklinde tehditler savruldu. Yapılan saldırı karşısında Anadolu DHD, "demokrasi ve hak alma mücadelesini yılmadan sürdüreceğiz" dedi.

DHF: Demokratik haklar mücadelesi suç değildir!

Halkın örgütlü ve meşru temelde yürüttüğü mücadelesine tahammül edemeyen hâkim sınıflar, bu mücadeleyi sindirmek amacıyla saldırılarını yoğunlaştırıyor. İçine girdiği krizin faturasını halk kitlelerine yüklemeye çalışan hâkim sınıflar, baskılarını artırırken, demokratik haklar mücadelesini "yasa dışı" ilan ederek hedef gösteriyor

Saldırıları üzerine bir açıklama yapan DHF, saldırıları kinayarak, demokratik haklar mücadelesinin bir suç olarak görülemeyeceğini belirtti. DHF açıklamasında şu ifadeler yer verildi: "Emperyalizme karşı bağımsızlığın; zorbalık düzenine karşı yeni demokrasinin, insanca bir yaşamın ve gerçek demokratik bir düzenin savunusu içerisinde olan tüm demokratik kurumlar başta olmak üzere, halkın örgütlü güçleri üzerinden tüm emekçi kesimler pervasız zulüm politikalarıyla bastırılmak, sindirilmek, örgütsüzleştirilmek istenmektedir. Halkın, ekonomik-sosyal yaşamındaki demokratik hak ve talepleri mücadelesi, suç değildir!"

Polis tarafından kaçırılarak işkence gördüler 2'de

Cerrah: Korku olmaz ise polis görevini yapamaz 5'te

Filistin'de ölen her 3 kişiden 1'i çocuk

İzmir, Adana, Amed, Ankara, İstanbul, Antalya, Isparta, Gaziantep, Bursa, Mersin başta olmak üzere ülkemizin birçok yerinde ve İngiltere, Yunanistan, Fas, Cezayir, Pakistan, Lübnan, İran ve daha çok sayıda ülkede gerçekleştirilen eylemlere katılan yüz binler, İsrail'in katliamlarını lanetlerken, Filistin halkının yanında olduğunu haykırdı

İsrail'in Filistin halkına yönelik karadan, havadan ve denizden gerçekleştirdiği saldırının üçüncü haftasında katliam ve enkaz altında bir kent vardı. Kamu binalarının, alt yapının, okul ve hastanelerin yerle bir edildiği saldırıda 1000'den fazla kişi öldürüldü, binlercesi de yaralandı. Ölenlerin büyük bir kısmını ise çocuklar oluşturuyor. Filistinli direnişçilerden korunmak için çocukların kalkan olarak kullanıldığı, kimyasal bombaların atıldığı saldırıda, bombalayacak yer bırakmayan İsrail, tek tarafı ateşkes ilan etti. Hamas, İsrail'e, Gazze'yi terk etmesi için bir haftalık süre tanıdığını açıkladı. Ateşkestten sonra İsrail 'zafer' sevinci yaşarken Filistinliler ölümlerini topluyor. **SAYFA 10**

Hrant Dink 2. yılında unutulmadı

Hrant'ın katledilişinin ikinci yıldönümünde yine vurulduğu gün ve saatte bir araya gelen binlerce insan, "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz" ve "Türk, Kürt, Ermeni hepimiz kardeşiz" sloganları atarak Hrant'ı unutturmadi. Ellerinde Hrant'ın resimleri, "Hepimiz Ermeni'yiz" yazılı dövizler ve karanfiller taşıyan binlerce insanın arasına, saygı duruşu sırasında Rakel Dink de katıldı. Kitle AGOS

gazetesinin önünde, Hrant'ın vurulduğu yere karanfiller atarken, hep bir ağızdan "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını haykırdı. Tertip komitesi adına açıklamayı okuyan sanatçı Halil Ergün, "Kardeşim Hrant, yetim bir halkın yetim çocuğuydu ve biz o yetim çocuğu kaybettik. İçimizden, bizden birisi olarak konuştu, yüreklerimize seslendi. Tarihimize yüzleşmek için önemli bir tutamaktı. Şimdi Talat Paşa'nın belgelerine bakıp bir milyon Ermeni'nin yitip gittiğini öğreniyoruz. Hrant bize bunları söylüyordu. Hrant'ı öldürenlerin ırkı, milliyetçi kardeşler olduğunu şimdi görüyoruz." dedi. **SAYFA 5**

"TRT Şeş Şaş e. Roj Baş e..."

Yaptığı 'açılım'larla kendi Kürt'ünü yaratmaya çalışan devletin son olarak kurduğu TRT 6, Kürtler tarafından itibar görmedi. Devletin bu hamlesini, bugüne kadar uygulanan imha ve inkar politikalarının devamı olarak gören Kürtler, bu hamleleri Kürt sorununu çözmeye niyetinden uzak, sahte açılımlar olarak değerlendirdi. İsyanlarını, ulusal mücadelelerini umursamayan projelerin özgürlük getirmeyeceğini ifade eden Kürtlerin ihtiyacı sahte açılımlar değil, direniş ve özgürlük mücadelesinin kendisi. Öte yandan, bölgenin belediyelerini ele geçirmek için ittifak kuran düzen partileri, Kürt ulusunun direnişini kırmak için yoğun bir çaba içerisinde. **SAYFA 15**

AZARLAR

- 3 SINIF TAVRI/İsmail Uçar 'Gerici olan her şey ayırdır, vurmazsan düşmesi imkânsızdır' (Mao)
- 6 EMEĞİN KÜRSÜSÜ/Dursun Baştuğ Kaptan olamayan yolcu olur
- 10 YÖNELİM/Kazım Cihan Bağımsız, demokratik Filistin
- 11 KONUK YAZAR/M. Şeyhmuz Diken Sobelemek mi, o yaşı çok oldu...

[GÜNDEM] Emperyalizmin bölgedeki beslemesi İsrail siyonizmi 3'te

Emperyalistlerin dünyada, özellikle de Ortadoğu coğrafyasında giriştiği projeler kapsamında başlattığı yeniden düzenleme saldırıları devam ediyor. Her ülkede, o ülkenin gerçekliğine ve o ülkeye biçilen role uygun olarak farklı biçimlere bürünen bu proje, ülkemizde 19 Aralık sadırını, Öcalan'ın ABD eliyle Türk devletine teslim edilmesi, özelleştirmeler, Kürt ve Alevi "açılım"ları, "düşman komşu devletler"le ilişkilerin büyük bir değişim göstermesi, Kıbrıs meselesi ve bir yılı aşkın süredir tüm sıcaklığı ile gündemimizin merkezine ortutulmuş olan Ergenekon operasyonlarıyla hayata geçiriliyor.

İlk olarak, 2001 yılında otomobil hırsızlığından gözaltına alınan Tuncay Güney'in ifadeleri —oto hırsızlığından alınmışken neden Ergenekon üzerine konuşma ihtiyacı hissettiği artık hepimizin malumu- sonucunda gündeme gelen Ergenekon, geçtiğimiz yıl ikinci kez gündeme geldi. Çeşitli rütbelerden askerlerin de içinde bulunduğu bu "dalga"nın ardından birçok kişi "artık bitti" derken, geçtiğimiz günlerde Ergenekon operasyonu çerçevesinde yine bir dizi gözaltı ve tutuklamalar yaşandı. Üstelik bu kez gözaltına alınan, evi arananlar, ordudan yargıya kadar geniş bir yelpazedeki emekli üst düzey asker ve bürokratlar, yargı mensupları oldular. Bu kez, daha öncekinden farklı olarak bugüne değin AKP üzerinden yürütülen Ergenekon operasyonuna ordu da aktif dahil oldu. Ordu, kendi içerisindeki görevli bazı askerleri sorguya aldı, 4'ünü tutukladı. Bu durum, gazetemizde daha evvel Ergenekon üzerine yazdığımız yazıda da ifade ettiğimiz gibi, Ergenekon operasyonunun ABD'nin emriyle yapıldığı ve ordunun da —elbette içindeki tekil bazı şahıslar dışında- bu sürecin bir parçası olduğu ve bu emri yerine getirecek öznelerden biri olduğu gerçekliğini ortaya koydu.

Saygıdeğer (!) ABD patentli liberallerimiz ile bazı ilerici güçler, yapılan operasyonun demokratikleşme adımları olduğu yanılsamasına kapılarak, AKP'nin, dolayısıyla da ABD emperyalizminin kuru luğuna takıldılar.

Ülkemizde, yukarıda ifade ettiğimiz adımlar üzerinden hayata geçirilen ABD'nin Avrasya politikaları, Filistin topraklarında ise fosfor bombalarıyla ete-kemiğe büründürülüyor. ABD'nin masa başında belirlediği sınırlar, Ortadoğu'da kanla çiziliyor. İsrail siyonizminin, üçte birini çocukların oluşturduğu binlerce kişinin kanı, ABD'nin bu planlarına ve "yeni" Ortadoğu'nun sınırları için mürekkep yapıldı. 22 gün süren katliamda yaşamını yitiren bin 500'e yakın Filistinlinin cansız bedenini ile Gazze Şeridi'ne hayalet bir sınıır çizildi. Demokrasinin, insan haklarının, özgürlüğün adresi olarak bizlere yutturulmaya çalışılan Birleşmiş Milletler, ABD ve AB başta olmak üzere "uygar" Batı, katliamların durdurulması için İsrail'i alkışlamakla yetindi! Bu şakşakçılar korosuna dünya devletlerinin ezici çoğunluğu da katıldı. İsrail, amacının, "düşman" "terör örgütü" olduğunu iddia ettiği Hamas'ı "bitirmek" olduğunu açıkladı, az evvel adını zikrettiğimiz ve edemediğimiz bilcümle zevat, "düşmanımız ve bu düşmanı bitirmeliyiz" diyerek yanıt verdular İsrail'e. Boşuna dememişler "başkasını kandırmaya soyunan, herkesten önce kendisini kandırıyordur" diye. Dünya gerici devletlerinin tüm ustaca oyunculuklarına, fevkaledenin fev'indeki yalanlarına rağmen, dünya halkları bu katliamın Filistin halkının özgürlük mücadelesini, Filistin halkının işgalci İsrail'e karşı verdiği mücadeleyi bitirmek ve ABD'ye hizmette kusur etmeyecek bir iktidar oluşturmak için yapıldığını biliyor. Biliyor, çünkü Irak'ı gördü, Vietnam'ı gördü, Afganistan'ı gördü, Lübnan'ı gördü ve daha ni-

celerini... Bundandır ki ülkemizde ve dünyanın hemen her yerinde alanlara çıkan yüz binler, İsrail siyonizmini lanetleyip katliama son vermesini isterken, Filistin halkının özgürlük mücadelesinin meşruluğunu savundu.

Halkın hergün sokaklarda İsrail'in Filistin'deki katliamına tepki gösteren eylemler düzenlediği ve devleti, AKP hükümetini iki yüzlülükle, katliama suç ortağı olmakla, İsrail askerlerini eğitmekle, İsrail'e askeri ihaleler yoluyla para vermekle suçladığı ülkemizde, Kasımpaşa delikanlısı Tayyip gürlenmeseydi olmazdı. "Yağmasan da gürl" anlayısıyla, kurşunlardan uzakta, kameralar karşısına geçen Erdoğan, İsrail'e gürlledi. İsrail'de yaşayan Pakistan uyruklu gazeteci yazar Tarık Ali'nin deyiimiyle, "Türkiye devleti ve hükümeti (AKP) çok gürültü çıkardı, ama katliamı durdurmak için hiçbir şey yapmadı". Ne yapabilir ki diyebilirsiniz. İsrail'den aldığı "onur" madalyasını iade edebilirli hiçbir şey yapamazsa ya da İsrail jetlerinin Konya semalarında eğitim yapmalarını durdurmak için adım atabilirdi ya da İsrail konsolosunu geri gönderebilir, kendi konsolusunu geri çağırabilirdi. Bunlar yapılabilecek en küçük işler. Ama yapmadı, yapamazdı. Nasıl yapacaktı ki? Daha dün mecliste konuşma yaptığırdı, sonrasında ayakta alkışladığı ve el ele samimi pozlar verdiği İsrail Başbakanı Ehud Olmert'e bunu nasıl yapardı? Olmert bir yana da, İsrail devleti ne derdi? Peki ya eşbaşkanlığını yaptığırdı, Büyük Ortadoğu Projesi'nin sahibi ABD ne derdi? Hem sonra, zaten bütün bunlar Büyük Ortadoğu Projesi'nin, ABD Dışişleri Bakanı Rice'nin deyiimiyle "doğum sancıları" değil miydi? Öyleydi. Bu yüzden de yapamazdı, yapamadı da. İsrail'e "sert" çıkan Erdoğan, ülkemizde Kürt ulusal hareketi ve Kürt ulusuna, Alevilere, Ermenilere, Araplara, Süryanilere vb'ne

on yıllardır yapılan —kendisinin de uygulayıcısı olduğu- devlet zulmünü ise görmüyor gibi davranıyor. İki yıl evvel Şişli'nin göbeğinden Ermeni gazeteci Hrant Dink'in, devlet tarafından organize edilmiş bir cinayete kurban gittiğini unutmus gibi davranıyor. İsrail'den, seçimlerle işbaşına gelmiş olan Hamas'ı —adını bile söylemeye cesaret edemeden- demokrasinin gereği olarak tanıması gerektiğini söyleyen Erdoğan, Sivas-Ankara-Kayseri'de sendika yöneticisi ve öğrenci 22 kişinin demokratik haklarını kullanarak halkı bilgilendirdikleri için, halkı haklarına sahip çıkmaya çağırıldıkları için gözaltına alındığını, "terörist" olarak gösterilmeye çalışıldığını gizlemeye çalışıyor. Erdoğan; 13 yaşında bedeni otomatik silahlarla taranan Uğur Kaymaz'ı, Amed'de vurulan Enes'i, İlyas'ı, gözaltında katledilen sayısız devrimci, komünisti, polis kurşunuyla ölen insanları unutturmak, bizleri aldatmak istiyor. O[nlar] unutmus olabilir, biz hiçbirini unutmadık. O[nlar] unutturmak istiyor olabilirler, biz unutturmayacağız. O[nlar] kendilerini ak göstermeye çalışabilirler, biz kara, hem de kapkara olduklarını biliyoruz. O[nlar] bizleri aldatmak için her türlü yola başvuruyor olabilirler, biz gerçekleri görmeye ve söylemeye devam edeceğiz! Bunu yapacağız, çünkü günün en karanlık anının şafağına sökeceğini müdelediğini biliyoruz.

Onlar da bizlerin olup bitenin farkında olduğumuzu, olmayanlarımızın da artık olmaya başladığını biliyorlar. Biliyorlar ve korkuyorlar. Korktukları için bizden olanları elimizden almaya ve bizim değerlerimizi bitirmeye çalışıyorlar. Ama nafile. Onlar yenilmeye, bizlerse kazanmaya mahkumuz. Tarihin fermanı budur. Korkunun ecele faydası yok...

DHD ÜYELERİ KAÇIRILIP İŞKENCE GÖRDÜ

İSTANBUL- "Yasaklar azaltılacak, özgürlükler artacak" diyen AKP hükümetinin sahtekarlığı, demokratik haklar mücadelesi yürütenlere karşı sergilediği tutumuyla bir kez daha gözler önüne serildi. Demokratik Haklar Federasyonu'na bağlı Sangazi'deki Anadolu Demokratik Haklar Derneği üyesi iki kişi, kontrgerilla tarafından kaçırılarak işkenceye maruz kaldı. Demokratik Haklar Federasyonu'na bağlı Sangazi'deki Anadolu Demokratik Haklar Derneği üyesi Hüseyin Arslan ve İnan Çoşar'ı kaçıran kontrgerilla elemanları, işkencenin yanında, "sizi biliyoruz, ensenizdeyiz, bir dahaki sefere böyle kurtulamazsınız" şeklinde tehditler de savurdular.

Anadolu DHD, üyelerine yönelik saldırıyı knadı- Anadolu Demokratik Haklar Derneği, Sangazi Meydanı'nda gerçekleştirdiği basın açıklaması ile üyelerine yönelik saldırıyı protesto etti. Sangazi Meydanı'nda "Kontrgerilla iş başında, Baskılar bizi yıldıramaz" yazılı pankart açan ve "Baskılar bizi yıldıramaz", "Direne direne kazanacağız", Kahrolsun MGK, MIT, CIA, kontrgerilla", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atan dernek üyeleri, kontrgerilla terörünü protesto etti.

Kontrgerilla iş başında- Anadolu DHD üyeleri Hüseyin

Arslan ve İnan Çoşar'ın uzun namlulu silahlar kullanmak suretiyle güpegündüz yol ortasında kaçındığı aktarılarak, "Yüzleri maskeli ve kimliği belirsiz kişiler tarafından kaçırılan üyelerimiz; darp ve çeşitli işkence metotlarına maruz kaldılar. Krizin işçi ve emekçiler üzerindeki yıkıcı etkisinin arttığı, demokrasi ve hak alma mücadelesinin yoğunlaşarak geliştiği bir süreçte üyelerimize dönük gerçekleştirilen bu yıldırma saldırısı, mevcut düzenin ve faşizm gerçekliğinin geldiği boyutu bir kez daha tüm çıplaklığıyla göstermektedir" denildi. Devrim ve demokrasi güçlerinin bu ve benzeri saldırıların ilk kez karşılanmadığını hatırlatan açıklamada, "Geçmişte birçok örneğini gördüğümüz kontrgerilla saldırılarının bir örneğini yaşamaktayız. İçinden geçmiş olduğumuz süreç ezilenler ve emekçiler üzerindeki tahakkümün arttığı, ekonomik kriz bahanesiyle işçi ve emekçilerin işten atıldığı ve köylülüğün sefaletle mahkûm edildiği bir süreçtir. Buna paralel olarak; demokrasi ve hak alma taleplerinin yoğunlaştığı, fabrika işgallerinin başladığı ve emekçilerin haklı taleplerinin ete kemiğe bürünmeye başladığı bir süreçtir. Bir taraftan emperyalizmin saldırıları dünya halklarına kan kustururken diğer yandan "Ergenekon" adı altında devlet içindeki çetelere dönük operasyonlar yapıldığı afişe edilmektedir" denildi.

Derinlerde aramaya gerek yok: İşte çeteler! Açıklamada "Çeteleri derinlerde aramaya gerek yoktur. Derin devlet denilen şey devletin ta kendisidir. Üyelerimize dönük gerçekleştirilen kontrgerilla saldırısı 'devlet içindeki çetelerin' tasfiye edildiği yalanını tüm çıplaklığıyla göstermiştir" denilerek, açıklamaya şöyle devam edildi: "Kontrgerilla hala ortadadır, sokak ortasında insan kaçırmakta ve işkence etmektedir. Bizler bu saldırıları ne ilk ne de son olmadığının bilincindeyiz ve tüm devrimci, demokrat, ilerici kurumları bu saldırıları teşhir etmeye davet ediyoruz. Halkımız da bu saldırılar karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz"

Korkuyorlar: Bu saldırıyı gerçekleştirenlerin halkın bilinçlenmesinden ve demokrasi mücadelesinin büyümesinden korktukları belirtilirken, açıklama şu sözlerle son buldu: "Yapılan bu saldırılar karşısında susmayacak, demokrasi ve hak alma mücadelesini büyüterek sürdürmeye devam edeceğiz. Bundan sonra üyelerimize dönük gerçekleşecek olan her türlü saldırının sorumlusu Sangazi'deki kolluk kuvvetleridir."

İHD'de açıklama: Anadolu Demokratik Haklar Derneği (Anadolu DHD) ve Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) tarafından İnsan Hakları Derneği (İHD)'nde yapılan basın

toplantısında, "kontrgerilla saldırısı 'devlet içindeki çetelerin' tasfiye edildiği yalanını tüm çıplaklığıyla göstermiştir" denildi.

DHF'ye bağlı olarak Sangazi'de faaliyet yürüten Anadolu Demokratik Haklar Derneği, üyelerine saldırı gerçekleştirenlerle ilgili olarak, "Çeteleri derinlerde aramaya gerek yoktur. Derin devlet denilen şey devletin ta kendisidir. Üyelerimize dönük gerçekleştirilen kontrgerilla saldırısı 'devlet içindeki çetelerin' tasfiye edildiği yalanını tüm çıplaklığıyla göstermiştir" dedi. Ardından Anadolu DHD ve DHF'nin ortak imzaladığı basın açıklaması okundu.

Saldırıları şu şekilde gerçekleştirmiş- Dernek üyelerine dönük saldırı açıklamada şu şekilde verildi:

"7 Ocak Çarşamba günü saat 11.00 civarında Sangazi Demokrasi Caddesi'nde yürüyen Hüseyin Arslan isimli üyemiz tanımadığı genç bir kadın tarafından adres sormak bahanesiyle ara sokağa getirilmiştir. Sokakta konuşulanan kar maskeli kontrgerilla üyeleri tarafından Siyah Şahin marka bir aracı için sokularak gözleri bağlanmış ve uzun namlulu silah doğrultulmuştur. Dört kişi oldukları sanılan kişiler tarafından ormanlık alana götürülen Arslan, üzerindeki elbiseler çıkartılarak darp edilmiş ve yere yatırılmıştır. Çeşitli işkence metodları uygulanan üyemize; "sizi biliyoruz, ensenizdeyiz, bir daha ki sefere böyle kurtulamazsınız" tehditleriyle de psikolojik saldırıda bulunulmuştur. Tekrar araca bindirilen üyemiz Sangazi'de bulunan bir okulun önüne atılmıştır.

8 Ocak Perşembe günü İnan Çoşar isimli üyemize dönük benzer bir saldırı gerçekleşmiştir. Evinden çıkarak Demokrasi Caddesi'ne doğru yürümekte olan üyemiz arkasından yaklaşan Hyundai marka bir aracın içine zorla sokulmuş ve gözleri bağlanmıştır. Yine kar maskeli olan sivil unsurlar tarafından aracı içinde kaba dayak, darp, küfür ve çeşitli işkencelere maruz kalan üyemizin vücudunun çeşitli bölgelerinde bıçak yaralanması bulunmaktadır. Benzer şekilde yapılan psikolojik saldırıların yanı sıra bir başka dernek üyesinin ismi telifaz edilerek "sıra onda, onun da hesabını göreceğiz" denmiştir. Taşdelen köprüsü civarında otoyol kenarına atılan üyemiz hastaneye kaldırılmıştır."

DHD üyesine silahlı tehdit

UŞAK- Ülkücü faşist bir grup üniversite içerisinde DHD çalışanına silah eşliğinde ölüm tehditleri yağdırdı. Okul müdürü de sorunu kendi aramızda halledelim diyerek, ülkücü faşist grubu korudu. Uşak Üniversitesi Halit Ziya Kampusu öğrencisi ve Uşak Demokratik Haklar Derneği (DHD) çalışanı Poyraz Yönten, okul içerisinde ülkücü faşist bir grup tarafından silah kullanılarak ölümlle tehdit edildi. 12 Ocak tarihinde saat 13.00'da kampusta bulunan ve ülkücü grubun 'reis'i'nin yanına çağırması üzerine gitmeyi reddeden Yönten, ülkücü grup tarafından kantin dışına çıkarılarak silahla tehdit edildi. Çağırması karşısında yanına gitmeyen Yönten'e üzerindeki silahı doğrultan faşist grubun 'reis'i', "Ben ne dersem yaparsın, yoksa kafana sıkırım" tehditinde bulundu. Silahla tehdit edilen Yönten'in, çevredeki öğrencilere olayı bağırarak teşhir etmesi üzerine silahı çeken 'reis', silahı arkadaşlarına verip, okuldan kaçarak uzaklaştı. Ardından Yönten ve arkadaşları faşist gruba müdahale ederek, silahı okul yönetimine verdi. Okul müdürü ise öğrencilere "Polise gerek yok, konuşarak ben halederim" cevabı verip, olayı kapatmaya çalıştı.

Müdür bunu hep yapıyor

Okul müdürünün faşist grubu korumasına tepki veren öğrenciler, bu durumun sıkça yaşandığını açıklayarak, müdürün konu ile ilgili okul yönetimine yazılan dilekçeyi kabul etmemesinin ve yine konuşarak olayı kapatmaya çalışmasının okul yönetimi ile gerici faşist gruplar arasındaki işbirliğinin kesin kanıtı olduğunu söylediler. Yönten'e saldırı faşist grup, daha önce de puşı taktığı gerekçeyle Batmanlı Kürt bir gence saldırmıştı.

Muş E Tipi'nde işkence ve zorla sevk

Muş E Tipi Hapishanesi'nde 14 siyasi tutsak işkence görerek zorla sevk edildi. Tutsaklarının aileleri ile yaptıkları telefon görüşmelerinden edinilen bilgiler üzerine İnsan Hakları Derneği (İHD)'ne yapılan başvuru sonucu yapılan araştırmayla, sürgünlerin yapıldığı doğrulandı. Saldırdan yaklaşık bir hafta önce tutsakların gönderdiği mektupta da tutsaklar, hapishanedeki baskıların arttığı ve bunun farklı bir boyuta varmasından endişe ettiklerini dile getirmişti.

"Tutsakların durumundan kaygılıyız" - Muş E Tipi Hapishanesi'nde bulunan Abdülrezak Şimşek'in kardeşi Lokman Şimşek, kardeşinin kendisini telefonla arayarak, kendisinin de arasında bulunduğu 14 siyasi tutsağın işkenceye maruz kalarak zorla sevk edildiklerini söylediğini kaydetti. Şimşek, Abdülrezak Şimşek'in, kendisini aradığında saldırılara ilişkin şu bilgileri verdiğini belirtti. Tutsakların yakınları ince aramalardan geçirilerek rencide ediliyor. Son olarak gerekçe gösterilmeden 14 tutuklunun sürgün edilmesi baskı ve uygulamaların ne düzeyde yapıldığının açık göstergesidir. Bu baskılar

özellikle, yaklaşık 5 ay önce müdürlüğe Mehmet Çıtak'ın atanmasıyla birlikte arttı" diyen Sever, tutsakların selamlaşmasının dahi yasak hale getirildiğini kaydetti. Muş Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Hukuksal Yardımlaşma Dayanışma Derneği (TUHAD-DER) Başkanı Mehmet Ali Karagüzel ise, hapishanede yaşanacak bir provokasyondan hapishane müdürünün sorumlu olacağını söyledi.

Tutsaklar saldırıyı bekliyordu- Muş E Tipi Hapishanesi'nde bulunan Mehmet Yamaç isimli tutsak, saldırıdan yaklaşık bir hafta önce gönderdiği mektupta hapishane idaresi ve askerlerin baskı ve dayatmalarının arttığına dikkat çekerek, saldırıların katliama dönüşmesinden endişe ettiklerini belirtmişti. Yamaç, hapishane birinci müdürü Mehmet Çıtak ve dış güvenliği sorumlusu olan yüzbaşının özellikle son iki aydır el birliğiyle tutsaklara uygulanan baskı, saldırı ve dayatmaları artırdığını belirterek, can güvenliklerinden endişe ettiklerini kaydetmişti.

Yürüyüşe katıldı, tutuklandı, tedavi edilmeyerek öldürüldü

AMED- Amed'de bir gösteriye katıldığı iddiasıyla tutuklanan kan kanseri hastası Gurbet Mete, kaldığı hapishanede tedavisi devlet tarafından engellenince yaşamını yitirdi. Baba Mehmet Şerif Mete, tedavi için yaptıkları başvuruların dikkate alınmadığını, mahkemenin herhangi bir adım atmadığını açıkladı. Diyarbakır'da 15 Şubat 2008'de PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Türk devletine teslim edilmesinin yıldönümünde yapılan protesto gösterilerine katıldığı iddiasıyla gözaltına alınan Gurbet Mete (19) ve annesi, çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanmıştır. Kan kanseri olan Mete, götürüldüğü Diyarbakır E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde başvurularla rağmen 4 ay boyunca tedaviye gönderilmedi ve hastalığı hızlı bir şekilde ilerledi. Serbest bırakılmasının ardından kaldırıldığı Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde hastalığının ilerlemesi nedeniyle müdahale yapılmadığı için 6 ay sonra yaşamını yitirdi. Mete'nin devlet tarafından öldürüldüğünü söyleyen aliesi, mahkemenin bu hastalığı bile bile Mete'yi tutukladığını belirtti. Baba Mehmet Şerif Mete,

kızının 2005 yılında kan kanseri hastalığına yakalandığını ve Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde tedavi gördüğünü hatırlattı. Kızı için tutuklama kararı veren mahkemeye itirazda bulunulmadığını ifade eden baba Mete, mahkemeye kızının hapishanede kalamayacak durumda olduğunu belirtmelerine rağmen olumsuz yanıt aldıklarını dikkat çekti. Mahkemeye hastane raporlarını da götürdüklerini belirten Mete, "Yaptığım itirazda kızımın kan kanseri olduğunu belirttim ve ilaçlarının yurt dışından getirildiğini söyledim. Kızımın o koşullarda kalması mümkün değildi. Çünkü her gün tedavi olması için hastaneye gitmesi gerekiyordu. Ama ne yazık ki her zaman olduğu gibi söylemlerimiz dikkate alınmadı" diye konuştu.

Gurbet'in hapishaneye girmeden önce hastalığının iyiye doğru gittiğini dile getiren baba Mete, çocuğunun devlet tarafından öldürüldüğüne işaret etti. 4 aylık tutukluluğun, çocuğunun yaşamına mal olduğunu belirten Mete, sorumluların cezalandırılması için her türlü çabayı sarf edeceği söyledi.

YURTIÇI HESAP NO:
Ertuş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:
Ertuş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRP) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

Emperyalizmin bölgedeki beslemesi İsrail siyonizmi

"İsrail, dünyanın sonunun geleceği bu bölgede (Filistin) güvенеbileceğimiz tek istikrarlı demokrasidir. Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu'ya girişini engellemek zorundayız, İsrail olmasaydı, ABD bizzat kendisi orda olmak zorunda kalırdı." Eski ABD Başkanı Reagan'ın son derece açık olan bu sözleri emperyalistlerin 'kadim ve kutsal' Ortadoğu politikasını ve İsrail projesini, İsrail'in konumunu yoruma gerek bırakmadan resmediyor. Ve yine İsrail deyince emperyalizmin Ortadoğu'daki imgesi ve de simgesini anlamamız gerektiği kendisini ortaya koyuyor

Batı (İngiltere) emperyalizminin Ortadoğu'yu himaye etme ve denetleme stratejisinden doğan İsrail devleti kurma projesi 1800'lerin sonlarına doğru tesis edilmeye çalışılmış, bu proje daha sonra İngiltere ve ABD emperyalizmi tarafından gerekli desteği layıkıyla görmüştü. Dönemin konjonktürü göz önünde bulundurulduğunda dört bir yana savrulmuş Yahudilerin Ortadoğu'da bir ülke şeklinde toplanma fikrinin arkasında ulusal bir bilinç ve kurtuluş hareketinin değil, tümüyle emperyalistlerin ve çıkarlarının olduğu bir gerçek. Zaten bu fikri somutlaştıran da emperyalist güçler ve burnundan düşmüş Avrupa'daki Yahudi kökenli burjuvazinin siyonist fikirleri olmuştur. Siyonizmin fikir babası ve mimarı Theodore Herzl, çizdiği siyonist projeyi efendilerine sunarken şu dipnotu düşsekti: "Sizlerden siyonist projeyi desteklemek üzere ağırlığınızı koymanızı istiyorum. Malum olduğu üzere bu program sömürgeci bir program. Barbarlığa karşı Batı için bir siper, bir karakol olabiliriz." Dinsel muhtevası ön plana çıkarılarak gizemleştirilen siyonizm ve İsrail devleti projesi, emperyalistlerin çıkarları ve sömürsüi için, araçsallaştırılmaya oldukça müsait bir zemin yaratmıştı. İsrail'in, emperyalistlerin bilhassa ABD'nin gözbebeği olması, her şey den muaf olması, her türlü desteği görmesi, ekonomik ve askeri olarak donatılması, yaptığı katliamları 'ne hikmetse' BM'nin dahi durduramaması, esasında tarihsel projeden ileri gelir. Doğalında İsrail siyonist devletinin varlığı emperyalist devletlerin varlığı anlamına gelip, bu varlık, sürekli saldırı, katliam, işgal, sürgün, kıskırtma, istikrarsızlıkla mümkün. Zira her Filistinlinin terörist olarak görüldüğü Ortadoğu'da, 100 yıllık bir 'sorun' şeklinde gösterilen salt İsrail-Filistin sorunu mu, yoksa sorun başka mı?

Sovyet tehlikesine karşı İsrail karakolu ve Ortadoğu'da hegemonya

Sovyet devrimi karşısında ciddi kaygılar içerisine giren Batı emperyalizmi, Yahudi burjuvazisini-siyonistlerini müttefik olarak görmüş ve bu çerçevede ilişki geliştirmişti. Sovyet devriminden sonra İngiltere, Rusya'daki Yahudi burjuvazisinin Sovyetlere karşı güçlü bir müttefik olabileceğini düşünmüş, sıkı ilişkiler geliştirmişti. Sovyetlere karşı mücadele karşılığında Ortadoğu'da tüm Yahudilerin bir araya getirileceği ve ulus kurabileceği vaadi yer alıyordu. Nitekim Sovyet devriminden sonra yaşanan iç savaşta karşı devrimci savaşın başını siyonistler çekmiş, katliamlar gerçekleşmişti. Çok geçmeden de İngiltere uzun vadede hem Ortadoğu'yu denetimli altına almak hem de kol gezmeye başlayan 'Komünizm hayaletine' karşı bir duvar örnek için bu projeyi hayata geçirmişti. Bu kaygı 2. emperyalist paylaşım savaşından sonra ABD emperyalizmine taşınmıştı. Yeri gelmişken; Nazi katliamında siyonistlerle güçlü bir ittifakin olduğunu ve katliamların birlikte yapıldığını, dolayısıyla siyonizm ile nazizmin-ırkçılığın müttefik olduğunu hatırlatalım. Siyonist lider Vladimir Jabotinski'nin ifade ettiği gibi: "Yahudilerin katledilmesi siyonizme 'büyük ahlaki otorite sağlamıştı.' Bu 'otorite' tabii ki Filistin halkının sürgününü, katliamını ve bir bütün olarak Ortadoğu halklarına saldırını işaret ediyordu.

ABD emperyalizminin İsrail kozu, bölge devletlerini silahlandırma ve ordularının modernizasyonu karşılığında bağlamak, bölgede uşak ittidarları oluşturmaktır. 1973'te ordusunun İsrail tarafından 5 yıllığına modernizasyonu ve 5 milyar dolar yardım kredisi karşılığında Mısır, ABD ve İsrail'in stratejik uşağı olmayı kabul etmişti. Filistin'in emperyalistlerin yapbozuna dönüşmesi, parçalanıp yönetilmesi, Filistin direnişinin yok edilme çabasında ve katliamlarda Mısır'ın rolü bu anlamda önemlidir. İsrail'in son saldırısında da Mısır'ın, saldırı planının çizimine ev sahipliği yaptığı olağanüstü rolü es geçilemez. Az evvel ifade ettiğimiz tabloyu bölgenin tü-

müne uygulamak mümkün. Emperyalistler bölgenin gerici devletlerine silah hibe ederek, ordularını güçlendirerek hem kendisine bağımlı kılmış hem de bölgede ezilen halklara ve uluslara karşı hegemonya kurmuştur. Körfez devletleri bunun en somut örneğidir. Türk devletinin ilişkisi ise nispeten daha özel bir yerde durmuştur. Daha stratejik bakılmış ve uşaklık misyonu buna göre belirlenmiştir. Ortadoğu'nun emperyalist denetiminde Türk devletinin önemi stratejik olmakla birlikte bu ilişki neticesinde İsrail ve Türk devletinin stratejik ilişki kurması tesis edilmiştir. İsrail'in kurdurulmasından bugüne kadar ilişkiler sağlam tutulmuştur. Zira İsrail'i ilk tanyan devletin Türk devleti olması tesadüfî değildir ve NATO'ya dâhil olma politikasıyla paralellik oluşturmıştır. Türk devletinin stratejik uşaklığının karşılığında silahlandırılması, ordusunun modernize edilmesi, askeri eğitim ve daha bir dizi anlaşma söz konusu olmuştur. ABD emperyalizminin en önemli stratejik üslerinin İncirlik'te, Mısır Kena'da, Fas'ta, Sina'da, Hayfa'da, Suudi Arabistan'da ve diğer Körfez ülkelerinde yer alması her halde kafalarda bir şekil oluşturuyor. Bunu geçelim; küçücük bir toprak parçası ve bir avuç nüfusa İsrail'in, dünyanın en gelişmiş ordusuna ve silahlarına sahip olması nasıl açıklanabilir? ABD'nin 1979'da en ileri teknolojiyle donanmış uyduyu İsrail'e verdiğini hatırlatmakta fayda var. KH-11 olarak adlandırılan bu uydud 96 dakikada bir, dünyanın çevresini dolanarak en kuytu yerlerin fotoğraflarını çekiyor. ABD'nin en sağlam müttefiki İngiltere'ye bile bu çekimler verilmezken ABD, İsrail'e vermekte böylece Ortadoğu'da her nesne denetim altında tutulmaktadır. Bilhassa 'şer eksen'i' Lübnan, İran, Suriye, Ürdün gibi ülkeler kontrol edilmektedir. Kısacı İsrail, emperyalizmin eliyle bölge halklarını her daim tehdit altında tutan bir bomba, bir nükleer santral haline getirilmiştir.

Kuruluşundan beri İsrail devleti, emperyalistlerin askeri, ekonomik, istihbarat ve sömürgeci politikaların üssü haline gelmiştir. Emperyalistler ve İsrail siyonizmi Ortadoğu'da birbirlerinin tamamlayıcılarıdır. Emperyalizmin uydusu İsrail'in bölgede güç olarak kılınması; bölge halklarının direnişlerinin üzerinde bir balyoz olmuş, bölge uluslarının gerçekliğini dondurarak, gerileştirerek çürümeye bırakmış, toplumsal değişimleri ve ulus-devletleşme/modernleşme süreçlerine darbe vurmuş, gerici, muhafazakar ideolojileri güçlendirerek, uşak ittidarların oluşmasına neden olmuştur. Bu nedenle İsrail'in saldırısı karşısında AB'nin, ABD ülkelerinin ateşkes önermesi, Mısır, Suudi Arabistan, TC gibi emperyalizmin muvazzafalarının arabuluculuğu tamamıyla manipülasyondur. İsrail'in kendi güvenliğini (haliyle emperyalistlerin) öne sürerek bu operasyonları yaptığını, bunun da gayet normal, meşru, 'teröre' karşı bir savaş olarak göstermesi de açıktan yalıdır. Bugüne kadar İsrail'in Filistin'e yönelik saldırı ve katliamları bahsettiğimiz gerekçelerden hareketle değil, tam da emperyalist devletlerin stratejik politikalarından, hegemonya kurma planından hareketle gerçekleşmektedir. Yıllardır İsrail ile Filistin arasında bir 'barış' sağlanması için çaba verildiği izlenimi yaratılıyor. İsrail ile Filistin arasında bir savaş varmış da bir barış, ateşkes isteniyor, bunun için bilhassa uşak devletler arabuluculuk yapıyor. Oysa böyle bir durum yok, tamamıyla emperyalist bir oyun; tümüyle bilincileri bulandırma var, gerçekler gizleniyor. Barışlık bir durum yok, ateşkeslik bir durum yok, savaş durumu da. Ortada emperyalizmin planları, destekleri doğrultusunda bir işgal, yıkım, talan var. Öte yandan ateşkes, barış, uzlaşma safasatları işletiliyor! Emperyalistler de bilinci bir şekilde meseleyi İsrail ve Filistin arasında bir sorun olarak gösteriyor, İsrail'in güvenliği için yapılanların meşru, doğru olduğu pervasızca ifade ediliyor.

Türk hâkim sınıflarının İsrail müttefikliği ABD'ye olan stratejik uşaklıktandır

Türk devleti ikiyüzlüce her zaman İslam, mazlum milletler ve batı mağdurluğu üzerinden Ortadoğu ülkelerinin safında olduğunu göstermeye çalışmış lakin yüzünü her daim emperyalizme çevirmiştir ve onlar adına Ortadoğu'nun talan ve tahakkümünde kapı kulluğu yapmıştır. Ortadoğu'da emperyalizmin pervasızca saldırıları, katliamları yaşanırken; imanı ve Müslümanlığıyla övünen Türk devletinin başbakanının bunun karşısında çıkıp, Ortadoğu'yla ve de İsrail'e yürütülen diplomasiyi milli övünç kaynağı addetmesi, hatta Ortadoğu barışı için var gücülüğüyle çabaladıklarını beyan etmesi gerçeklikle zerre kadar uyusmamaktadır. Hem emperyalizmin yeminli uşağı olmak hem de kalıp mazlum Filistinlilerin ve Ortadoğu halklarının yanında olduğunu, İsrail'e karşı olduğunu söylemek adı bir edebiyattan ve aymazlıktan öte bir şey değildir.

Emperyalizmin Ortadoğu hegemonyasında İsrail ve Türk devleti kilit bir önemdedir. Üçü arasındaki stratejik ilişki denilen de bu çerçevede rol oynamak oluyor. Son zamanlarda Türk devletinin bölgeden bölge koşması, diplomatik görüşmelere gönderilmesi, bu ilişkinin sonucudur. Pakistan ziyareti, İsrail'e görüşmeler, Suriye'yi uzlaştırma görüşmeleri, Körfez ülkelerini ziyaret ve ekonomik işbirliği geliştirme, İran'la 'teröre karşı mücadele' eksenli temaslar vb Türk devletinin son zamanlarda gerçekleştirdiği 'başarılı dış politika' icraatları olup, 'qıbanız' bir Ortadoğu için sunulan hizmetlerdir. İki ülkenin 1996 yılında güçlü savunma ve istihbarat bağları öngören bir anlaşmayı imzaladığına dikkat çeken BBC, Erdoğan'ın 2002 yılında bir Türk devletinin Ortadoğu'daki rolünü güçlendirmek için çaba gösterdiğini, İsrail'in yanı sıra İran ve Suriye ile iyi ilişkileri sürdürdüğünü, 2006 yılındaki seçim zaferi ardından Hamas'ın lideri Halit Meşal'ın Ankara'ya davet edildiğini kaydetmişti. Nitekim Gazze saldırısından Mısır, İsrail ile ateşkes için koşuturken, Erdoğan'ın başdanışmanı Şam ile Kahire arasında mekik dokudu.

Türk devleti 1949'da İsrail'le ilişki geliştirmiş (DP hükümetiyle bu ilişkiler daha da geliştirilerek resmi bir boyut kazanmıştır) ve İsrail'i kimse tanımamışken TC resmen tanımıştı. Menderes döneminde CIA öncülüğünde Ankara'da gizlice toplanan MOSSAD ile MIT arasında özellikle istihbarat, askeri alanda önemli anlaşmalar yapılmıştı. Bu toplantıya İran istihbarat servisi SAVAK da dâhil edilmişti. Böylece Ortadoğu'da gelişen Sovyetler Birliği etkili milliyetçi hareketlere (Baas örneği), Sovyetler Birliği'ne, bölgede gelişebilecek ulusal kurtuluş hareketlerine (Kürt ulusal hareketi-Filistin) devrimci halk hareketlerine, nihayetinde komünizme karşı güçlü bir ittifak oluşturulmuştur.

Türk devleti ile İsrail devleti arasındaki kadim ilişkiler- Türk devletinin İsrail ile arasındaki ilişkilerin ağırlığı askeri-istihbari-güvenlik alanındadır. Türk ordusunun

modernizasyonu İsrail tarafından sağlanmakta olup, İsrail'in en iyi silah müşterisi TC'dir. İsrail ile olan ilişki yalnızca stratejik ittifakla sınırlı değildir. Askeri ve güvenlik işbirliği, istihbarat işbirliğinin yanında, savunma, tarım, enerji, telekomünikasyon, turizm ve Serbest Ticaret Anlaşmaları yer alıyor. 1996'da Refah Partisi'nin de yer aldığı hükümet döneminde İsrail'le en büyük askeri ve güvenlik anlaşmalarına imza atılarak stratejik boyut kuvvetlendirilmişti. Bu anlaşmaya göre, İsrail Türk devletine büyük çaplı bir silah satışı yapacak, savaş uçaklarının modernizasyonu sağlanacak, İsrail, ABD ve Türk devleti arasında askeri eğitim ve tatbikatlar gerçekleştirilecekti. Türk-İsrail-ABD ortak askeri tatbikatının yapıldığı 5 Ocak 1998'in aynı günü Ankara'da İsrail ile Türk devleti arasında stratejik boyutun tespiti görüşmeleri başlamıştı. 2002 yılında hükümete gelişinin hemen ardından İsrail'le önceki hükümet döneminde yapılan 700 milyon dolarlık tank modernizasyonuna onay veren AKP, 400 milyon dolarlık artışla silah alımında önceki hükümetleri geride bırakmıştı. İsrail'e askeri projeleri sıkılaştıran AKP'nin, 2004 yılında alımı yapılan Heron, yani casus uçak alımı bu projelerin dâhilindeydi. Bu uçakların alımında 183 milyon dolar harcanmıştı. 1996 yılındaki anlaşma çerçevesinde İsrail için tahsis edilen Konya Hava Üssü, 2001'den bu yana 15 kez gerçekleştirilen Türk-İsrail-ABD ortak hava tatbikatlarına sahne olmuş ve üs, Ortadoğu'ya dönük stratejik planların oluşturulduğu karargâh haline getirilmiştir. Mesela Konya Hava Üssü'nde 3 Eylül 2007 tarihinde yapılan 14. tatbikatta İsrail uçakları Suriye'ye yönelik nokta bombalaması gerçekleştirmişti. Gerek Türk devleti, gerek ABD, bu bombalamaya dair bir açıklama getirmezken İsrail, yeraltında bulunan nükleer tesisini vurduğunu açıklamıştı.

2004'te Türk devleti ile Ehud Olmert'in katılımıyla İsrail'le tanımdan suya, enerjiden turizme, savunmadan güvenlik ve istihbarata kadar bir dizi işbirliği anlaşmaları sağlanmıştı. Bu işbirliği kuşkusuz kendisini siyasal rollerde de gösterdi. 2007'de Kudüs'te İsrail ile sağlanan işbirliğinin geliştirilmesi karara bağlanmış ve her iki devlet bu anlaşmaların 'teröre karşı ortak mücadele' şeklinde sunmuştu. Oysaki yapılan anlaşmalar gizli tutulmuş, Hamas, Hizbullah, FHKK gibi direniş örgütleri varken AKP bu görüşmeyi 'PKK ile mücadele' şekliyle sürdürmüştü. Bu toplantıya İran istihbarat servisi SAVAK da dâhil edilmişti. Böylece Ortadoğu'da gelişen Sovyetler Birliği etkili milliyetçi hareketlere (Baas örneği), Sovyetler Birliği'ne, bölgede gelişebilecek ulusal kurtuluş hareketlerine (Kürt ulusal hareketi-Filistin) devrimci halk hareketlerine, nihayetinde komünizme karşı güçlü bir ittifak oluşturulmuştur.

Devletin çok rol biçtiği ve gerçekliği gizlenerek şişirilen GAP projesi de Türk devleti ile İsrail arasındaki stratejik işbirliğinin bir nüvesidir. Ülke tanımına, sanayisine ve bölgesel kalkınmacılığa endeksli bir projenin tam aksi GAP, ABD nezaretinde İsrail ile Türk devletinin bölgedeki enerji (başta su) kaynaklarını denetim altına alma projesidir. Nitekim ülkemizde bulunan zengin su kaynaklarının denetimiyle Suriye, Lübnan, Ürdün ve Filistin'in ehlileştirilmesi stratejisi geliştirilmiştir. Dolayısıyla GAP üzerinden İsrail'le ilişki geliştiren Türk devleti, ucunun Filistin halkının direnişini yok etmeye kadar giden denklemler emperyalizmin Ortadoğu'daki işgallerine, katliamlarına, sömürsüne herkesten daha fazla katkı sağlamaktadır. Bölgede bir kördüğüm oluşturan Kürt ulusal sorununun emperyalist çözümünde ve yine Türk hâkim sınıflarının Kürt ulusal hareketini inkâr ve imhasında İsrail'in stratejik katkıları vardır. Bu sorunun çözümünde ABD'nin İsrail ve Türk devletinin bir çizgide buluşması, saldırı hareketlerinde İsrail'in gerek istihbarat, gerekse de fiili saldırılarda aktif olması manidardır. Neticede Ortadoğu denkleminde bir ortak payda söz konusudur. İsrail'in Filistin ve Lübnan'a yönelik saldırı-katliamları ile Türk devletinin Kürt ulusal hareketine yönelik inkâr ve imha saldırısı arasında öz itibarıyla fark yoktur. Her iki somut durum, Ortadoğu'da oluşturulan emperyalist denklemler değerleridir. İsrail bugün Filistin halkına pervasızca saldırırken Türk devleti de aynı pervasızlıkla Kürt ulusal hareketine saldırmakta, Güney Arkadâşlar bomba yağdırılmaktadır. Bu gerçeklik karşısında Türk devletinin kalkıp, Filistin'e saldırısından dolayı İsrail'e tepki göstermesi ikiyüzlülüğün dansıcasıdır. Büyük bir aymazlıkla ve halkla dalga geçercesine 'arkadan vurulduk, kandırıldık' nidalarını saldırı yapılacağını kendilerine söylemeyen İsrail'e kızması'nın hiçbir anlamı yoktur. Birincisi, saldırından haftalar önce Mısır da dâhil edilerek mekik dokuyan kim? Saldırından birkaç gün önce ülkeye gelip pazarlık ve saldırı hazırlığı yapan, ardından İsrail başbakanının meclis kürsüsüne çıkaran kim? Konya'dan kalkan uçaklardan ordunun da mı haberi yok? Farz edelim ki haber olmadı. Olduğu takdirde Türk devleti bu saldırıya, bu katliama engel mi olacaktı? İsrail'le ilişkilerin kesilmesiyönündeki tepkiler karşısında, "Önceki hükümetlerin İsrail'le ilişkileri yok muydu? Vardı. Peki, siz neden ilişkileri kesmediniz. Şimdi bize ilişkileri kesin diyorlar. Arkadaşlar biz makale yazmak, bir resim çizmek veya bir nakış işlemek değildir." Devamını biz getirelim, devrim genel çağrılarla gerçekleştirecek bir şey de değildir. Gerekli araçları yaratılmışsa, yaratılamamışsa içinden çıkılmaz bir duruma dönüşmesi kaçınılmazdır. Ulaşılmak istenen yer, düşlenen yeni dünya ve yeni insan modeli bir sonucu ifade eder, ancak bu yeni dünyanın hangi araçlarla pratik içerisinde gerçekleştireceğini değil. Yine Mao'dan aktaracak olursak; "Görevleri ortaya koymak yeterli değildir, aynı zamanda bunları yerine getirmeyi sağlayacak metotlar sorununu da çözümlememiz gerekir."

Evet, az evvel sermayenin dünyanın her tarafında kendi ideolojisini, kültürünü ve dilini hakim kılmaya çabasında bahsettik. Şimdi buna benzer bir çabayı dünyanın ezilenleri ve onların örgütlü güçleri kendi ideolojilerini hakim kılmak için göstermelidir. Ve bu çaba için herkese gereğinden fazla iş düşmektedir.

Düzeni krize sürükleyen gerekçeler daha fazlasıyla ortaya çıkmaya devam edecektir ve unutulmamalı ki devrimciler krize sürükleyen gerekçeler ortadan kalkmadıkça bu anlar "fırsata" dönüşmeyecektir...

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Kriz olgusu 2008'in en çok konuşulan, 2009'una bir o kadar konuşulacak konuları arasında. Tartışma her kesim tarafından farklı bir pencereden ele alınırken asıl ele alınması gereken yanlardan biri de bu krizin devrimciler tarafından nasıl "fırsata" dönüştürüleceğidir.

Kriz tartışması gündeme ilk girdiğinde egemenler cephesinde sorunun "krizi fırsata dönüştürebiliriz" şeklinde ele alınması sınıfsal olarak sahip oldukları kâf güdüsünün her daim aklılarında olduğunu göstermekteydi. Nasıl fırsata dönüştürdüklerini gördük, görmeye devam ediyoruz. Önce kitlesel ücretsiz izinler, devamında işten atmalar ve sosyal hakların birer birer gasp edilmesi. Emperyalist kapitalist sistemin ve onun dünyayı ahtapot gibi saran kolları neticesinde yarı sömürgelerinde de krizin hissedilen etkisi yapısal bir soruna işaret etmekte: Kapitalizmin aşkın üretimi ve düşen kâr eğilimi kriz doğurur. Bugün adına finans piyasaları denilen (kriz bu piyasada başlamıştır) ve esasında kapitalist üretime ve sömürü ilişkilerine dayanan sistemin kendi yapısındaki gelişmelerden doğan krizi, domino etkisiyle dünyanın geniş bir kesimini krize sürükledi. Bütün piyasalar tepetaklak olurken krizin faturası emekçilere kesilmiş ve kelimelerin gerçek anlamında kriz sermaye sahipleri için "fırsata" dönüştürülmüştür.

Peki ama krizi emperyalist kapitalist sistem için kaçınılmaz olarak gören ve bu kaçınılmaz sonu sistemin nihai anlamda sonu haline getir-

mek isteyen bizler açısından nasıl ele almak gerekir? Kriz kuşkusuz sistemin sonunu kendi kendine getirmez. Devrimciler lehine, devrim lehine olanaklar sunar ama eğer devrimciler ve onların her türden örgütüllüğü bu kriz anlarına hazırlıklı değilse, olanaklar sermayedarlar lehine döner. Demin bahsettiğimiz sistemin sonu, tam tersine sistem için artık yeni başlangıçlar anlamına gelmektedir. Krizde aksayan her türlü enstrüman düzen tarafından revize edilmekte, sistemin devamı için yeni bir söylem ve bu söylemin etrafında şekillenen yapı inşa edilmektedir. Kimi zaman devletçilik, kimi zaman ise piyasacılık hakim söylem olmakta ve her şey tek bir hedef için, yeryüzünün her tarafında sermayenin ideolojisini, kültürünü ve dilini hakim kılmak için yapılmaktadır. Öyleyse sorunu bizim açımızdan düşünelim, soruyu bizim açımızdan soralım. Onlar sömürü düzenlerinin devamı için ideologları ni seferber edip, strateji uzmanlarıyla krizi "fırsata" çevirmek için kafa patlatıyorlarken biz ne yapıyoruz? "Mücadele ediyoruz" deyip işin içinden çıkamayız. Bilindik tekrarlara giderek, genel stratejik doğruları ifade edip kenara da çekilemeyiz. Keza bugün yapılan esasta budur.

Koşullar güncel gerçekçi politik yönelim ve bu politik yönelime denk düşen örgütsel inşayı gerektirmektedir. Bu örgütsel inşanın şehirlerde hangi sınıfsal zemine yaslanacağı ve hangi ideolojik perspektifle donanacağı ortadadır. Sınıf örgütlerine ve sınıf içinde örgütlere duyulan ihtiyaç çok yakıcıdır. "Grev fabrikada örgütlenir" gerçeği çoğaltılabilir. Köylüler köyde, öğrenciler okulda... Her örgütlenme kendi örgütlerini de gerektirir. Devrimcilerin fabrika işgal eden işçileri ziyaret etmesi trajiktir. Gerçeğimizdir, reddetmiyoruz ama barışık olmamız gere-

ken bir gerçektir. Devrimcilerin bizzat o işgallerde aktif olması, o işgalin doğal önderi olması gerekir. Bu ise kuşkusuz işçiler içerisinde iradi bir çaba gösterip örgütlenmesiyle mümkündür. Sorunu uçatırmaya, içinden çıkılmaz bir hale getirmeye de gerek yoktur. Halihazırda birçok fabrikada devrimci-demokrat işçiler ve örgütlenmeye açık kesimler mevcuttur. Önemli olan bu kesimleri örgütlü mücadele konusunda ikna etmek ve yanlarında olmaktır. Devrimin can damarları ancak buradan akacak kanla beslendiğinde doğum sancısı daha da artacaktır. Artık bu sancının sonlanması ve devrimin gündem olması için bu şarttır. Yoksa bu sancılı süreç hiç bitmeyen bir sancıya dönüşecek ve katlanılması daha zor olacaktır. Sancıyı doğumla sonuçlandırmak ve eski toplumun bağında yetişen yeni bir toplumu yeşertmek için iradi bir çaba gerekir. İzleyici konumunda olup krizin büyümesini ve keskinleşen gelişkinin devrimleşmesini "beklemek" gerçekçi değildir. Öyleyse eğri oturup doğru konuşalım.

Krizin diğer yüzü:

Her devrim kendi sınıfsal zemininden kalkınarak büyür, gerekli nitel ve nicel güce ulaşarak koşulların da uygun olduğu anlarda kazanımlar elde eder ve nihai olarak gerçekleşir. Bizimki gibi ülkelerde "devrim", eşitsiz gelişen bir olgu olarak her yerde aynı sancıyı yaşatmаса da, genel kriz durumlarında yaygınlaşan bir hoşnutsuzluğu beraberinde getirir. Dolayısıyla sosyal ve kültürel farklılıklar bir tarafta olmak üzere genelde koşullar devrimciler için olanaklar sunmaktadır. Ancak ezilen halk kesimleriyle ilişkisini sağlam örgütlenmeler üzerinden bizzat

Süreç yaklaştıkça demokrasi güçlerinin çalışmaları yoğunlaşıyor

Demokratik ve halkçı bir yerel yönetim anlayışıyla birleşelim'

Dersim'de demokrasi güçleri, 'Demokratik ve halkçı bir yerel yönetim anlayışıyla' 15 Ocak'ta bir araya gelerek, ortak hareket edebileceklerini ve tüm ilericî kesimleri birleştirmek istediklerini açıkladılar. Çeşitli demokratik kurumların yer aldığı Dersim Demokratik Halk Dayanışması, Demokratik Haklar Federasyonu, Partizan, Emek Partisi ve Tunceli Dernekleri Federasyonu'nun bir araya gelerek yaptıkları toplantıda yerel seçimlerde güçlü ve birleşik bir çalışma yürütme karar aldılar. Öte yandan Dersim'deki yerel yönetimin, son 5 yılda halkın beklentilerine tam anlamıyla yanıt veremediği, halkı söz-karar-yetki sahibi yapamadığı ifade edilerek; bu eksikliklere rağmen insani, ilericî değerleri istismar etmeyen, yolsuzluğa, rüşvete, ranta bulaşmayan imkânların var edilğine dikkat çekildi.

Yerel seçimler yaklaşırken gerek hâkim sınıflar ve düzen partileri, gerekse de demokrasi güçleri, çalışmalarını yoğunlaştırdı. Sömürü düzenleri ve her türlü çıkarları için emek ve demokrasi düşmanlığı ile yerel yönetimleri pervasızca kullanan hâkim sınıflar, türlü yalan ve vaatlerle, bu çarkı devam ettirmek için yoğun çaba sarf ederken; karşısında emekten, eşitlikten, özgürlükten ve halktan yana olan demokrasi güçleri ise, gerici güçlere karşı gücünü ortaya koyarak yerel yönetimlerde söz sahibi olmak için birleşme yönünde seferber oluyor. Ülke genelinde oluşturulan birliktelikler, ortaya konan anlayışlar-programlar, demokratik ve halkçı bir yerel yönetim, söz, karar ve yetkinin halkta olduğu bir anlayış çerçevesinde biçimleniyor. Halkın kendi iradesini açığa çıkaracak bir anlayışla demokrasi güçleri, 'Yerel seçimlerde biz vanz' diyor.

Dersim halkı söz, karar, yetki için demokratik ve halkçı bir yerel yönetim istiyor

DERSİM- Demokrasi mücadelesinde önemli bir birikime sahip Dersim halkı, hâkim sınıfların saldırılarını, sömürüsünü yoğunlaştırdığı bir dönemde yerel seçimlerde gücünü ortaya koymak ve yerel yönetimlerde söz sahibi olmak için seferber oldu. Yerel yönetimleri yıllarca kendi çıkarları ve sömürü düzenleri için kullanan düzen partilerine geçit vermeyeceğini ifade eden Dersim halkı, halktan, emekten yana tüm güçlerin, gerici sınıflara ve partilerine karşı halkın çıkarları temelinde bir araya gelmesini bir zorunluluk olarak görüyor ve uzun yıllar verdiği/vermekte olduğu demokrasi müca-

delesinin oluşturduğu birikimi emek ve demokrasi düşmanı gerici güçlere teslim etmemeyi büyük bir sorumluluk addediyor.

'Birliği sağlamak hala mümkün'

Düzen partilerinin yolsuzlukları, hırsızlıkları ve vurgunlarının onların yerel yönetim anlayışını temsil ettiğini belirten demokrasi güçleri, gerici sisteme ve düzen partilerine karşı halkın çıkarları doğrultusunda bir araya gelmenin zorunluluğuna vurgu yaptılar. Demokratik ve halkçı yerel yönetimin temel olduğu görüşünde birleşen demokrasi güçleri, bunun tek koşulunun demokratik, halkçı bir program ve halkın, Halk Meclisleri aracılığıyla yönetime katılması olduğunun altını çizdiler. Gericiliğin yoğun saldırılarını altındayken, Dersim'de demokrasi güçlerinin bir araya gelmesinin ve birliktelik hareket edilmesinin zorunlu olduğu ifade edilerek, Dersim halkının beklentilerine vurgu yapıldı.

Dersim halkının uzun yıllardır verdiği demokrasi mücadelesinin yarattığı birikimin sonucu olarak ortaya çıkmış değerleri heba etmemek, emek ve demokrasi düşmanı gerici güçlere teslim etmemek için, büyük bir sorumlulukla karşı karşıya olduğunu belirten demokrasi güçleri, bu sorumluluğu taşımaya gereken güçlerin, şu ana kadar halkın beklediği düzeyde bir birliği sağlayamamış olmasının kaygı verici olduğunu belirtiyor. Bu kaygı bütün Dersimlilerin kaygısı olup, beklenti, en geniş güç birliğinin bir an önce oluşması yönünde. Tüm demokrasi güçlerinin demokratik ve halkçı bir program zemininde birliğini sağlamanın hala mümkün olduğunu savunan demokrasi

güçlerinin çağrısı şöyle: "Anlayış ve program üzerinde yakaladığımız bu birliği, dışımızda kalan, başta Demokratik Toplum Partisi olmak üzere, diğer demokrasi güçlerine, aynı sorumluluğu ve kaygıyı taşıyan herkese, en geniş birliği sağlamak için yendi den bir araya gelme çağrısı yapıyoruz."

'Halkın ihtiyaçlarına yanıt olalım'

Yakaladıkları birliktelik adımı, gericiliğin saldırıları karşısında ve demokratik-halkçı bir yönetim için önemsediklerini belirten demokrasi güçleri, bütün güçleri birleştirmenin adımlarını ilan ettiklerini ve bu çağrıya cevap verilmemesi istiyor. Demokratik ve halkçı bir program çalışmalarına başlayan demokrasi güçleri, "Belediye yönetiminin aslı unsuru olacak olan Halk Meclislerinin oluşturulması çalışmalarının bugünden başlatılması konusunda da anlayış birliği yakalanmıştır" diyerek, gelecek adına duyulan birlik ihtiyacına, sorumluluk, özveri ve birlik hukuku yaklaşımıyla Dersim halkının ihtiyaçlarına yanıt olunması gerektiğine vurgu yapıyor.

Oluşturulan birliğin, Dersim'deki bütün demokrasi güçlerine dönük bir çağrı olduğunun altını çizen demokrasi güçleri; "Yineliyoruz! Oluşturduğumuz birlik aynı zamanda, Dersim'deki bütün demokrasi güçlerine dönük bir çağrıdır. Bugün burada, Dersim halkının huzurunda bütün dost güçleri, yakalanan bu birliği olgunlaştırmaya, eksiklerini aşmaya, sürecin etkin parçası olmaya davet ediyoruz. Dersim halkının talebi budur! Tüm demokrasi güçlerini, sorumlu davranmaya, Dersim halkının talebine cevap olmaya çağırıyoruz!" diyor.

Yönetilen değil, yöneten bir anlayış

DDHD hangi anlayış temelinde yerel seçim çalışmalarına başladı? Hangi temeller üzerinden bir araya geldi?

Hıdır Mercan: Dersim Demokratik Halk Dayanışması oluşurken hedefinde şu vardı: Yönetilen halk değil, yöneten halk anlayışıyla, halkın merkezinde olduğu ve tüm yetki, kararların halk meclislerinde alınıp yerel yönetim sonucunda belirlenen başkanın sadece görüşmeyle yerine getireceği bir anlayış. Dersim'in kendisine özgü koşulları vardır. Gerek siyasal, gerek ekonomik ve gerekse feodal temeldeki yapısı iyi tahlil edilerek doğru bir sonuca gitmek için ne yapabiliriz diye kendi aramızda bir araya geldik. Bugün, şu sonuçlara vardık: Önce kısır siyasî ve ideolojik çekişmelerden uzak, halkın istemleri, halka hizmet, bu coğrafyada yaşayan halkın kültürünü, dilini rahatlıkla ifade edebileceği bir anlayışla ve hizmetlerin en güzelini yerine getirme konusunda projeler üretecek bir belediyeçilik anlayışı üzerinde görüş birliğine vardık.

'Halkın istediği birliği oluşturmak ve birlikte yönetmek'

DDHD, demokrasi güçlerini birleştirmeye konusunda nasıl bir ittifak politikası izlemekte, bu ittifaka hangi önemi atfetmekte?

Tüm devrimciler, demokratlar, yurt-severler, aydınlar, demokratik kitle örgütleri, ilericiler neden bir araya gelemiyoruz, neden güzel bir Dersim, yaşanabilir bir Dersim, model bir Dersim yaratamıyoruz? Fatsa'dan sonra neden bir Dersim modeli yaratamıyoruz düşüncesiyle yola çıktıkları gibi, bu fikir etrafında da anlaşılar; ancak seçim yaklaştıkça birlik konusunda adımlar atılması gerekirken, önümüze bazı zorluklar çıkıyor, bazı konularda tıkanıklıklar yaşanıyor. Bu da tabii üzücü bir durumdur. Halkın istemleri az evvel saydığım tüm kesimlerin bir araya gelip çok güçlü bir birlikteliği yakalayıp halkla birlikte bu memleketi yönetmesi ve hizmet sunması. Aday konusunda bazı tıkanıklıklar var. Bunlar da giderilecektir, herkes sağduyulu düşün-

cek ve bir ortak noktada anlaşacaklardır. Şu anda DDHD ve EMEP çeşitli zamanlarda bir araya gelmiş, anlaşmaları noktalar olmuştur. Şu an için program ve ilkeler temelinde anlaşmalarını kamuoyuna bildirmişlerdir.

'Halkın programını halka benimsetelim'

Biz diyoruz ki; belli bir kesime belli bir zümreye hizmet eden anlayış yerine tüm halka hizmet eden yanı, toplumsal menfaatleri öne çıkaran bir yönetim olmalıdır. Ama geçmiş yıllarda gördüğümüz gibi bu yerel yönetimleri elinde bulunduran partiler, halktan ziyade ya feodal çevresine ya da belli rant kesimlerine önem vermişlerdir, halka da rutin hizmetlerden öteye bir hizmet vermemişlerdir. Önümüzdeki seçimlerde kaza eseri bu partilerin başkanları seçilirse, yine aynı anlayış hakim olacaktır, değişen bir şey olmayacaktır. Biz diyoruz ki; bireyin menfaatinin değil, toplumun menfaatinin öne çıkarılması ve program ve ilkelerini halkla benimseyelim halka deklare edelim ve seçtiği zaman vaatte bulunduğu programın takipçisi olalım.

'Demokratik güçlerin birleşmesi hedefimizdir'

Bundan sonraki süreçte nasıl bir çalışma izlemeyi düşünüyorsunuz, neyi hedefleyeceksiniz?

Dersim Demokratik Halk Dayanışması ilk gün yola çıkarken hangi noktada ise, bugün yine aynı noktadadır, aynı duruştur. Tüm demokratik güçlerin birleşmesi tek hedefidir. Halkın kendi kendisini yönetebileceği bir yerel yapılanmayı esas almaktadır. İlkeleri ve programından kesinlikle taviz veremeyecektir. Çünkü bu belirleyicidir, sanırım bugüne kadar bazı kesimlerle de yapılan

görüşmelerde ilkeler ve program konusunda da anlaşmıştır ve altına ortak imza atılarak basına duyurulmuştur. Fakat bunun kapsamı daha da genişletilebilir. Var olan güçlerle yetinilmemelidir. Bunun çerçevesi çok genişletilmeli, yoksa yerel yönetimleri kazanayım derken kaybedebiliriz. Buradan sadece kurumlar kaybetmeyecek, halkımız kaybedecektir. Halkımızın tek bir isteği vardır: İnatlaşmadan herkes mutlaka bir araya gelmelidir, mutlaka özveride bulunmalıdır. Aksi takdirde bunun vebalı bu birlikteliği sağlamayanların olacaktır diye halkımızın düşünceleri vardır. Bu birlikteliği getirip kişilere feda etmemelidiriz.

Dersim Demokratik Halk Dayanışması çalışanı Hıdır Mercan'dan yerel seçim çalışmaları ve yerel yönetim anlayışı üzerine görüş alındık

Birleşik ve alternatîf bir mücadele

ANKARA- Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'nın da dâhil olduğu 21 devrimci-demokrat kurum, bir araya gelip yerel seçimlerde Ankara'da ortak hareket edebileceklerini duyurarak, 'Ankara için biz vanz' dediler. Gerici güçlerin dayattığı AKP-CHP 'tercihi'nin bir seçenek olmadığını söyleyen Ankara demokrasi güçleri, bunun yerine eşitlikçi-özgürlükçü, halktan yana olan tavırını kitlelerle buluşturulması gerektiği üzerinde duruyor. Ortak adayların, halkın katılımını içeren demokratik yöntemlerle belirleneceğini, emekçilerin, ezilenlerin ortak alternatifinin yaratılacağını vurguluyor.

'Önemli olan adayın değil, anlayışın kazanması'

Ankara'da yerel seçim sürecinin ve tartışmalarının bir kısmında Karayalçın ve Gökçek'in adaylıkları yer alıyordu. Demokrasi güçlerinin çalışmaları hem programatik hem de yerel ölçekte kentsel hizmetlerin sunumu noktasında her iki adayın ve anlayışlarının teşhir edilmesi ve esasat demokrasi güçlerinin toplum ve belediyeçilik anlayışının kitlelerle paylaşılması temelinde yürütülüyor. Bu temelden hareketle Ankara demokrasi güçleri, oluşturdukları programa son şeklini verme ve Büyükşehir Belediyesine başkan adayları belirleme seferberliğine girişmiş bulunuyor. Ankara halkının özellikle son yirmi yıllık süreçte su, barınma ve ulaşım gibi toplu tüketim alanları olan kentsel hizmetleri edinim noktasında yaşadığı sıkıntıları merkeze alarak program oluşturmaya çaba gösteren demokrasi güçleri, bu programı ile çeşitli emek ve meslek örgütlerine katkı sunmakta. Ortaklaşılacak güçler, belediye başkan adayının 'bağımsız' olması, yerellerdeki çalışmanın yerelin inisiyatifine bırakılması ve 'adayın değil, anlayışın kazanması' yaklaşımıyla çalışmalarını sürdürülmesine sıcak yaklaşıyor. Öte yandan ortaklaşmış ve programı oluşturulmuş yerel seçim çalışmalarında şayet bir tıkanma, sıkıntı yaşanıyorsa, belirlenecek adayın, demokrasi güçleri içerisinde yer alan herhangi bir partinin ismi ile sunulabileceği, önemli olanın demokratik ve halkçı bir program ve yerel yönetim anlayışında olduğu üzerinde genel bir hemfikirlik mevcut.

'Halkın iradesini açığa çıkaran bir yerel yönetim anlayışı'

ADANA- Adana'da Demokrasi güçleri, ülke genelindeki anlayışa paralel bir seçim çalışması içerisinde bulunuyor. Demokrasi güçlerinin sunacağı demokratik, halkçı, halkın inisiyatifini esas alan alternatif bir çalışmanın içerisinde yer alınacağı fikri üzerinde bir mutabıklık söz konusu. CHP gibi düzen partilerinin özellikle Alevis kesim üzerindeki etkisi, Kürt ulusal hareketinin desteklenmesi konuları üzerinde ortaklığın yaka-

landığı Adana'da, demokrasi güçlerinin birliğinden çıkan, halkın iradesini açığa çıkaran bir yerel yönetim anlayışıyla hareket edileceği belirtiliyor. Diğer bir güçlü fikir ise, bölgede önemli bir nüfusa ve etkinliğe sahip Kürt ulusu mensubu kitlelerin ve doğallıkla DTP'nin ortak bir anlayış çerçevesinden hareketle desteklenebileceği.

'Ezilenlerin ve emekçilerin alternatifini yaratmak için birleşelim'

MANİSA/DENİZLİ- Yerel seçimlere "emperyalizm, kapitalizm ve sistemin ürettiği gerici güçlere karşı, emekçilerin ve ezilenlerin alternatifini yaratmak için" bir araya gelinen Denizli ve Manisa'da diğer yerel ve merkezlerde oluşturulan 'Demokrasi Güçleri' ve halkın çıkarlarını esas alan programlar çerçevesinde bir seçim çalışması ve aday belirlemeye gidilmesi üzerinde genel bir ortaklık mevcut. Öte yandan Kürt nüfusunun bu illerde çokluğu ve dar gerekçeler öne sürülerek, kendisini dayatacak ve birlikteliği zedeleyecek anlayışlar da kendisini gösteriyor. Buna rağmen bu illerdeki demokrasi güçleri, mümkün olan en geniş birlikteliği yakalama ve halkın çıkarlarını esas alan bir program ve adayın belirlenmesi noktasında yoğun çaba sarf ediyor.

Bölgedeki mevcut temel çelişkinin etnik değil, ezen-ezilen çelişkisi olduğu, dolayısıyla yapılacak çalışmanın doğru ve kapsayıcı bir perspektifle olması anlayışında ısrar eden demokrasi güçleri, diğer merkez ve yerelerde yakalanan 'demokratik ve halkçı yerel yönetim' anlayışının burada da oluşturulması üzerinde duruyor. Önemli olanın 'hangi adayın, hangi listeden çıkacağı değil, adayın ve programın niteliği' olduğunu belirten demokrasi güçleri, demokratik yerel yönetimler anlayışıyla, ilkeler etrafında kenetlenerek sorunların ortadan kaldırılabilceğinin ve ortaklık sağlanabileceğinin altını çiziyor.

'Demokratik Yerel Yönetimler Programını halkla buluşturalım'

MUĞLA- Yerel seçim çalışmalarının yoğun geçtiği bir diğer yerel de Muğla Yatağan. Yerel yönetimlere bakış açısında tam bir birliktelik oluşturulan Yatağan'da demokrasi güçleri, 'Yatağan Demokratik Halk İnisiyatifi'ni oluşturdu. 'Demokratik Yerel Yönetimler Programı' etrafında birleşen buradaki güçlerin çalışmasının esasını, bu çalışmayı halkla buluşturma oluşturuyor. Belediye adaylığı gösterme gerçekliğinin bulunmaması üzerine, Yatağan Demokratik Halk İnisiyatifi tarafından program tanıtımı ve muhtar adayları belirleme çalışmasına yoğunluk verilmesi kararlaştırıldı.

İKİ YILDIR MAHKEMELERDE ‘YAKALANAMAYAN’ ASIL ZANLI

Hrant Dink’in katledilmesinin ardından iki sene geçti ve bu iki sene içerisinde birçok girişim, katliamın asıl zanlısının hafızalardan silinmesi için çabalamaya devam ediyor

Hrant Dink’in katledilmesinin ardından iki sene geçti ve bu iki sene içerisinde birçok girişim, katliamın asıl zanlısının hafızalardan silinmesi için çabalamaya devam ediyor. Dink’in katledilmesinde MIT’inden JITEM’ine, emniyet müdüründen komutanına, albayna, valisine herkesin parmağı var. Ve iki sene içerisinde öne sürülen tetikçi ve işi organize eden rütbeliler, belli zaman dilimlerinde ortaya çıkartılsa da, süreç içerisinde asıl zanlı kendisini bu hengâme içerisinde gizlemeye çalıştığı oraya çıkan bir gerçek oldu.

İki yıl geçti Hrant Dink’in katledilmesinin üzerinden. Bu

süre zarfında, katliamın tetikçiliğini yapan Ogün Samast’ın ‘şanlı Türk bayrağı’ eline verilerek, polislerle çekilen posterleri ile karşılaştık. İstanbul Valiliği’nin Hrant’ı mekânında MIT elamanlarıyla tehdit ettiğini öğrendik. Trabzon jandarma ve polisinin Hrant’ın nasıl öldürüldüğüne dair her şeyi bildiklerini öğrendik. Ardından aynı şekilde İstanbul Valiliği ve polisinin de bundan haberdar olduğunu öğrendik. Dahası devletin bütün kolluk kuvveti ve istihbaratının bu durumu bildiklerini ve harekete geçemediklerini öğrendik. Ardından açılan mahkeme ve soruşturmaları izledik. Yeni yeni kusurlar

ortaya çıktı. Emniyet müdürlerinden karakol komutanlarına, albaylarına kadar bir dizi isimlerle karşılaştık. Mahkemeler arasında gidip gelen dosyaları takip ettik. Katliama yardım edenlerin yargılanmaları için Dink ailesinin yürüttüğü hukuk mücadelesini takip ettik. İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah ve onun gibilerinin devlet tarafından nasıl da korunduğuna, Hrant’ın katlini planlayan amirlerin terfi edilerek ödüllendirildiğine şahit olduk. İki yıl içerisinde katliamda tetikçilik yapan Ogün Samast, Erhan Tuncel, Yasin Hayallerin fiğüranlık yaptığını öğrendik. Ve asıl öğrenilen ve görülen ise, dava sürecinde, gittide asıl zanlının bu sürecin dışına çıkmak için akıl almaz manevralar yaptığı oldu.

Bitmeyen katliam davasında bir türlü bulunamayan asıl zanlıyı aslında hepimiz biliyoruz. Ve iki yıl içerisinde peşi sıra gelen zincirleme itiraflar ve bir türlü bitmeyen ihmallerin, terfi ettirilenlerin, korunanların sayesinde, gerçek zanlı herkes tarafından rahatça görülebildi. Bu zanlı ise, birçok kişi tarafından, Hrant’ın iki yıl önce vurulduğu anda zaten biliniyordu. Ve bu zanlı yaptığı tüm girişimlerine rağmen, olayla bağıni koparamadı ve dalandırıp budaklandığı sözde soruşturma sürecinde, öne sürdüğü tetikçileri ile ilişkisini engelleyemedi. Kendisini sonu bitmez mahkemelerde gizleyerek bu katliamdan kurtulmaya çalışan asıl zanlı, Türk Devletin ta kendisidir. Hemde bütün yapısallığı ile. Mahkemelerinde, yürüttüğü soruşturmalara ile ortaya çıkardığı tetikçileri ile kendini kurtarmaya çabalsada, iki yıl içerisinde katliamla ilişkisini engelleyemedi. Evet, Hrant’ı katleden asıl zanlı, devletin ta kendisi idi. Ve bu yüzden Hrant’ın vurulduğu yerde toplanan binler, hep bir ağızdan “katil devlet hesap verecek” sloganını güçlü haykırmaya devam ettiler.

Katil Devlet Hesap Verecek- Hrant’ın katedilişinin ikinci yıldönümünde yine vurulduğu gün ve satte bir araya gelen binlerce insan, “Katil devlet hesap verecek”, “Yaşasın Halkların kardeşliği”, “Hepimiz Hrantız, Hepimiz Ermeniyiz” ve “Türk, Kürt, Ermeni hepimiz kardeşiz” sloganları attılar. Ellerinde Hrant’ın resimleri, “Hepimiz Ermeniyiz” yazılı dövizleri ve karanfiller taşıyan binlerce insanın arasına saygı duruşu sırasında Rakel Dink’te katıldı. Eylemciler AGOS ve Hrant’ın vurulduğu yere karanfiller atarken hep bir ağızdan “Faşize karşı omuz omuza” sloganlarını haykırdılar.

Ardından sanatçı Halil Ergün tertip komitesi adına açıklamada yaptı. Ergün konuşmasında şunları dile getirdi: “Kardeşim Hrant yetim bir halk’ın yetim çocuğuydu ve biz o yetim çocuğu kaybettik. İçimizden bizden birisi olarak konuştu, yüreklerimize seslendi. Tarihimize yüzleşmek için önemli bir tutamaktı. Şimdi Talat Paşa’nın belgelerine bakıp bir milyon Ermeni’nin yitip gittiğini öğreniyoruz. Hrant bize bunlar? söylüyordu. Hrant? öldürenlerin rıkç, milliyetçi kardeşler olduğunu şimdi görüyoruz. Şimdi ben senden ve bu toprağın Ermenilerinden özür diliyorum. Buradakileri de özür dilemeye çağırıyorum”.

Dink’in avukatlarından sürecin değerlendirilmesi- Katliamın ardından açılan davaları takip eden avukatlardan Fethiye Çetin ve Deniz Tuna’nın dava sürecinin nerede olduğuna ilişkin yaptıkları belirlemeler ile devletin nasıl kendisini gizlemeye çalıştığı açıkça gözüküyor. Fethiye Çetin ve Deniz Tuna’nın belirlemeleri kısaca şöyle:

* Cinayet öncesi süreçte yaşanan bütün gelişmelere

ve yasal düzenlemelere ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu ve Başbakanlık Teftiş Kurulu raporlarında, “Hrant Dink’in yaşamının yakın ve ciddi tehdit altında olduğunun emniyet birimleri tarafından değerlendirilmiş olması gerektiği ve kendisine koruma sağlanması gerektiği” yönündeki somut tespitlere rağmen Hrant Dink’e neden koruma sağlanmadığı ve koruma sağlamayanların neden yargılanmadığı soruları hep cevapsız kaldı.

* Gelineen noktada, MIT, Jandarma ve Emniyetin Hrant Dink’in öldürülmesi olayındaki sorumlulukları ve işbirliği ve koordinasyon sağlama konusundaki kusurları, birbirlerinden bilgi ve belge sakladıkları ve kendilerini kurtarmak için birbirlerini suçladıkları bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. Birbirleriyle kavgalı bu üç kurumun aralarındaki çatışmaya rağmen iki konuda uyum içinde olmaları ve birlikte hareket etmeleri dikkat çekiyordu. Hrant Dink’in katil zanlısına/zanlılarına kahraman muamelesi yapmaları.

* Bu şekilde yürütülen incelemeler ve soruşturmalarda bu cinayetin aydınlatılamayacağı, cinayet öncesi ve sonrasındaki sürecin bir bütün olarak ele alınarak, ana davada birleştirilmesi gerektiği sonucu bir kez daha ortaya çıktı.

* Yapılan yargılama sırasında dosyaya gelen belgelere göre, cinayetin planlayıcılarından Yasin Hayal, cinayetin işlenmesi sırasında olay yerinde bulunduğu dönük kuvvetli şüphe bulunan Osman Hayal ve öldürülen Hrant Dink emniyet tarafından takip edilmektedir. Bu bilgi, Rahip Santoro ve Malatya’da katledilen Zirve Yayınevi çalışanlarının da öldürüldükleri sırada emniyet tarafından takip edilmekte olduğu bilgisıyla birleştirilince çok dikkat çekici sonuçlar ortaya çıkmaktadır. Devletin bu kadar yakından izlediği kişiler öldürülmekte ancak yine devletin izlediği faillerle ilgili maddi gerçeğe ulaşamamaktadır. Bu durum düşündürücüdür.

Cerrah: Korku olmazsa polis görevini yapamaz

Karakol ve hapishanede gördüğü işkence nedeniyle ölen Engin Çeber’in ardından, TBMM İnsan Haklarını İnceleme Alt Komisyonu, İstanbul’daki karakollarda yaptığı incelemesini bitirdi. İnceleme sonrası hazırlanan raporda yer alan polis müdürlerinin ifadeleri, ülkedeki polis profilini doğruluyor. **İstanbul Emniyet Müdürü Cerrah:** *“Devletin polisinden korku olmaz ise polis görev yapamaz hale gelecektir.”, Sanyer Emniyet Müdürü Günaydın:* *“Gözetli sırasında kişiler de kendilerini arabanın belli yerlerine çarpabilir”, Beşiktaş İlçe Emniyet Müdürü Yüksel:* *“Olaylar abartılıyor”*

TBMM İnsan Haklarını İnceleme Alt Komisyonu’nun, karakol ve hapishanede gördüğü işkence nedeniyle hayatını kaybeden Engin Çeber’in ölümünden sonra, İstanbul’daki karakollarda yaptığı incelemesi sonucunda oluşturulan raporda yer alan polis müdürlerinin ifadeleri, devletin polisine biçtiği misyonu ortaya koyuyor.

Cerrah yine bildiğini okuyor: Polis yıpratılmak isteniyor

İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, raporu hazırlayan komisyon üyelerine, “Kendinizi polisin yerine koymanız lazım. Kolumu kıvrırmak sizce işkence midir? İşkence dersiniz sizinle anlaşılmayız. Kişinin yakalandıktan sonra polise bıçak çekmeyeceğini, silah çekmeyeceğini söyleyemezsiniz. Etkisiz hale getirme, kelepçe takmakla veya kolumu kıvrırmakla kolumu elini kullanamaz hale getirmek” dese de, son dönemlerde polisin buna bile fırsat vermediği ortada. Polisin işlediği suçları basının yazmasına kızan Cerrah, işkence olaylarını ve cinayetleri hasıraltı etmek için basını açıkça hedef haline getirmeye çalışıyor. Cerrah’a göre işkence ve cinayet haberlerini yapan basın, aslında ‘polis i sindirmek için’ bu ‘iddiaları’ gündeme getiriyormuş.

Raporda polisin işlediği cinayetleri ve işkence uygulamalarını anlatmaktan çok, kendi kurumunu aklamaya çalışan Cerrah, Polisi döven kişinin adliyeden

birakıldığını iddia edip yakınırken şunları dile getirmiş: “Polis bir fiske vurunca işkence oluyor. Bu durumdan dolayı cezaevlerinde yatan birçok polis var. Polis olarak işkence ve kötü muameleyle karşıyız. Ancak polisin de hakkını aramak zorundayız. Gözü morardı, yüzü çizildi diye, bunlara işkence denilmesi durumunda polis görev yapamaz hale gelir.”

Cerrah, asıl bombayı bu sözlerinin ardından dile getiriyor ve devletin verdiği sınırsız yetkiyle toplumu adeta tehdit ediyor: “Devletin polisinden korku olmaz ise polis görev yapamaz hale gelecektir.”

“Arabaya kendilerini çarpıyorlar”

Sanyer İlçe Emniyet Müdürü Rıdvan Günaydın da Cerrah gibi, gerçekleri çarpıtarak durumu kurtarmaya çabalyor. Son dönemlerde yaşanan cinayetlerin ve işkence olaylarının gündemde yer edinmesini kendi teşkilatının ‘şeffaflığına’ yoran Günaydın, kendi söylediğini, “Burada kesinlikle işkence yoktur” diye sarf ettiği sözleri ile yalanlıyor. Günaydın bazı yanlış durumların işkence gibi gösterilmesine üzüldüğünü belirterek, polisin gözetli sırasında uyguladığı kaba kuvveti şu ilginç ama bilindik senaryo ile değerlendiriyor. Günaydın, kişinin arabaya alınmasında bir kötü muamele oluyorsa bunun kişinin arabaya girmek için direnmesi üzerine polisin zor kullanma yetkisinden kaynaklandığını ve bu esnada kişilerin de kendilerini arabanın belli yerlerine çarpabildiğini iddia ediyor.

İşkence olayları abartılıymış!

Beşiktaş İlçe Emniyet Müdürü Yusuf Yüksel ise, Ceza Muhakemeleri Kanunu değişikliğinden sonra ilk anda uyum sıkıntısı yaşadıklarını belirterek ardından bombayı patlatıyor. Yüksel’e göre İnsan Hakları Komisyonu’nun ziyaretleri teşkilatta psikolojik olarak sıkıntı yaratıyormuş.

Yüksel verdiği ifadelerinde bir bakıma neden işkence ve cinayet işlediklerini itiraf ediyor. Beyoğlu’nun ülke çapında suçun en fazla işlendiği ilçelerden biri olduğunu vurgulayan Yüksel, komisyonun ziyaret haberini öğrenince, “Keşke komisyon üyeleri gelse de gece İstiklal Caddesi’nde gezseler ve nasıl görev yaptığımızı, kimlerle uğraştığımızı görseler” diyor. Yüksel son olarak, basına yansıyan işkence olaylarının aslında ‘zor kullanarak yapılan işlemler’ şeklinde aktarılarak bu durumun abartıldığını iddia ediyor.

Meclis, raporunda işkenceci polisini koruduğunu kabul etti

Meclis İnsan Hakları Alt Komisyonu’nun geçen yılın Ekim ayında İstanbul’daki bazı karakollarda yaptığı inceleme sonucunda hazırladığı rapor, işkenceci polislerin idari soruşturmalarda korunduğunu bir kez daha gösterdi. İşkence ve kötü muamele uygulamalarıyla ilgili son 5 yılın oranlarının yer aldığı raporda, son beş yılda İstanbul’da hakkında işkence iddiasıyla adli işlem başlatılan 431 polisten 35’ine dava açıldığı, bunlardan 64’ü hakkında beraat, 290’ı hakkında takipsizlik kararı verildiği; hala devam eden 14 davada da 76 polisin yargılandığı belirtildi. Geçtiğimiz yıllara göre önemli oranda artış yaşanan soruşturmalar sonucunda tek bir polisin dahi ceza almaması, işkence ve kötü muamele uygulamalarında gittikçe pervasızlaşan polislerin sırtını devlete yasladığını gözler önüne serdi.

Meclis İnsan Hakları Alt Komisyonu’nun hazırladığı rapor, işkenceci polis devletin tarafından korunduğunu gösterdi. Rapora göre, ülkemizde işkence nedeniyle polisler hakkında açılan soruşturma ve davalarda artış yaşanmasına rağmen, tek bir polis dahi ceza almadı. Devlet, işkencecisi kolladığını bir kez daha gösterdi

Raporda, polisler ve diğer personel hakkında açılan idari soruşturmalara ilişkin inceleme sonuçları da yer aldı. Buna göre son 5 yılda 2 bin 140 personel hakkında işkence nedeniyle açılan idari soruşturmalarda 1676’sına

“Polis, idari soruşturmalarda korunuyor”

Raporda, polisler ve diğer personel hakkında açılan idari soruşturmalara ilişkin inceleme sonuçları da yer aldı. Buna göre son 5 yılda 2 bin 140 personel hakkında işkence nedeniyle açılan idari soruşturmalarda 1676’sına

Tursun ailesi, polisin baskısıyla yaşamaya devam ediyor

İzmir’de polis tarafından öldürülen Baran Tursun’un babası Mehmet Tursun, oğlunun ölümünden bu yana yürüttüğü hukuk mücadelesi polisler tarafından engellenmeye devam ediyor. Son olarak baba Tursun polislerin düzmece tutanağı ile gözaltına alındı.

İzmir’de polisin, ‘dur’ ihtarna uymadığı gerekçeyle öldürdüğü üniversite öğrencisi Baran Tursun’un babası Mehmet Tursun, polisin kasten insan öldürmek ve kanıt niteliğindeki resmi belgelerde sahtecilik yapmak suçlarını işlemesini durdurmak ve yaşananların gizli kalmasını engellemek için hukuk mücadelesi başlatmıştı.

Baba Mehmet Tursun, 19 Ocak günü duruşması yapılacak olan oğlunun davası için incelemelerde bulunmak üzere, üzerinde yaşanan cinayeti ve dava sürecindeki gelişmeleri aktardığı sitenin - www.barantursun.com- ismi yazılı arabası ile oğlunun öldürüldüğü yere gitti.

Burada www.barantursun.com yazılı arabayı gören polis, Tursun’un yanına sınıtarak gelip, “ne o, keşfe mi geldin, ver bakalım kimliğini” diyerek, Tursun’u keyfi şekilde sorgulamaya başladı. Polisin bu davranışına karşı Mehmet Tursun, “Oğlum, senin durduğun yerde, aynı karakolda görev yaptığın arkadaşın tarafından öldürüldü, keşif-meşif diyerek ne biçim laf kullanıyorsun, sınıtma” dedi.

Ne hikmetse 1 iken 4 oldular

Ardından polisin devam eden keyfi tutumlarına karşı koyan Mehmet Tursun, görevli memura hakaret ve direnmekten gözaltına alındı.

Tursun’un gözaltına alınma süreci ise, yine polisin bilindik düzmece belgelerine dayandı. Tursun gözaltına alınırken tutulan düzmece tutanağına ilişkin şu açıklamada bulundu: “Yanımızda başkaca polis olmasınada rağmen, bir baktık ki anlattığımız gibi yine 4 polis bir araya gelmiş ve polise hakaretten tutanak tutmuşlar. Benim ve polisin konuşmasını duymayan, orada bile olmayan bu 3 polis de tutanağı imza atıp evrak ikmal edilince sıra polise

hakaretten bizi gözaltına almak kaldı, nitekim gözaltına alındım, savcılığa sevk edildim.” Gözaltına alındıktan sonra savcılığa çıkarılan Tursun serbest bırakıldı. Serbest bırakılan baba Tursun, “Basın tarafından davrandı. Gözaltına alınma gerekçemin ardından arabama yazdığım ‘www.barantursun.com’ yazısı var. Sitede, medyada yer bulmayan mağdurların bilgilerini paylaşıyorum” dedi.

“Sizi tutanak manyağı yapacağız”

Tursun ailesi oğlunu öldüren polislere karşı yürüttüğü mücadele sırasında, birçok baskıyla karşı karşıya kalmıştı. Anne ve baba Tursunlar yürüttükleri mücadele sırasında, savcılık haklarında

“kolluk güçlerine hakaret” ve “yargıyı etkilemeye teşebbüs” gerekçesiyle TCK 301 ve 277. Maddele-i ihlalden iddianame düzenlemişti. Tursun ailesinin 301’den yargılanması için Adalet Bakanlığı izin vermedi. Ancak 277. maddeden yargılanması ise devam ediyor.

Tursun ailesini yıldırmaya çalışan polisler sık sık düzmece tutanaklar hazırlıyor. Daha önce de polisler tarafından buna benzer bir tutanak hazırlanarak, anne Berin Tursun’un yargılanmasını sağlamışlardı. Bu duruma ilişkin baba Tursun, polislerin kendilerine bir konuşma sırasında “siz çok ileri gidiyorsunuz, dur hele, sizi tutanak manyağı yapacağız” tehditleri savurdıklarını açıklamıştı.

İSTANBUL- Ülkemizdeki en büyük şirketlerin başında gelen Koç Grubu, ekonomik krizi bahane göstererek işçi çıkarmaya devam ediyor. Daha önce Ford Otosan, Grundig

Arçelik 175 kişi çıkardı

Elektronik, RMK Tersanesi'nde çok sayıda işçiyi çıkartan Koç Grubu, bu kez beyaz eşya üretimi yapan Arçelik'te 175 işçiyi işten çıkarttı.

Beyaz eşya pazarında çok büyük bir paya sahip olan Arçelik, çamaşır makinesi ürettiği Tuzla Çayırova'da kurulu tesislerde çalışan 175 işçiyi işten attı. İşten çıkartmalara ilişkin Koç Grubu tarafından yapılan açıklamada, kriz ve ekonomik daralma gerekçe gösterilirken, Koç Grubu'nun kar marfı, bu gerekçelerin hiç de gerçeği yansıtmadığına işaret ediyor.

Arçelik dünya devlerine fark attı

Arçelik AŞ, rakiplerine göre kendi sektöründe dünyanın en kârlı şirketi konumunda. Arçelik AŞ, 2008'in ilk yarısında 3.3 milyar TL ciro elde ederken, uluslararası cirosunu yüzde 6.5 artırarak 871 milyon Euro'ya yükseltti. Şirketin, ilk altı aylık mali tablolarında vergi sonrası net kâr ise, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 25.5 artarak 135 milyon YTL olarak gerçekleşti. Koç Holding daha önce de Tuzla'da bulunan RMK Marine Tersanesi'nde 200, Grundig Elektronik'te 432, Ford Otosan'da ise 300 işçiyi işten çıkartmıştı.

Eczacılar taleplerinin kabul edilmesini istedi

İSTANBUL- Türk Eczacılar Birliği (TEB), 2 Ocak günü düzenlediği basın toplantısıyla, Maliye Bakanlığı'yla yapılan sözleşmeleri feshedeceklerini duyurdu. Hastalardan muayene ücreti adı altında alınan katkı paylarının tahsilinin eczanelerde yapılması nedeniyle hastalarla eczacıların karşı karşıya getirilmesi, Sosyal Güvenlik Kurumu, Yeşil Kart ve konsolide bütçe ödemelerinin gecikmeli yapılması gibi sorunların çözülmemesi nedeniyle Maliye Bakanlığı'yla yapılan sözleşmeleri feshetme kararı almak zorunda kaldıklarını açıkladı eczacılar.

"İlgili kurumlar çözüme yönelik hiçbir adım atmadı"

TEB adına açıklama yapan Erdoğan Çolak, 2005 yılında 400, 2006'da 700, 2007'de 800'ün üzerinde eczanenin kapandığına dikkat çekerek, bunun eczacıların yaşadığı sıkıntıların göstergesi olduğunu belirtti. Çolak, tüm illerde "yeşil kartlı" ilaçlarından 312 milyon 823 bin lira, konsolide bütçe adı altında, devlet memurlarının ilaçlarından ise 300 milyon lira dolayında

alacakları bulunduğunu kaydederek, özellikle Sağlık Bakanlığı hastaneleri, Milli Eğitim Bakanlığı, hapishaneler, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı ve Diyanet İşleri Başkanlığı ödemelerinde sıkıntı olduğunu vurguladı.

"Taleplerimiz kabul edilsin"

"Biz yıllardır bu taşın altında ezilerek üstümüze düşen fedakârlığı fazlasıyla gerçekleştirdik. Ama 'artık yeter' diyoruz" diyen Çolak, eczacılar olarak şu taleplerinin kabul edilmesini istedi:

- Muayene ücretinin eczaneler aracılığıyla tahsili uygulamasının sonlandırılması,
- 6643 Sayılı yasanın 39. Madde (j) bendi ile Türk Eczacıları Birliği'ne verilen sözleşme yapma yetkisinin mutlak olarak tanınması,
- Avans uygulamasının hayata geçirilmesi,
- %100 ödeme yapılması,
- Kamu kurum iskontoları yükünün eczacılarından kaldırılması,
- Hastanelerde eczacı istihdamı sağlanması,

Karneyle ilaç alınamayacak

Basın toplantısının ardından TEB Merkez Heyeti'nin SGK ile aralarında imzalanan protokol gereği sözleşmeyi feshedeceklerini kaydeden Çolak, sözleşmesiz dönemin halk üzerindeki etkilerini şöyle açıkladı: "Sosyal güvenlik kapsamındaki vatandaşlar, 1 Şubat 2009 tarihinden sonra serbest eczanelerden TC Kimlik Numaraları veya karneleri ile ilaç alamayacaklar." Sorumluluğun kendilerine ait olmadığını vurgulayan Çolak, "Ama artık duymayan kulaklara sesimizi bu şekilde duyurmak başka bir çaremiz kalmadı. 32.000 kişinin alanlardaki sesini duymayanlar bu sürecin yükünü taşımak zorunda kalacaklar" dedi.

Sözleşmenin yenilenmemesi durumunda, 1 Şubat'tan itibaren, hastalar ilaç bedelinin tamamını eczaneye ödemek durumunda kalacak.

Bu arada basında çıkan "Hükümetle eczacılar anlaştı" yönündeki haberlere ilişkin 16 Ocak günü yazılı bir açıklama yapan Türk Eczacılar Birliği, bu haberlerin gerçeği yansıtmadığının altını çizdi.

Dicle Üniversitesi emekçileri rektörlüğü protesto etti

AMED- Sağlık Emekçileri Sendikası ve Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası üyeleri 12 Ocak'ta Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi önünde, Dicle Üniversitesi'nde yaşanan yönetim sıkıntıları ve kadrolaşmayla ilgili basın açıklaması yaptı. Kitlenin alkışlı protestosuyla başlayan basın açıklamasında, Dicle Üniversitesi'nin son dönemlerde yaşanan kadrolaşmalar ve yönetsel sıkıntılar nedeniyle personel tarafından eskinin tam aksine "istenmeyen kurum" ilan edildiği belirtilerek, "Üniversite hastanesinde önemli bir örgütlülüğe sahip olan ve mutlaka dikkate alınması gereken sendikamız SES, bugüne kadar tüm hizmet komisyonlarında temsil edilen Eğitim-Sen ile birlikte, ilgili komisyonlardan çıkartılmış, idare tarafından yeni komisyonlar oluşturulmuştur. Şunu açıkça belirtiyoruz ki, biz ör-

gütlü sendikalara rağmen alınan, hiçbir anti-demokratik kararın yaşam bulma şansı yoktur" denildi. Yemekhanenin özelleştirilmesiyle ilgili duyurum alındığı da belirtilen açıklama, çalışanların birikmiş döner sermaye alacaklarının ödenmesi, yemekhanelerin özelleştirilme sürecinin durdurulması, sendikaların komisyonlarda temsil edilmesi, kararların demokratik katılımçılık ekseninde alınması talepleri dillendirilerek sonlandırıldı. Demokratik Gençlik Hareketi üyesi öğrencilerinde, "Üniversite Hastanesinde önemli bir örgütlülüğe sahip olan ve mutlaka dikkate alınması gereken sendikamız SES, bugüne kadar tüm hizmet komisyonlarında temsil edilen Eğitim-Sen ile birlikte, ilgili komisyonlardan çıkartılmış, idare tarafından yeni komisyonlar oluşturulmuştur. Şunu açıkça belirtiyoruz ki, biz ör-

İşçi düşmanı GS ve Türk Telekom

■ İSTANBUL

Yeni inşa edilen Aslantepi Ali Sami Yen Spor Kompleksi'nde çalıştırılan fakat ücretleri ödenmeyen işçiler haklarını arayınca işten kovuldu. Türk Telekom ve Galatasaray Spor Kulübü'nün ortaklığı sonucu yapımına başlanan stad, işçilerin emeğini sömürerek büyütülüyor. 29 Ekim 2009'a yetiştirilmeye çalışılan stadın yapımında çalıştırılan işçilere, maaşları düzenli ödenmezken, haklarını arayan işçiler de işten atılıyor. Maaşları ödenmediği için iki defa iş bırakma eylemi yapan 50 işçi hakkında araştırma yapan Eren Talu/Alke ortaklığı, 'diğer işçileri de kıskırttıkları' kanısına vararak işçilerin işine son verdi.

Zeytin tüketiciye ulaşınca kadar fiyatı yüzde 500 artışla ulaşıyor

Tarım ürünlerinin fiyatı, tarladan marketlere ulaşınca kadar yüzde 500'lere varan artışlarla geliyor. Bu fiyat artışlarında en büyük etkeni ise tefeci tüccarlar oluşturuyor. Yarı feodal, yarı sömürge sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkemizin bir gerçekliği olan tefeci-tüccar ilişkisi kendisini tarımsal üretimin birçok noktasında gösteriyor.

Üreticilerden tüketiciye ulaşınca kadar fiyatı kat kat artan ürünlerin başında ise sofralık zeytin geliyor. Üreticilerin elinden 1 ile 2 TL arasında çıkan zeytin, tüketiciye ulaşınca kadar yaklaşık 7 kat artarak 8 ile 15 TL seviyesine ulaşıyor. Üreticiden ham olarak kilosu 2.2 TL olarak çıkan zeytin, tefecilerin ve sanayicilerin işlemesiyle yaklaşık 4.4 TL üzerinden piyasaya sürülüyor. Ancak satıcıların daha fazla kar hirsından dolayı, zeytin tüketicilere halk pazarlarında 12 TL, marketlerde ise 15 TL'ye maloluyor.

İşçi kıyımında sendika patron elele

BURSA- Yaşanan ekonomik kriz gerekçe gösterilerek patronlarca yapılan işçi kıyımlarına her gün bir yenisi ekleniyor. Componenta Dökümcülük Ticaret ve Sanayi AŞ'de 5 Ocak tari-

hinde yaklaşık 425 işçiyi işten çıkarttı. Türk Metal Sendikası ile anlaşarak işçileri işten çıkartan Componenta Dökümcülük, işten çıkartmalara gerekçe olarak İMKB'ye gönder-

diği açıklamada, yurt içi ve dışı siparişlerin azalmaya devam etmesi ve üretim hacminde kısa ve orta vadede herhangi bir iyileşme olasılığının görülmesi olarak belirtti.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Kaptan ol(a)mayanlar yolcu olacaktır

Genel anlamda, sistemin yapısal durumundan dolayı sürekililik arz eden sorunlar, bazen daha da büyüyerek gelişir. Bu genel anlamda olağanüstü bir durum olarak görülür. Çünkü kitlelerin yaşamlarında sosyal, siyasal, kültürel ve ekonomik olarak ani değişimlere yol açan bir durum söz konusu olur. Bu gelişmeler karşısında insanların gösterdiği refleksler daha güçlü yansır. Toplumsal bilincin zayıf olduğu yerlerde, her birey öncelikle kendisi için bir şey yapmaya çalışır. Bu olağan üstü durumlarda da, bireysel gösterilen tepkiler, yoğunlaşarak devam eder. Ta ki, olağan üstü algı olağanlaşana kadar.

Böylesi durumlar, kitleler adına söz söyleyen, onları hedef ve amaçları doğrultusunda örgütlemeye çalışan kesimler açısından oldukça önemlidir. Bu dönemler kitlelerle temalarının güçleneceği ve hızlı yürünmesi gereken dönemlerdir. Mevcut güçler doğru politikalar etrafında seferber edilerek, daha güçlenerek çıkılacağı süreçlerdir. Eğer bu süreçleri iyi değerlendirip, hızlı adımlar atılmazsa, dönemsel fırsatlar heba edilmiş olur. Zaten sorunların bu denli derinden hissedildiği dönemlerde örgütlenmemiş kitlelerin, 'olağan' koşullarda örgütlenmesinin daha da zor olacağını görmek gerekiyor. Çünkü sorunun kendisi sistem sorunu olsa da, kitlelerin ilk etapta gösterdikleri tepki, yönetimlere dairdir. İşte böylesi dönemler, yönetimlere duyulan tepkilerin en üst seviyeye vardığı dönemlerdir. Yani örgütlenecek kesimin, örgütlerle tanıştığı ilk adımdır. İkinci adım ise, devrim hedefli politikaların nüfuzuyla alakalıdır. Bizlerin görevi bu tepkileri doğru yöne kaydırarak, devrim mücadelesinde süreklileşmiş bir örgütlülüğe dönüştürmektir. Eğer olağanüstü bu durumlarda başarılı olamazsak, hangi koşullarda başarılı olacağımızı düşünmek gerekir.

Mevcut gelişmeler ışığında siyaset yapan birçok kurumun veya örgütün, gelişmelere doğru yaklaşmadıklarından, her birinin tek başına başaramayacağı, ancak ortak yapılması gereken çalışmaların gerçekleştirilmesi zayıflıyor. Her dönem olduğu gibi, yaşanmakta olan krize karşı verilen mücadelede de, dar örgütsel çıkarları esas alan bir yerden bakıldığından, kitleleri harekete geçirme noktasında ciddi zaafiyetlerin oluştuğunu görmemiz gerekir.

Bir kurumun varlığını, onun devrim hedefli politikaları önemli kılar. Aksi takdirde isminin devrimci olması hiçbir anlam ifade etmez. Kitlelerin bu denli derinden etkilendiği bir dönemde, bizlerin mevcut güçleri önemli bir yerde durmaktadır. Fakat bu olumsuzluğa karşı bizlerin tutumu da, bir o kadar önemlidir. Bir yandan sosyal programlar öneren sağ eğilim varken, diğer taraftan krize karşı tutumu dillendirmeyi tek cümleye, devrim mücadelesine indirgeyen sol bir eğilim yer almaktadır. Elbette devrimcilerin görevi bu sistemi değiştirip, halkın kendisine ait bir iktidarı yaratmaktır.

Bir insanın mücadeleye katılımı için birçok neden vardır. Bir insanın tutumunu, onun ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal durumu belirler. Bir insanı eyleme iten neden, o birey tarafından yeterince kavranmamışsa, bireyin tepkileri ve duruşu da, o hissiyata göre biçimlenir. Aşırı derecede vitrine önem veren bir hareketin devrim hedefi oldukça zayıf olur. Çünkü vitrine verilen önem sayesinde kendi varlığını muhafaza ettiğinden dolayı, gerçekçi politikalarla yüzleşmesi mümkün değildir. Bu durum onun küçük burjuva duygularını okşayarak, sürekli bir esnemeye yol açar. Bu kitlesellik adına yapılan çalışmalar, kitlelerin dönemsel algılarıyla yapıldığında, kitle kuyrukçuluğuna doğru götürür.

Ancak en üst çıtadan yaptığımız devrim çağrısı, kitlelerin kriz karşısındaki tutumunu açığa çıkarmıyor. Bu kriz döneminde bir insanın işini kaybetmesi, az ücrete daha fazla çalışma durumu, sosyal haklarının gasp edilmesi vb tehlikeler vardır. Biz bunları anlatmadan, sorun sistem sorunudur diyerek, o yüzdendir ki devrim yapmalıyız dersek görevimizi yapmış olmuyoruz. Bu krizin nedenleri ve sonuçları bir bütünlük içerisinde işlenerek, kitlelere yeni alternatifi bu bütünlük içerisinde vermeliyiz. Bu alternatif, içerisi boşaltılmış devrim söylemi değildir. Bu krize karşı verilen mücadele, emperyalizme ve uşaklarına karşı verilen mücadeleyle alakalıdır. Şimdi kalkıp da, krizin faturasını uşaklara ödetelim demenin, tam da ihtiyaçları giderme açısından önemli olduğunu görmek durumundayız. Yeter ki bu söylemi ortaya çıkaran ihtiyaçlar etrafında kenetlenmesini bilelim. Ancak maddiyonun diğer yüzünün daha da problemli olduğunu görmek ve bununla uzun süreli ideolojik mücadele yürütmenin ortamını yaratmalıyız.

Rahat koşullarda sosyal programlar etrafında örgütlenmiş kesimlerin iktidar mücadelesinde devrimin birer neferi olmaları kolay değildir. Hele bunlardan iktidarı devirmelerini beklemek değil, bir çam ağacını dahi devirmelerini beklememiz büyük bir yanılgı olur. Çünkü zamanla savaşın gerçekliğini unutup, insan ölüleri arasında çevreci olurlar. Bugün kaptan olma iddiasında olanlar, yaşanan ekonomik krize karşı müdahale gücünü de ortaya koymakla sorumludur. Bu yapılmadığında yolculuk durumları devam edecektir. Oysa meselesinin özünü kaptan olmak oluşturmaktadır.

kadın

Cinsiyet eşitsizliği ve AB aldatmacası

AB ülkelerinde 1957'li yıllardan günümüze uzanan cinsiyet eşitsizliğini gidermeye dönük sözde çözüm projeleri, ülkemizde de özellikle 2005'ten itibaren hâkim sınıfların "AB'nin cinsiyet eşitliği konusundaki politikaları öncelikli hedeflerimiz arasındadır" söylemleri üzerine şekillenen bir dizi yasal değişiklikle yansımasını buldu. Sistemin sözde reformlarının birçok kadın örgütü, sivil toplum örgütü ve reformist örgütlenmelerce bayraklaştırılarak yegâne alternatifmiş gibi sunulması ile eşitlik ve özgürlük mücadelesi neredeyse egemenlerin istediği çemberin içerisine hapsedilerek, bunun etrafında dönmüş dolanır hale bürünmüştür.

Meselenin sınıfsal ve tarihsel gelişim yasalarından kopuk ele alınışının güncel politikadaki görünümüne ise kadınlara yönelik taciz, tecavüz, şiddet gibi somut sorunlarla sınırlandırılmış ve buna indirgenmiş pratik çalışmalar şeklinde devam etmektedi.

AB'nin 'değişen' mevzuatı

AB'de cinsiyet 'eşitliğine' dönük yasal düzenlemelerden öne çıkanların tarihsel gelişiminin paralelinde kadın işsizliği, ücret farklılığı, kadınların eğitim durumu, kadına yönelik şiddet gibi konulardaki bazı verilere bakıldığında ibrenin kimden tarafa ilerlediği daha anlaşılır olacaktır.

1957 yılında Roma Antlaşması'nın, 119. maddesinde ifade edilen "Eşit işe eşit ücret" düzenlemesiyle birlikte cinsiyet eşitsizliği AB müktesebatında yerini aldı. Takibinde ise 1974 yılında Sosyal Eylem Programı'nda "Kadın ve erkek için eşit muamele"nin düzenlenmesi, 1990 yılında Avrupa Kadın Lobisi'nin kurulması ve günümüze kadar uzanan

çeşitli direktifler, konsey kararları ve ortak eylem programları gibi düzenlemelerle AB ülkeleri, Toplumsal Cinsiyet Politikaları ve pozitif ayrımcılığı 'ilke' edindi.

2006 yılında AB ülkelerinde kadın işsizlik oranı yüzde 8.5 iken erkeklerde bu oran yüzde 6.5 idi. 2008 yılında ise kadınların işsizlik oranı yüzde 8.3 oranında seyretti. Yine 2008 yılında yükseköğrenim görmüş kadınların yüzde 59'unun aynı durumdaki erkeklerle oranları yüzde 14 daha az istihdam edildiği anlaşıldı. 2007 yılında yarı zamanlı işlerde çalışan kadınların oranı yüzde 31.4 iken bu oran 2008 yılında yüzde 32.9'a yükseldi. Erkeklerin ise yüzde 7,7'si yarı zamanlı işlerde çalışıyor. Birlik ülkelerinde bugün kadınlar hala erkeklerden yüzde 15 daha az saat başı ücreti alıyor.

1990'lardan günümüze kadar kadın istihdamında sağlanan artış yüzde 50'den yüzde 56'ya yükseldi. Yani AB ülkelerinin 18 yıllık gelişimi kadın istihdamında yüzde 6 oranında bir artış getirdi.

Kadın işsizlik oranı yüzde 8.5 iken bu oran erkeklerde yüzde 6 şeklinde yansıdı. Ekonomideki bu tablo; şiddet, fuhuş gibi konularda da farklı bir durum arz etmiyor.

Birlik ülkelerinde her beş kadından biri hayatının bir döneminde eşi veya sevgilisi tarafından şiddete maruz kalıyor.

Fuhuş sektöründe her yıl 500.000 kadının bedeni satılıyor.

Kürtaj, Polonya ve İrlanda gibi bazı ülkelerde hala yasa dışı kabul ediliyor.

'AB Patenti' ülkemize taşıyor!

İSTANBUL- Sendikal mücadele yürüttüğü gerekçesiyle işten atılan Desa işçilerine destek vermek için oluşturulan Desa Direnişiyle Dayanışma İstanbul Kadın Platformu'nun Beyoğlu DESA Mağazası önünde gerçekleştirdiği eylemler sürüyor. DESA Direnişiyle Dayanışma İstanbul Kadın Platformu üyeleri, sendika üyesi işçileri işten atan, sendikal hakları hiçe sayan DESA'ya ve bu duruma sessiz kalan markalara karşı yürüttükleri kampanya çerçevesinde Beyoğlu DESA Mağazası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, işten atılan işçiler işlerine geri alınana kadar eylemlerin sürdürüleceği ve DESA ürünlerinin boykot edilmeye devam edileceği yinelendi.

"Sermayeye karşı emek kesimi bütünleşmelidir"- Direnişteki DESA işçilerine destek vermek için eyleme katılan Tez-Koop-İş Sendikası üyesi işçilere kısa konuşmalar yaparak, düşüncelerini dile getirdi. 2 ay önce IBM Türk'teki işlerinden sendikal örgütlenme yaptıkları için çıkartılan işçiler, Emine Arslan'a ve sendikal olduğu için işten çıkartılan diğer işçilere destek vermek için eyleme katıldıklarını belirttiler. Konuşmada, "Bütünleşen sermaye karşısında ancak emek kesimi de bütünleştiğinde karşı koyabiliriz" denilerek işçilerin birlikte mücadele yürütmesinin gerekliliği vurgulandı.

Direnisteki işçiler anlatıyor- DESA işçilerine destek vermek için eyleme katılan IBM Türk işçilerinden Elvan Demircioğlu, iş yerindeki sendikal mücadelelerine ilişkin kısa bir değerlendirme bulundu. Demircioğlu, Tez-Koop-İş Sendikası'na üye olarak sendikal çalışma başlattıkları

'Demokrasinin beşiği' denilen ama mevcut tablosuna bakıldığında demokrasiden kimin ne kadar nasiplenebildiğinin su götürmez olduğu Avrupa Birliği ülkelerinde düzenlenen göstermelik eşitlik programlarını rehber edinen ülkemiz egemenleri de Kopenhag Kriterleri'ne uyum adı altında bir dizi yasal 'değişikliğe' girişti. Çok eskilere gitmeden 1988 yılında 4320 sayılı Ailenin Korunmasına Dair Yasa'nın yürürlüğe girmesinden 2005 yılında dek-lare edilen cinsiyet eşitliğinin öncelikli hedefler arasında olduğu söylemlerinin ortaya atıldığı süreç arasında yapılan değişikliklerin ve bunların sonuçlarının incelenmesi AB'ye deva olmayan politikaların ülkemizde ne kadar çözücü olduğunu gösteriyor. Yasal düzenlemelerden kamuoyunda da ön plana çıkarılan başında Medeni Kanun, Ceza Kanunu gibi mevzuatlarda yapılan değişikliklerle, töre cinayetlerinde ceza artırımına gidilmesi, aile re-isliği kavramının çıkartılması, mal rejiminde değişiklik, kadın ve çocuklar için koruma evleri açma yükümlülüğünün getirilmesi vb. geliyor.

Ülkemizde özellikle son beş yıl için açıklanan istatistiklere geçmeden önce Kadından Sorumlu Devlet Bakanı Güldal Akış'tın 20 Ocak 2005'te BM'ye sunduğu CEDAW (Kadına Karşı Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi) Komitesi raporuna değinmek yerinde olacaktır. Raporda mevcut yasal düzenlemelerin ülkemizde kadın erkek eşitliğini sağlamak bakımından yetersiz olduğu belirtilerek, eğitim, kadına yönelik şiddetin önlenmesi, siyasi karar alma mekanizmalarında kadınların yer alması gibi konularda da ülkemizin 119 ülke arasında 103. konumda olduğu ifadesine yer verildi.

Dünya Ekonomik Forumu'nun kadın erkek eşitli-

ği verilerine ilişkin yaptığı araştırmanın Türkiye 2007 raporunda 130 ülke arasında sondan dokuzuncu olarak 121. sırada yer alan ülkemiz 2008 yılı raporunda ise sondan yedinci olarak 123. sırada yerini aldı.

OECD tarafından yayımlanan istihdam raporuna göre, kadın işsizliğinde yüzde 8.3 oranı ile 28 ülke arasında 17. sırada yer alan ülkemizin 2006 yılının yüzde 10.6 oranı ile 6. sıraya yükseldiği belirtiliyor. Bugün ise her 100 kadından 75'i kayıt dışı çalışıyor. Tanım dışında çalışma yaşındaki kadınların ise yüzde 17,4'ü işsiz. Raporun verilerine göre işsizliğin en yüksek olduğu ülkeler sıralamasında Türk devleti son 12 yılda 17. sıradan 6. sıraya yükselmiş durumda. Ocak 2007'den Ocak 2008'e kadar olan sürede işsiz sayısına eklenen yaklaşık 1 milyon kişinin 578 bini, yani yarıdan fazlasını kadınlar oluşturdu. Ayrıca çalışan kadınların ücretleri erkeklerin ücretlerinin yüzde 60'ına denk gelmekte. Kadınların iş gücüne katılma oranı 1990'da yüzde 34,1 civarındayken, 2002 yılında yüzde 26,9'a, 2004 yılında yüzde 25,4'e geriledi.

Yine Başbakanlık İnsan Hakları Başkanlığı tarafından yapılan açıklamada, ülkemizde 2002 yılında 150 olan töre cinayeti sayısının 2007 yılında 220'ye yükseldiği kaydedildi. Bu oranın büyükşehirlerde de artış gösterdiğine dikkat çekilen açıklamada, töre nedeniyle her hafta bir kişinin öldürüldüğü sonucuna ulaşıldı.

Dünya İzleme Enstitüsü'nün 2006 yılı raporunda da ülkemizde kadınların yüzde 58'inin şiddet gördüğü kaydedildi. 2008 yılına gelindiğinde ise bu oran her üç kadından biri olarak artış gösterdi.

Kadınların eğitiminde de durumu pek farklı değil. 25-64 yaş arası kadınların yüzde 77'sinin eğitim seviyesi ilköğretim ve altında iken, temel eğitim görmeyen her 5 çocuktan 4'ünün kız çocukları oluşturmakta.

Kadın mücadelesi toplumsal mücadeleden kopartılamaz

Kadın sorunu özgünlünde AB'nin sunduğu cinsiyet 'eşitliği' politikalarıyla iş yaşamında, sosyal, kültürel ve siyasal alanda gerçek anlamda bir ilerleme olup olmadığı, sınırlı bazı istatistiksel verilerle ele alındığında dahi halkın önemli bir kesimi üzerinde etkisini gösteren AB'nin çözüm olduğu algılayışının bilinçlerde yaratılmış bir bulanıklıktan başka bir şey olmadığı anlaşıyor. Nihayetinde kadın mücadelesini toplumsal mücadeleden koparan, çözümü AB, DB gibi emperyalist kurumlardan medette arayan bu yaklaşım beraberinde kadının boynuna takılmak istenen kulluk halkasının daha da güçlenmesine hizmet ediyor. Bundan ötürü de hem toplumun bilincinde yer eden bu algılayışın kırılması hem de kadının erkekle özgür ve eşit bir biçimde toplumda yer edinebilmesi için toplumsal mücadelenin güçlendirilmesi ve ilerletilmesinden geçmektedir.

Nepalli kadın gazeteci öldürüldü

NEPAL- Başlık parası gibi geleneksel uygulamalara karşı yazdığı yazılarla tanınan Nepalli kadın gazeteci Uma Singh, kendisine saldıran bir grup tarafından öldürüldü. Katmandu'da yerel bir radyoda çalışan 26 yaşındaki Singh, Nepal'in Tarai Bölgesi'nde gelin tarafının damat tarafına ödediği para olan 'drahoma' sistemine karşı yazdığı makale ve haberlerle biliniyordu. Nepalli meslektaşlarının deyimiyle de, "Kadınlara yönelik uygulanan baskılara karşı mücadele eden ve sadece Nepal'de değil, Güney Asya'da yaygın olan drahomaya karşı mücadele vermek için memleketini terk edecek kadar korkusuz bir gazeteci" idi. Singh'in öldürülmesine ilişkin yetkililerce yapılan açıklamada, Singh'in 11 Ocak'ta Janakpur Bölgesi'ndeki evinin önünde henüz kimlikleri tespit edilemeyen bir grup tarafından öldürüldüğü söylendi. Olayla ilgili bir açıklama yapan Nepal Gazeteciler Federasyonu (FNJ), meslektaşlarının öldürülmesinden derin üzüntü duyduklarını belirterek, başkent Katmandu'da buna ilişkin bir eylem düzenleyeceklerini açıkladı.

Mor çatı kapanıyor

ANKARA - İstanbul Beyoğlu Kaymaklığı'nın 31 Aralık 2008 tarihinden itibaren mali destek vermeyeceğini açıkladığı Mor Çatı Kadın Sığınakı hakkında meclise soru önergesi verildi. Nimet Çubukçu, önergeye verdiği yanıta sığınakların kapanacağına işaret etti. DTP Şırnak milletvekili Sevahir Bayındır, Belediyeler Yasası'nın nüfusu 50 bini geçen belediyelere sığınak açma yükümlülüğü getirdiğini belirterek, uygulamada sığınak meclise soru önergesi verdi. Önergeyi yanıtlayan Devlet Bakanı Nimet Çubukçu, nüfusu 50 bini geçen belediyelerin böyle bir yükümlülüğü bulundugunu ancak bütçe ayırmadıklarını belirterek bu nedenle sözleşmenin yenilenmeyeceğini bildirdi. "Mor Çatı, ilgili kaymaklığın parasal desteğini çekmesiyle kapatılmakla karşı karşıya kalmıştır" diyen Çubukçu'nun burada bulunan kadın ve çocuklar için "çözüm" önerisi ise kaymakamlık ile SHÇEK'in işbirliği yapması şeklinde oldu. Mor Çatı Kadın Sığınakı Vakfı ise konuya ilişkin yaptığı açıklamada, "Kaymakamlık, Mor Çatı çalışanlarına 31 Aralık itibarıyla kendileriyle çalışamayacaklarını bildirdi, çünkü ödeneğin olmadığını söyledi. Biz kadın örgütüyüz, şiddetle mücadelenin öznesiyiz. Mor Çatı'nın kaynak oluşturulmayarak, sığınak çalışmasından dışlanması rastlantı değildir. Sığınak çalışmasında feministler ve kadın örgütleri göz ardı edilmek isteniyor. Buna izin vermeyeceğiz" dedi.

Gulami için imza kampanyası

İRAN- Tutuklu bulunduğu Tebriz Hapishanesi'nde geçtiğimiz haftalarda açlık grevine başlayan gazeteci Şehnaz Gulami için imza kampanyası başlatıldı. Gulami hakkında hukuksuz bir şekilde verilen tutuklama kararı na son verilmesinin talep edildiği kampanyada, İran hükümetinin insan hakları savunucuları üzerindeki baskılarını da kınandı. Kampanyanın talepleri arasında şunlar yer alıyor; "Gulami'nin hukuksuz tutukluluk hali ne son verilmesi, Ferzad Kamanger'in idam hükmünün kaldırılması, Susan Razani ve Shiva Kheyr Abadi'nin cezalandırılmalarından, Fereşteh Nejat'i'nin öldürülmesinden dolayı özür dilenmesi". Kampanya iletişim adresi ise <http://Şehnazgulami.blogspot.com> olarak duyuruldu.

"Yasal sürecin takipçisi olacağız"

DENİZLİ- Adres sorma bahanesiyle silah zoruyla kaçınılarak tecavüze uğrayan Ç. A.yı üniversiteli arkadaşları yalnız bırakmadı.

Pamukkale Üniversitesi (PAÜ) Kınıklı Kampüsü girişinde toplanan kadın öğrenciler, "Tecavüze sessiz kalmıyoruz! Yalnız Değilsin", "Meta değil, kadınız", "Bedenimiz bizimdir" yazılı pankart ve dövizlerle Ç.A.ya destek çıktılar. Kadın kimliğine yönelik bu tür saldırıları protesto eden PAÜ'lü Kadınlar Platformu adına açıklamayı yapan Gözde Sarma, silah zoruyla kaçınılarak, tecavüze uğrayan Ç.A'nın yasal sürecini takip edeceklerini belirtti. Sarma şunları dile getirdi: "Kadına yönelik şiddet sistematik bir şekilde uygulanmakta ve durmadan artmaktadır. Sokaklar, okullar, evler kadına yönelik her türlü şiddetin mekânı olmaktadır. Arkadaşımızın başına gelen tecavüz olayı da bunun kanıtıdır. Üniversiteli arkadaşımız, gece evine giderken, silah zoruyla kaçınılıp, tecavüze uğradı. Kadın bedeni üzerinden yapılan her türlü politikanın bedelini ödemek istemiyoruz. Bedenimiz ve kimliğimiz üzerinden yapılan her türlü ayrımcılığı reddediyoruz. Tecavüze davetiye çıkaran yasaları, artık güvenilmecek durumda olan Adli Tıp gibi her türlü kurumu kınıyoruz. Tecavüze uğrayan kadınların, daha fazla yıpratılmaması için ifadesiz, sorgusuz ve tanıklı bir yasal süreç ve daha ağır cezalar istiyoruz".

DESA EYLEMLERİ SÜRÜYOR

için IBM Türk'ün 3 sendikal işçiyi işten çıkarttığını aktararak, eylemlerinin örgütlenmeyi engellemeye çalışan patronlara karşı olduğunu söyledi. "Bütün güçlerin birleştirilmesi gerektiğini düşünüyoruz" diyen Demircioğlu, "Nerede bir direniş varsa bütün güçlerimizle oraya gitmemiz gerekir. Biz her Çarşamba yaptığımız eylemlere Kızılay Çağın Merkezi işçilerini, Deri-İş üyesi işçileri destek vermeye çağırıyoruz. Eylemlerimizi sadece kendimiz için değil, bütün örgütlenme karşıtı patronların işten çıkarttığı işçiler için yapıyoruz. Bizim birbirimizi desteklememiz, mücadeleyi birleştirmemiz lazım".

"Halk bizi sahiplenmeseydi, patron bizi muhatap almazdı"- Sefaköy'de, DESA önündeki direnişte 200'ü günlere varan Emine Arslan ise, işe iade

perspektif

Kriz, 'fırsatlar' ve görevlerimiz

Emperyalist güçler arasındaki kuttuplaşmalar derinleşirken, yaşanan ekonomik krizle birlikte dünya, emperyal güçler tarafından yeniden düzenlenmek üzere masaya yatırılmış bulunuyor. ABD, AB, Rusya, Çin ve bunların şu ya da bu düzeyde peşlerinden giden çeşitli devletler, bu emperyal imparatorların her birisinin kendi çıkarları çerçevesinde dünyayı içine sürüklediği yeniden düzenleme sürecine yedeklenmişlerdir. Dahası sömürge ve yarı sömürge devletler, emperyal güçlerin bu yeniden düzenleme operasyonları için masaya yatırılmış deneklerdir. Denilebilir ki önümüzdeki süreçte çeşitli emperyalist güçler arasındaki çatışmalar esas olarak sömürge ve yarı sömürge ülkeler üzerinden yürütülecektir. Bu bağlamda Afganistan, Irak, Filistin, Lübnan şahsında görüldüğü gibi Ortadoğu bu yeni düzenleme ve çatışmalar sarmalı içerisine girmiştir ve bir dizi kritik emperyal neşter, bölge devletlerine vurulmuş bulunmaktadır. Gürcistan, Ukrayna, Polonya, Bulgaristan, Kosova örnekleri üzerinden görüldüğü gibi Balkanlar ve Kafkaslar'da da emperyalist yeniden düzenleme ameliyatı uzun süredir başlamış vaziyettedir. Pakistan, Hindistan, Burma örnekleri ise, Güney Asya'daki yeni düzenlemenin fotoğrafı niteliğindedir. Kuzey ve Güney Kore, Tayvan, Tibet gibi örnekler Uzak Asya'nın yeniden düzenlenmesinin bugünkü adıdır. Sudan, Çad, Somali, Etiyopya, Zimbambve, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Moritanya, Gine vb ise Afrika'daki emperyalist ameliyatta neşter vurulan noktalardır.

Önümüzdeki süreçte çeşitli emperyalist güçler arasındaki çatışmalar esas olarak sömürge ve yarı sömürge ülkeler üzerinden yürütülecektir. Bu bağlamda Afganistan, Irak, Filistin, Lübnan şahsında görüldüğü gibi Ortadoğu bu yeni düzenleme ve çatışmalar sarmalı içerisine girmiştir ve bir dizi kritik emperyal neşter, bölge devletlerine vurulmuş bulunmaktadır

İşte bu denli geniş bir yeniden düzenleme hareketinin, deyim yerindeyse kırılma noktasında ülkemiz yer almaktadır. Emperyalistlerin dünyayı kendi çıkarları çerçevesinde reorganize etmelerinin ülkemizdeki yansımalarını uzun süredir ayan beyan görmekte, izlemekteyiz. 1980 askeri darbesi ile daha bir görünür hale gelen bu yeni sürece uyarlanma hamleleri, dün özelleştirmeler ile, Yeşil Kuşak Projeleri ile, post modern darbelerle yerine getirilirken, bugün Ergenekon ve ılımlı İslam gibi görünen adımlarla yerine getirilmektedir. Ülkemiz, ABD'nin, Avrasya ve dünyayı yeniden düzenleme topyekün saldırısı kapsamında git gide sömürge olmaya doğru çok daha hızlı bir şekilde sürüklenmekte, bu süreçte çıkarları zarar gören ve güdük de olsa bir anti emperyalist niteliği bünyesinde barındıran millî burjuvazinin özellikle sol kanadı başta olmak üzere önemli bir kesim, yanlarına kimi kontra ve faşist unsurlar da eklenerek, Ergenekon operasyonu adı altında hedef tahtasına oturtulmuş, kurşunlanmaktadır. ABD, dün Gürcistan'da "gül devrimi" ile çıkarlarına karşı bulunan güçleri nasıl bertaraf

ederek, kendisine sadık bir kukla iktidar tesis ettiyse, bunun benzerini bugün Ergenekon operasyonu ile ülkemizde gerçekleştirmektedir. Kuşkusuz ki bizim ülkemizde olan, Gürcistan'daki gibi iktidardaki güçlerin değiştirilmesi durumu değildir, bizzat iktidardaki güçlerin emperyalist efendinin izin verdiği ölçüde ve onun eliyle kontrollü bir şekilde "güçlendirilmesi"dir. Ve bu tür güçlendirme hamleleri, biçim değiştirmekle birlikte, AKP, ABD'nin çıkarlarına hizmet ettiği ya da başka bir deyişle ABD, AKP'yi kullanmak istediği süreçte vücut bulmaya devam edecektir. ABD'nin, zaman zaman AKP'ye sınırlarını hatırlatmak babında bazı fiskele vurması, bu gerçekliği değiştirmemektedir.

ABD, önümüzdeki süreçte Türk devletini Ortadoğu politikaları ve Avrasya politikaları çerçevesinde etkin şekilde kullanma niyetindedir. Bu minval üzere ülkemizdeki Kürt ulusal sorununa, Kemalizm'e, KİT'lere, bugüne değin düşman addedilen komşu devletlerle (Yunanistan, Ermenistan, Talabani-Barzani, Suriye vb) ilişkilere, Kıbrıs meselesine ve daha bir dizi kritik meseleyle 'çözüm' adı altında müdahale etmekte, bunları kendisine engel oluşturmuyacak, bilakis, kendisine en iyi şekilde hizmet edecek şekilde yeniden düzenlemektedir.

Yaşadığı ekonomik kriz nedeniyle güç anlar yaşayan finans kapitalin merkez üssü, dünya emperyal güçlerinin şefi ABD, geline durumunda bu krizin açtığı yaraları, yarı sömürge ülkelerdeki ekonomik-siyasal egemenliğini derinleştirmek üzerinden sarmaya çalışmaktadır. Bu politikalar çerçevesinde Balkanlar'dan Kuzey Afrika'ya, Güney Asya'dan Kafkaslar'a kadar geniş bir coğrafyaya "emperyal cihad" ilan eden emperyalizm, ülkemizdeki durumunu da daha bir boyutlandırmakta, gemileri sıkırmaktadır. Türk devleti üzerinde hakimiyetini perçinleme sürecini acılı ve ivedi hamlelerle ilerleten ABD emperyalizmi, doğaldan ülkemizde iç olgu olma sürecine daha bir hız kazandırmıştır. Bütün bu atılan adımlar ve atılması planlanan adımlar ülkemiz işçi ve emekçileri başta olmak üzere halka büyük bir yıkım yaşatmaya adaydır ve komünist öznelerin halk kitlelerine önderlik misyonu ile dümene geçerek sınıf mücadelesinin silahını konuşturamaması durumunda bunu başaracağını söylemek de mümkündür.

Bu gelişmeler üzerinden yaklaşan sürece bakıldığında, önümüzdeki dönemde emperyalist güçler arasında, Avrasya coğrafyasında yoğunlaşacak olan dalaşın temel mücadele alanlarından birisinin ülkemiz olacağını ve bu nedenle ülkemiz siyasal hayatının bir hayli hareketli ve sıcak olacağını söyleyebiliriz. Bu durum doğaldan ülkemizde çeşitli emperyalist güçlere sırtını yaslayan (çıkarları doğrultusunda) bir dizi "sivil" ve "askeri" oluşumun karşı karşıya gelmesini koşullayacaktır. Benzer şekilde ABD'nin yeni yönelimi ve buna karşı hamlelere girişen diğer emperyalist güçlerin müdahaleleri, ülkemizdeki ekonomik yıkımı, yoksulluğu, sefaleti, işsizliği, demokratik ve sosyal hakların gaspını derinleştirecektir. Yine Kürt ulusal meselesi, diğer azınlık uluslar, inanç gruplarının sorunları da gündemde ziyadesiyle yer bulacaktır. Dahası Kürt ulusal sorununa "emperyalist"lerin buyrukları ve çıkarları doğrultusunda federatif ya da yerel yönetimlerin güçlendirildiği "özerk" bir statünün tanınması kartlarının masaya sürülmesi kuvvetle muhtemel görünmektedir. AB üyelik kriterleri, IMF ve Dünya Bankası'nın dayattığı politikalar, özelleştirmeler vb gibi bir dizi saldırı nedeniyle tarımda yaşanan yıkım da ilerleyen günlerde daha yıkıcı ve yıkıcı

cı bir hal alacaktır. Bu durum doğaldan köyden kente yeni bir göç dalgasını doğurma potansiyeline sahiptir. Bu göç, şehirlerdeki alt yapı, konut ve yerleşim gibi bir dizi başka sıkıntının da baş göstermesi sonucunu doğuracaktır. Benzer şekilde krizin artması ve işten çıkartmaların yoğunlaşması, varoşlardaki yıkımlar gibi bir dizi neden tersine bir göçün (kentten köye) doğması potansiyelini de içerisinde barındırmaktadır ve bu durum devrimci mücadelenin menfaatleri için oldukça etkin şekilde kullanılabilir.

Sürecin önümüze koyduğu görevler

Kısaca ifade ettiğimiz üzere, İsrail'in Gazze katliamında görüldüğü gibi, ABD emperyalizminin bulunduğu-muz bölgeye dönük doğrudan-dolaylı saldırılarının tırmanma eğilimi göstermesi güçlü bir olasılık olarak önümüzde durmakta. Kabul edilecektir ki, bu saldırılarda Türk hakim sınıflarına da etkin bir tetikçilik rolü biçilmiştir. Doğaldan emperyalizmin ülkemize dönük bu yönlü planları ve ülkemizin emperyalizmle olan yarı sömürlüğü ilişkisi; önümüzdeki süreçte de ABD başta olmak üzere emperyalizmi temel hedef olarak önümüze dikmektedir. Bu bağlamda içinde bulunduğumuz dönemin ve yaklaşan sürecin temel politik araçlarından birisi, emperyalizmin teşhiri üzerinden bağımsız bir ülke şiarı ile halk kitleleri içerisinde faaliyet yürütmektir. Bu şiar kuşkusuz ki emperyalizmin ülkemizdeki taşeronlarına karşı bayrak edineceğimiz özgür bir halkı yaratacak, "demokratik halk iktidarı" şiarı ile tamamlanmak durumundadır. Bu iki üst-genel şiarın altı; emperyalistlerle yapılan anlaşmaların açıklanması ve iptal edilmesi, IMF ve DB ile yapılan anlaşmaların açıklanması ve iptal edilmesi, ülkemizdeki ABD askeri üslerinin kapatılması, İsrail ile olan askeri anlaşmaların iptal edilerek İsrail ordusunun ülkemiz topraklarında yaptığı eğitimlerin durdurulması gibi alt-somit başlıklarla doldurulabilir.

Yine emperyalist-kapitalist sistemin merkez üssü durumundaki ABD'de patlak veren ve bütün dünyada olduğu üzere ülkemizde de etkisini gösteren kriz ve bunun ilerleyen günlerde yakınlığını çok daha fazla arttıracak gerçekliği de, devrimci faaliyetimizin temel politik araçlarından birisini teşkil etmelidir. Burada gözden kaçırılmaması gereken bir husus, iktidar mücadelesinin bir an dahi arka plana itilmemesi iken, bir diğer husus ise kaba bir iktidar vurgusu ile sınırlanarak iktidarı yaratacak olan halk kitlelerini sorunun çözüm gücü olarak harekete geçirmenin kriteri olan somut ve kucaklayıcı taktik politik yönelimin derinleştirilmesinin ne kadar önemli olduğudur. Elbette taktik politik sloganlarımızın her biri, stratejimizle, yani iktidar perspektifimizle diyalektik bir tutarlılık içerisinde olmalı, iktidar mücadelesine hizmet etmelidir. Ancak kabul edilir ki, sözü edilen iktidar vurgusu ve kitlelerin iktidarlara tesis etmek için harekete geçmeleri ancak ve ancak kendi sorunlarına ilişkin taktik politik sloganların ele alınması ve bu sloganların diyalektik bir uzmanlıkla iktidar hedefine kanallanması ile mümkündür. Dolayısıyla meselenin her iki yanı birbirini ile kopmaz bağlarla bağlıdır ve birini görmezden gelerek diğerini ete-kemiğe büründürmemiz mümkün değildir.

Bu anlayıştan hareketle; iktidar olgusunu bir yana bırakmaksızın bu süreçte öne çıkartmamız gereken somut taktik politik sloganlar fazlasıyla açık bir şekilde önümüzde durmaktadır. Krizle birlikte tırmanış gösteren işten çıkartmalarla-işsizliğe karşı herkese iş imkanı

sağlanması ve işten çıkartmaların yaksaklanması, zorunlu mesailere ve çalışma sürelerinin uzatılması-esnek çalışma saldırılarına karşı günde 8-haftada 35 saatlik çalışma koşullarının yaratılması ve teminat altına alınması, açlık sınırının altındaki ücretlere karşı vergiden muaf ve insanca yaşamaya yetecek bir ücret verilmesi ve bunun yasal garanti altına alınması gibi talepler bu süreçteki temel ve somut taktik politik sloganlarımız olmalıdır.

Emperyalizmin; Dünya Bankası, IMF ve AB müzakereleri ile ülkemizdeki piyonları üzerinden yürürlüğe koyduğu ve yoksul-orta ölçekli köylüyü yıkıma sürükleyen, tarımsal üretimimizi emperyalist tekellerin avuçlarına bırakan politikaları, gıda krizinin dillendirildiği bugünkü koşullarda ve ilerleyen günlerde daha da şiddetlenecektir. En son IMF ile yapılan mutabakat-ta da görüldüğü gibi, bu tür anlaşmalarda verilen borçlar karşılığında emperyalizmin yemek tabağına ilk servis edilenlerin başında tarım ve yoksul-orta köylülük gelmektedir. Bu bağlamda; tarımdaki maliyet artışlarına karşı ucuz makine-tohum-gübre-zira-i ilaç ve faizsiz kredi verilmesi, tarımsal üretimi bitirme hedefiyle hayata geçirilen kota uygulamasına karşı tarımda gelişmeyi sağlayacak planlı bir üretime geçilmesi için gerekli olanakların sağlanması, ithalatın önündeki tüm engellerin kaldırılması nedeni ile ülkemizdeki üretimin tırpanlanmasına karşı yerli üretimin teşviki ve ithalatın asgari düzeye çekilmesi, sulanabilir arazi yetersizliğine karşı sulama projelerinin hayata geçirilmesi ve ekilebilir arazilerin artırılması gibi bir dizi talep köylü kitleleri içerisindeki faaliyetlerimizin somut taktik politik sloganları olmalıdır. Elbette kooperatifleşme ve daha kapsamlı bir takım sloganlar da bunlara eklenebilir.

Bunların dışında halk gençliğine parasız eğitim sağlanması, iş imkanları yaratılması, tüm borç ödemelerinin iptal edilmesi, vergilerin kaldırılması, halkın yönetimde söz sahibi olmasının kanallarının açılması, tüm dillerin özgürce konuşulabilmesi-yazılabilmesi, tüm inançlara eşit mesafede durulması ve devletin bir bütün olarak dinin üzerinden elini çekmesi, kadınlara dönük ayrımcılığa-şiddet ve cinayetlere son verilmesi, sosyal güvenliğin tasfiyesine ve sağlığın özelleştirilmesine karşı herkese sağlık ve güvenli gelecek sağlanması, kentsel dönüşüm adı altındaki yıkımlara karşı insanca barınmaya uygun konut ve barınma hakkının sağlanması da bu dönemde kullanılabilircek kimi diğer taktik politik sloganlarımızdır.

Sonuç olarak

Yukarıda en genel hatları ile izahatını yapmaya çalıştığımız süreç, işçi sınıfının yoğun bulunduğu bölge-illerde ve elbetteki esas olarak köylük bölgelerde-illerde somut taktik politik sloganlar üzerinden çalışmalarımızı yoğunlaştırmamızın önemini ifade etmektedir. Sürecin etkin bir şekilde kazanıma dönüştürülmesi -kısa vadede olmasa dahi uzun vadede- buradan geçmektedir. Bunun için bugünden güçlerimizin buna göre dağıtılması, konumlandırılması ve bu sürece uygun politik argümanların belirlenmesi çok büyük öneme sahiptir. Elbette bu sürecin kazanıma dönüştürülmesinin kritik bir ayağını da kurumsallaşmanın ve kadrolaşmanın asgari düzeyde de olsa sağlanması oluşturmaktadır. Bu ivedi görevler asgari düzeyde dahi olsa yerine getirilebildiği takdirde, bu süreci kazanımlarla kapatma ve güçlenmemiz işten dahi değildir.

YÖK AKADEMİSYENLERE ÖRGÜTLENME YASAĞI GETİRİYOR

YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan, vekili aracılığıyla rektörlüklere gönderdiği son genelgeyle akademisyenlere örgütlenme yasağı getirdi. YÖK başkanının söz konusu genelgesi birçok meslek örgütü ve akademisyen tarafından tepkiyle karşılandı

İSTANBUL- Başkanlık görevine getirildikten sonra YÖK'ün raporlarına aldığı tüm problemlerle tek tek ilgileceğini açıklayan YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın son icraatı, akademisyenlere örgütlenme yasağı getirmek oldu. Birçok meslek örgütü ve akademisyen ise yasak genelgesini tepkiyle karşıladı.

12 Eylül'ün üniversiteler üzerindeki baskı aygıtı olan YÖK'te yüzler değişse de, üniversite öğrencileri, çalışanları ve akademisyenleri üzerindeki anti-demokratik uygulamalar ve baskılar aynı kalıyor. YÖK'ün son dönem başkanlığını yürüten Yusuf Ziya Özcan, göreve getirildiğinde üniversitelerin herkesin fikirlerini serbestçe söyleyebildiği, fikirlerin tartışıldığı yerler olmasını istediğini dile getirse de, bunun hemen ardından üniversitelerde demokratik hak ve talepler doğrultusunda yükseltilen tüm sesleri soruşturma, uzaklaştırma, yasaklamalar gibi bir

dizi uygulamayla bastırmaya çalışarak, kimin fikrinin hâkim olmasından yana olduğunu göstermişti.

Özcan, vekili aracılığıyla rektörlüklere gönderdiği son genelgede: “Çeşitli kamu kuruluşlarının veya meslek kuruluşlarının yönetim veya denetim organlarında görev yapmak üzere ilgili kurum hükümleri uyarınca görev alan üniversite öğretim elemanlarının bu görevleri yerine getirebilmeleri, ancak 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'nun 38. maddesi kapsamında görevlendirilmeleriyle mümkün olabilecektir. Aksi takdirde 2547 sayılı YÖK Kanunu'nun 36. maddesi çerçevesinde görev yapan öğretim elemanlarının söz konusu kuruluşlarda görev yapmaları mümkün olmayacaktır” diyerek akademisyenlerin örgütlenbilmelerini izne bağladı. Genelgede belirtilen 2547 sayılı kanunun 38. maddesinde ise şu ibare yer alıyor: “Öğretim elemanları; ilgili ku-

rumlar ile kendisinin isteği, üniversite yönetim kurulunun uygun görmesi ve rektörün onayı ile ihtiyaç duyulan konularda özlük işlemleri kendi kurumlarınca yürütülmek kaydıyla, bakanlıklarda, TSK ile TÜBİTAK, Adli Tıp Kurumu gibi kamu kuruluşları ve kamu yararına çalışan kuruluşlar veya vakıflar ile kamuya yararlı derneklerde geçici olarak görevlendirilebilirler”

Akademisyenler ve meslek örgütleri tepkili

Rektörlüklere gönderilen genelge, meslek kuruluşları ve akademisyenler tarafından tepkiyle karşılandı.

TTB Genel Sekreteri Eriş Bilaloğlu, YÖK'ün yazısının anayasada belirtilen örgütlenme özgürlüğüne aykırı olduğuna dikkat çekerek, “YÖK'ün öğretim üyelerinin örgütlenme ve seçilme hakkını sınırlama yetkisi yoktur. Bu hukuki dayanağı olmayan bir yazıdır. Bu, YÖK'ün örgütlenme özgürlüğüne müdahale etmesi anla-

mını taşımaktadır” dedi.

TMMOB (Türk Mimar ve Mühendisler Odalar Birliği) Genel Sekreteri Hakan Genç ise, genelgenin anayasa ve yasalara aykırı olduğu gerekçesiyle YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'dan randevu istedi. Ancak YÖK tarafından randevu talebine ilişkin olumlu bir yanıt verilmedi. Meslek örgütlerinde yöneticilik düzeyinde görev yapan ve genelgeden etkilenen olan bazı akademisyenler ise şöyle;

TMMOB Yönetim Kurulu 2. Başkanı Oğuz Gündoğdu (İÜ. Jeoloji Bölümü), Türk Diş Hekimleri Birliği Başkanı Murat Akkaya (Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi), Türk Tabipleri Birliği 2. Başkanı Feride Aksu (Ege Üniv. Tıp Fakültesi), Türk Veteriner Hekimleri Birliği Başkanı Mehmet Alkan (AÜ. Vet. Fak.), Türk Hemşireler Derneği Başkanı Saadet Ülker (HÜ. Sağlık Bilimleri Fakültesi)

Liseliler Filistin için sokaklara döküldü

İSTANBUL- Sarıgazi Mehmetçik Lisesi öğrencileri, siyonist İsrail devletinin Filistin üzerindeki işgal ve imha saldırısını protesto etmek için sokaklara döküldü. Yüzlerce öğrencinin katıldığı eylemde, Filistin bayrakları ve İsrail karşıtı dövizler taşındı. Örgütleyicileri arasında Demokratik Gençlik Hareketi (DGH)'nin de bulunduğu eylem, okul çıkışı saatlerinde, lise önünde başladı. “Her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz” yazılı pankartla Demokrasi Caddesi'ne yürüyen öğrenciler, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Liseliler: “Küçük generallerimizi selamlıyoruz”- Açıklamada, “Siyonist İsrail, Filistin topraklarını işgal ettiği günden beri her gün sayısız insanı katletmiştir. Bunun en son örneği, adına ‘Dökme Kurşun operasyonu’ denilen ve 2009'un ilk günlerinde başlayan katliam olmuştur. Sayılan binleri bulan, yoğunluklu olarak sivil halkı hedef alan bu katliam hala devam etmektedir. Bu saldırıyı emperyalistler ve onların yerli uşakları sadece izlemekle yetinmektedirler. Ülkemizde bulunan yerli uşak AKP'nin Filistin halkının yanında olduğu söylemi sahtekârlıktan ibarettir. Bunun en bariz örneği ise, Kürt halkı üzerine yıllardır yağdırılan bombalar, köy boşaltmalar, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetlerdir. Kadın çocuk demeden katlettiği insanlarla tıpkı efendileri gibi hareket etmektedirler. Bizler Mehmetçik Lisesi öğrencileri olarak yaşanan bu vahşetin karşısında sessiz kalmayacağımızı yineliyor ve liseli öğrenciler olarak Filistin'deki ‘küçük generallerimizi’ selamlıyor, yakıtları bu direniş ateşini bulduğumuz her alanda büyüteceğimizi belirtiyoruz” denildi.

Gözaltı terörü protesto edildi

MERSİN- Mersin'de Yurtsever Demokratik Gençlik Meclisi üyesi öğrencilere yönelik gözaltı terörü uygulaması, gerçekleştirilen basın açıklaması ile protesto edildi. DSG, DPG, DGH, SGD, TÜM-İGD, YDG ve DÖB'nin katılımı ile Yenışehir Yerleşkesi'nde gerçekleştirilen açıklamada, gözaltıların serbest bırakılması istendi. Ülkede yaşanan baskıların her geçen gün arttığına, polislin uyguladığı terörün devletçe beslenmesine dikkat çekilen açıklamada, “Tüm bu sosyal-siyasal gelişmeler içerisinde farklı biçimlerde vücut bulan faşizm, sürekli sopa salladığı Kürt ulusuna ve gençliğine yönelik saldırılarına her gün yenilerini eklemektedir” ifadelerine yer verildi. 9 Ocak'ta polis tarafından evlere düzenlenen baskınlarda gözaltına alınan 32 kişiden 12'sinin üniversite öğrencisi olduğu belirtilirken, “Üniversite öğrencilerinin final sınavlarının yapıldığı hafta gözaltına alınmaları bilinçli olup eğitim-öğretim hakları gasp edilerek anayasal bir suç işlenmektedir. Bu durumu knıyor ve arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılması için uyarıyoruz” denildi. Açıklama, ‘Yurtsever gençlik yalnız değildir’, ‘Biji bratiya gelan’, ‘Yaşasın halkların kardeşliği’, ‘Faşizme karşı omuz omuza’ sloganları atılarak sonlandırıldı.

DTCF'lilerin mücadeleleri sürüyor

ANKARA- Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi (DTCF)'nde faşist bir grubun bir öğrenciye saldırmasıyla gerginlik yaşandı. Saldırını bahane eden polis, DTCF'de yığınak yaptı. Faşist öğrencileri korumak ve devrimci-demokrat öğrencileri baskı altına almak için fakülte yönetiminin onayıyla yapılan polis yığınağına karşı çıkan öğrenciler ise, faşist grubun ve polislin sözlü saldırılarına maruz kalıyor. Final sınavlarının başladığı bir zamanda yapılan bu saldırının bilinçli olduğuna ve her final sınav zamanında bu saldırıların gerçekleştirildiğine öğrenciler dikkat çekiyor.

Saldırıları protesto etmek için 16 Ocak günü sabah saatlerinde Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen DTCF'li öğrenciler, okula toplu giriş gerçekleştirdi. Toplu girişten sonra öğrenciler tarafından hazırlanan “Faşistlere, polise, idareye defol de!” DTCF öğrencileri” imzalı pankart alkışlar ve sloganlar eşliğinde okul binasına asıldı. Sonrasında yapılan açıklamada devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin yaşam alanlarının çevik kuvvet polisleri tarafından işgal edildiği, okul yönetiminin polislerle işbirliği yaptığı ve sivil faşistlerin de yaratılan bu durumdan nemalanarak saldırılarını daha fazla artırdığı ifade edildi. Açıklamanın devamında idare-polis-sivil faşistlerce yaratılan bu saldırılara karşı ortak mücadele yürütmeye çağırısı yapıldı. Açıklama sırasında sık sık “Katil Polis Üniversiteden Defol”, “Dil Tarih Faşizme Mezar Olacak”, “YÖK, Polis, Medya, Bu Abluka Dağıtılacak”, “Üniversiteler Bizizdir, Bizimle Özgürleşecek” sloganları atıldı.

YDG(M) gençliği anadil için yürüdü

AMED- Yurtsever Demokratik Gençlik Meclisi (YDG-M)'nin “Cîwan hêzên parastina zîman in” (Gençlik dilin savunma gücüdür) kampanyası kapsamında bir yürüyüş gerçekleşti.

Yürüyüşe YDG-M'nin yanı sıra, Barış An-

neleri İnisiyatifli, Kurdî-Der, Yeni Demokrat Gençlik, Sosyalist Gençlik Derneği ve Demokratik Gençlik Hareketi destek verdi. Yanı sıra milletvekilleri Sebahat Tuncel ve Aysel Tuğluk'la birlikte çok sayıda DTP yöneticisi de yürüyüşe katıldı.

DTP İl binası önünde toplanan binlerce genç, “Êdî bese! Em bi zîmanê xwe perwerdehiyê dixwazîn” pankartı arkasında yürüyüşe geçti. Turgut Özal Bulvarı'nda polis tarafından durdurulmak istenen kitle, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Anadil hakkımız söke söke alınız” sloganları attı. DTP milletvekillerinin görüşmelerinin ardından, durdurulan yerde, YDG Lise Komisyonu adına Meryem Pamukçu, Kürtçe bir basın açıklaması yaptı. İsrail'in Gazze saldırısına değinen Pamukçu, “İsrail'le stratejik müttefik olan Türkiye, saldırıdan iki gün önce üst düzeyde İsrail ile görüşmeler yapmıştır. Bu da saldırıların Türkiye'nin bilgisi dâhilinde yapıldığını açıkça göstermektedir. Aynı tarihlerde Kandil'e yapılan hava saldırıları bu saldırıların ortak bir pazarlık sonucu yapıldığını göstermektedir. Bir yandan İsrail'i eleştiren Erdoğan, aynı gün ve saatlerde yaptığı hava saldırılarıyla ne kadar sahtekâr ve ikiyüzlü bir siyasetin sahibi olduğunu bir kez daha bütün dünyaya göstermiştir” ifadelerinde bulundu.

‘Kürt halkını sahte açılımlarla kandıramazsınız’

Son dönemdeki Kürt “açılım”larına da değinen Pamukçu, “Kürt halkının üzerine her

gün binlerce bomba yağdırarak devletin imha ve asimilasyoncu siyasetini sürdüren AKP hükümeti, seçimlerin yaklaştığı günlerde sözde açılımlar yaparak bölgede kaybettiği imajını yeniden düzeltme telaşına girmiştir. Bir yandan TRT 6, diğer yandan Kürdoloji kürsülerinin açılması tartışmaları, sistemin Kürt halkını asimile etme çabasından başka bir şey olmamaktadır. Düne kadar Türkçe olarak halkımıza ve yaratmış olduğu değerlere küfreden, hakaret eden sistem bugün kendi anadilinde aynı politikayı yürütmektedir.” dedi.

Kürt halkının onurlu mücadelesiyle kimlik ve bilinç kazandığını ifade eden Pamukçu, “Kürt halkı artık böylesi sahtekâr politikalarla kandınamayacak kadar büyük bir diriliş ve bilinçlenmeyi yaratmıştır. Eğer gerçekten Kürt sorunu çözülmek isteniyorsa; böylesi seçim yatırımı yapılan sahte açılımlar değil, başta anadilde eğitim olmak üzere Kürt halkının bütün siyasal, kültürel ve kimliksel hakları tanınmalıdır. Başta Kürt dili üzerindeki bütün yasaklar kaldırılmalı, Kürt dili resmi statüye kavuşturulmalıdır. Bizler okullarımızda kendi anadilimizde eğitim görmediğimiz müddetçe Kürt dili özgür olmayacaktır” diyerek mücadelenin süreceğini vurguladı.

Ölen her 3 kişiden 1'i çocuk

İsrail'in Gazze katliamı üçüncü haftasını geride bırakmasının ve bin 100 kişinin hayatına mal olmasının ardından ateşkesle şimdilik durdu. İsrail, ABD ve diğer Batılı emperyalist güçlerin desteğiyle Filistin topraklarını karşı karşıya edip, bir soykırımı kanlı harflerle tarihe yazarken, Filistin halkı ise özgürlüğü için kenetlendi.

BM, İsrail'e ATEŞ(kes) dedi: Birleşmiş Milletler, İsrail'in Gazze katliamını dil ucuyla dahi kınamayan bir ateşkes kararı alırken, İsrail katliamlarına devam etti.

İsrail'in Gazze'de gerçekleştirdiği katliamların 14. gününde, BM Güvenlik Konseyi, İsrail'e yönelik kınama içermeyen acil bir ateşkes kararı aldı. Batılı ülkeler tarafından hazırlanan ve ABD'nin onaylamadığı ateşkes kararı taslağı, İsrail askerlerinin, ateşkesin sağlanmasından sonra işgal ettiği Filistin topraklarından çekilmesini öngörüyordu! İsrail, Hamas'ı bitirmeden ateşkes ilan etmeyeceğini, aksi taktirde kendisini yenilmiş kabul edeceğini duyurmuştu. Bu açıklama, ABD, İngiltere gibi BM üyesi devletler tarafından da desteklenmişti. Dolayısıyla BM'nin ateşkesi, üstü kapalı bir şekilde İsrail'in Filistin'den çekilmesini savunuyordu. Başta Mısır olmak üzere Arap ülkeleri ve Filistin Özerk Yönetimi (Mahmud Abbas) tarafından memnuniyetle karşılanan karara, Filistinli direnişçi gruplar tepki gösterdi. İsrail saldırılarının kınanmadığını, saldırıların kayıtsız şartsız durdurulmasının ve Gazze'ye uygulanan ablukanın kaldırılmasının istenmediğini belirten direnişçi örgütler, 1860 sayılı kararın kabul etmediler.

İsrail Başbakanı Ehud Olmert ise BM Güvenlik Konseyi'nin 1680 sayılı kararına rağmen Gazze'ye yönelik saldırıların ve katliamlarının sürecini belirtti. Olmert, İsrail'in "vatandaşlarını korumak" için bu katliamları gerçekleştirdiğini öne sürerek, "İsrail dış parametrelerin bu karara karşı operasyonlarını sürdürecektir" dedi.

Mısır'dan İsrail'e mesaj: Hamas'ı bitirin: Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek, İsrail Dış İşleri Bakanı Livni'den Hamas'ın zafer kazanmasına izin vermemelerini istedi.

İsrail'de yayımlanan Haaretz gazetesi, Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'in İsrail Dış İşleri Bakanı Tzipi Livni'ye Hamas'ın zafer kazanmasına izin vermemesi yönünde bir mesaj gönderdiğini yazdı. Haaretz'in haberine göre Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek, bölgeyi ziyaret eden AB Troykası heyetine başkanlık eden Karel Schwarzenberg aracılığıyla İsrail Dışişleri Bakanı Tzipi Livni'ye mesaj göndererek "Hamas'ın Gazze'de yaşanan savaştan zaferle çıkmasına izin verilmemelidir" dedi.

Rusya: Gazze kuşatması kaldırılсын: Rusya Dışişleri Bakanlığı, İsrail'in Gazze'ye karşı düzenlediği kara operasyonunun başlamasından sonra yaptığı açıklamada, İsrail'den Gazze kuşatmasını kaldırılmasını istedi.

Rusya Dış İşleri Bakanlığı Sözcüsü Andrey Nesterenko tarafından yapılan ve bakanlığın internet sitesinde yayınlanan açıklamada, Rusya'nın İsrail'in Gazze'yi kuşatmaya başlamasının kendilerini son derece rahatsız ettiğini, iki tarafın derin ateşkes ilan ederek, iki taraftan da sivil halkın zarar görmesinin engellenmesi gerektiğini kaydetti.

Laricani: İran'ın ulusal güvenliği Gazze'de başlar: İran Meclis başkanı, Gazze'nin güvenliğinin İran'ın güvenliğiyle yakından ilgili olduğunu belirterek, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırısının başarılı olmasının, ülkesinin bağımsızlığını tehlikeye atacağını söyledi. İran'ın Zahidan kentinde kalabalık bir topluluğa konuşan Laricani, "Gazze'nin güvenliği, İran'ın güvenliği demektir. Şayet İsrail saldırılarında başarılı olursa bu, İran'ın bağımsızlığının tehlikeye gireceği anlamına gelir" ifadesini kullandı.

İsrail saldırısının hesaplanmayan sonucu: Gazze'de şiddetli çatışmalar devam ediyor. Filistinli direnişçi örgütler, çatışmalarda 20 dolayında İsrail askerinin öldüğünü, 100'ün üzerinde askerinin yaralandığını ve 3 askerinin de esir alındığını açıkladılar. Ölen İsrail askerleri arasında üst düzey bir komutanın olduğu da belirtildi. Bu arada İsrail'in Gazze'ye saldırması, ülkede uzun süredir ayrı duran direnişçi güçlerin yeniden ortak hareket etmelerini beraberinde getirdi.

Gazze'ye kara harekati başlatan İsrail ordusunun kayıpları artıyor. Filistinli direnişçilerin saldırılarında onlarca İsrail askerinin öldüğü ve yaralandığı belirtiliyor. İsrail devleti ise, İsrail televizyonlarına ve basınına moral bozacak haber yapmamaları konusunda ultimato verdi.

Direnışçi güçlerden İsrail'e mesaj: Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, El-Manar televizyonuna yaptığı konuşmada, işgalcileri uyardı. Nasrallah, "İsrail büyük kayıplara hazır olmalı! Kanın kılıcı yendiği yeni zaferlere tanık olacağız" diye konuştu.

FHKC: Her yer Gazze olmalı: Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), tüm Filistinlilere, Gazze ruhunu ayağa kaldırma çağrısında bulundu.

İsraili asker oğluna sarılıyor

Filistinli çocuklar ölüme ağlıyor

İsrail'in Gazze Şeridi'ne saldırılarında ölen ve yaralanan her üç kişiden birinin çocuk olduğu bildirildi. Gazze Sağlık Bakanlığı'nın 7 Ocak'ta açıkladığı istatistiklere göre, Gazze'de ölen 758 kişiden 257'sini, yaralanan 3 bin 100 kişiden de bin 80'ini çocuklar oluşturuyor. Üstelik bu rakamlar, 7 Aralık'tan bu yana ölü sayısının 360 kişi ve yaralı sayısının ise bin 900 kişi artmasıyla daha artmış bulunuyor

İsrail askerleri, Filistinlileri canlı kalkan olarak kullandı

FHKC Politbüro üyesi Abu Ahmad Fuad, kara saldırısı başladığı sırada bir televizyon kanalına verdiği röportajda, "Gazze'de şu anda fraksiyonlara bölünmüş önderlik birleşmeli ve yönetimlerini güçlendirmeli ki, askeri kanatların gerçek başarılar elde etmesi ve İsrail'e kara harekâtında maksimum kayıplar verdirebilmek mümkün olsun" dedi.

'Yaralıların vücudunda uranyum var': Filistin'de yaralıları sağlık yardımı veren Norveçli doktorlar Gazze'de yaralananların vücudunda uranyum izlerine rastladıklarını açıkladılar. İran'ın Press televizyonuna açıklamada bulunan doktorlara göre bu, nükleer başlıklı bombanın kanıtları olabilir. Üstelik bu, İsrail'in ilk sabıkası değil.

Bu bombaların yasaklanmasını öngören uluslararası anlaşmaya imza atmayan İsrail, Gazze'de kullandığı silahlar hakkındaki soruları da yanıtsız bırakıyor! Bununla birlikte televizyonlara ve internet sitelerine yansıyan çok sayıda fotoğraf, İsrail'in Gazze saldarısında misket bulunan doktorlara göre bu, nükleer başlıklı bombanın kanıtları olabilir. Üstelik bu, İsrail'in ilk sabıkası değil. Bu bombaların yasaklanmasını öngören uluslararası anlaşmaya imza atmayan İsrail, Gazze'de kullandığı silahlar hakkındaki soruları da yanıtsız bırakıyor! Bununla birlikte televizyonlara ve internet sitelerine yansıyan çok sayıda fotoğraf, İsrail'in Gazze saldarısında misket bulunan doktorlara göre bu, nükleer başlıklı bombanın kanıtları olabilir. Üstelik bu, İsrail'in ilk sabıkası değil.

İsrail önüne gelen her şeyi vuruyor: Emperyalist güçlerin desteği ile Filistin'de kuralları olmayan bir savaşa, büyük bir katliama ve işgale girişen İsrail, önüne gelen her yeri vuruyor. Yaklaşık 40 Filistinli'yi "korumak" yalanı ile bir eve toplayan İsrail'in, daha sonra bu evi bombalaması sonucu evdeki tüm Filistinliler yaşamını yitirdi. Yaralıları taşın ambulansları ve tedavilerinin yapıldığı hastaneleri dahi vuran İsrail, Gazze Şeridi'nde bulunan BM tesislerini fosfor bombası ile vurdu. Yaklaşık 700 Filistinlinin sığındığı ve çok sayıda BM görevlisinin de bulunduğu

bu binanın yanı sıra uluslararası haber ajanslarının bulunduğu binanın da bilinçli şekilde hedef seçerek vurdu.

İsrail, Filistinlileri canlı kalkan olarak kullanıyor: Filistin'in Gazze Şeridi'ne saldıran İsrail'in, Filistinli direnişçilerden korunmak için Filistinlileri canlı kalkan olarak kullandığı ortaya çıktı.

Tutsak haklarıyla ilgilenen bir kuruluş, İsrail güçlerinin Gazze savaşında ele geçirdiği tutsakları, canlı kalkan olarak kullandığını ve Filistinli direnişçilerle yaptığı çatışmalarda onların arkasına sığındığını duyurdu. İsrail, operasyonun başlamasıyla birlikte, direnişçilerin nerelerde gizlendiklerini, neler yaptıklarını ve kimler olduklarını belirlemek ve bilgi toplamak için silahsız yüzlerce kadın ve çocuğu tutuklayarak gözaltına almıştı. Gazze'nin kuzeyindeki Atatir mevkiindeki görgü tanıkları, aljazeera.net'e yaptıkları açıklamada, bölgede kara harekati başlatan İsrail güçlerinin bir eve düzenledikleri baskında iki çocuğu yakaladıklarını ve başka evlere baskın düzenlerken bu çocukları kendilerine kalkan olarak kullandıklarını kaydetti. Tanıklar, İsrail'in kadınlara da aynı muameleyi yaptığını dile getirdi. Yine aynı bölgeden görgü tanıkları, telefonla verdikleri bilgilerde, İsrail askerlerinin, direnişçiler hakkında bilgi vermek istemeyen kişileri kurşunla infaz ettiklerini bizzat gördüklerini aktardılar. Atatir bölgesinde yaşayan 55 yaşındaki Ebu Muhammed de, İsrail askerlerinin esirleri infaz ettiğine gözleriyle şahit olduğunu söyledi. Uluslararası Af Örgütü Amnesty adına araştırmalar yapan Donatella Rovera da, İsrail askerlerinin Gazze'deki Filistinlileri direnişçilere karşı halkı kalkan olarak kullanma uygulamasının "standart" olduğunu söyledi. "İsrail askerlerinin bir eve girmesi, içerdeki insanları alt katlarda bir odaya kilitlemesi ve evin geri kalanını askeri üs gibi kullanarak buradan sniper atışları yapması standart bir uygulama" ifadelerini kullanan Rovera, "bu kesinlikle ders kitaplarında örnek olabilecek bir canlı kalkan kullanımı durumudur" dedi. Rovera, İsrail'in Filistinlileri ilk kez canlı kalkan olarak kullanmadığını da hatırlattı.

ABD katliamların sürmesini istiyor

ABD Başkanı George W. Bush, Gazze'deki krize ilişkin yaptığı ilk açıklamada, mevcut krizin tüm sorumluluğunu Hamas'a yükleyerek, "kontrol mekanizmalarına uygun olmayan ve Hamas'ın Gazze Şeridi'nden İsrail'e füze atmayı sürdürmesini sağlayabilecek tek tarafı bir ateşkesi" reddetti.

ABD Başkanı, Beyaz Saray'ın metnini yayımladığı haftalık radyo konuşmasında, "İran ve Suriye'nin desteklediği, İsrail'in ortadan kalkması çağrısında bulunan Filistinli terör grubu Hamas, mevcut şiddetin kıskırtıcısıdır" dedi. "Terörden vazgeçmesi için tüm taraflara ısrarla Hamas'a baskı yapmaman" çağrısında bulunan Bush, taraflardan "barış için çabalayan meşru Filistinli liderleri desteklemelerini" isteyerek, kendisiyle hareket eden El Fetih'i işaret etti.

İsrail: Saldırıları, Filistin halkı için umut yaratıyor!

Filistin'de Hamas güçlerine "karşı" sürdürülen ve yüzlerce sivilin öldürüldüğü, yaralandığı İsrail saldırılarında "siviller güven altında"ymış! Paris'te Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy ile bir araya gelen İsrail Dış İşleri Bakanı Tzipi Livni, yaptığı açıklamada Filistin'de gerçekleştirilen katliamı reddetti. Filistin'de gerçekleştirilen saldırıların "Filistin halkı için de umut" yarattığını ifade eden İsrail Bakanı Livni, Hamas'ın onlar için de tehlike teşkil ettiğini öne sürdü. Günlerdir süren saldırılarda yüzlerce sivilin öldürülmesini göz ardı eden ve dünya basınında yer alan katliamlara olmamış gibi davranan Livni, saldırılarda Hamas ile sivilleri ayırdıklarını söyledi. Filistin'de sivillerin durumundan endişe edilecek bir şeyin olmadığını ifade eden bakan, Gazze'deki durumun "tam olması gerektiği gibi" olduğunu dile getirdi.

Rice: "İsrail'in Gazze'deki sivilleri seçmesi zor"

ABD Dış İşleri Bakanı Condoleezza Rice, kalabalık bir nüfusun yaşadığı Gazze Şeridi'nde İsrail'in katliamlar sırasında sivillere zarar vermemek için hedeflerini seçmesinin zor olduğunu söyledi! Rice, düzenlediği basın toplantısında, gazetecilerin, İsrail'in Gazze Şeridi'ndeki saldırılar sırasında insanı yükümlülükleri hakkında soru sorması üzerine, "Gazze'deki gibi yüksek yoğunluğu bulunan bir bölgede bu çok zor" dedi.

ABD İsrail'e cephane gönderiyor

ABD, Gazze'de büyük bir katliama girişmiş olan İsrail'e 325 konteyner dolusu cephane gönderiyor. ABD Savunma Bakanlığı sözcüsü Yarbay Patrick Ryder, gönderilen cephanenin, İsrail'in Gazze saldırısı ile bir bağlantısının olmadığını ileri sürdü. Pentagon sözcüsüne göre, İsrail'e gönderilen cephane, İsrail'deki ABD silah stoğu için. Sözcünün, ABD'nin herhangi bir acil ihtiyaç durumu için bazı ülkelerde silah ve cephane stoğu bulunduğunu söylemesi dikkat çekti. ABD tarafından yapılan açıklamalarda her ne kadar bu cephanelerin Hamas'a karşı gönderilmediği iddia edilse de, sevkıyatın İsrail'in Gazze saldarısına denk gelen bir süreçte yapılması, bu açıklamayı çürütüyor. İsrail'in, Hamas'ın ardından Lübnan'da bulunan Hizbullah örgütüne yollanacağına dair güçlü işaretlerin olması, yine ABD tarafından gönderilen cephanenin bu süreçte kullanılacağı yönünde yorumlanmaya da açık.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Yaşasın bağımsız demokratik Filistin

Yeni bir yıla, 2009'a girerken, ABD emperyalizminin saldırı, katliam, işgal planlarının stratejik silahı İsrail'in yine ABD önderliğinde Gazze'ye yönelik bir savaş seferberliğine bir kez daha tanık olduk. Elbette, bu yeni bir durum değil, öteden beri emperyalist gerici politikaların aracı olarak sürdürülen haksız savaşın bir halkasıydı. Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında sivil, bebek, çocuk aynımı yapmadan 2750 kişinin katledilmesiyle ünlü İsrail'in yine Filistin'deki diğer katliamlarıyla bu sicili iyi biliniyor.

Gazze ve Filistin'in diğer bölgeleri öteden beri emperyalist kapitalizmin ve müttefiklerinin ablukası altındaydı. Tutsaktı. Esirdi. Türkiye Cumhuriyeti devleti, bu kuşatma ve esaretin stratejik beklilerinden biriydi. Zira bilinmektedir ki, bölgede İsrail devletinin oluşumunu ilk tanıyan devletlerden biri T.C.'dir. Şimdi işgale sözde karşı çıkmaları aldatıcı olmamalıdır. Söyledikleri şudur; Filistin'i emperyalist boyunduruk altında mevzilendirmeye karşı değiliz. Soruna "orantısız güç kullanımı" ekseninde bakışın anlattığı, siyonizme suç ortaklığı ve ABD savaş makinasının bir parçası olma gerçekliği. Emperyalizm ve uşaklarının tümü, uydu bir Filistin istiyorlar. "Çözüm" dedikleri budur.

Bu savaş, iddia edildiği gibi Hamas'ın katyuşa füzelerini etkisizleştirme operasyonu değildir. Bu savaş ABD'nin Ortadoğu hegemonya politikasının aracıdır. Onun stratejik ortağı İsrail'in kontrol yeteneğinin sağlama alınmasıdır. Filistin'i emperyalist boyunduruğa rıza gösterme noktasına getirmektir. Direnen Gazze halkına siz bizim istediğimiz gibi yönetileceksiniz, aksi halde katliamların hedefi olmaktan çıkmayacaksınız mesajıdır. Emperyalistler eliyle oluşturulan siyonist İsrail devletine boyun eğin çağrısıdır. Filistin'in reddi üzerine inşa edilen bu kukla rejimin güçlendirilmesidir. Bilindiği gibi 1923 yılında Filistin'de İngiliz manda yönetimi tesis edilmiştir. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı emperyalistler tarafından bir yahudi soykırımına da tanıklık etmiştir. Emperyalizm bu insanlık dışı icraatını ABD öncülüğünde Filistin'in inkarı ile oluşturulan İsrail devleti uygulamasıyla unutturmaya çalıştı. Birleşmiş Milletler'in 1943 Filistin'in taksimi kararıyla sözde "iki devlet" perdesi altında Filistin ilhaki meşrulaştırıldı. Birleşmiş Milletler, emperyalist işgal politikalarının sadece bir perdesi işlevini gördü. Şimdi de kör ve sağır, tepkiz, bir bildiri dahi yayınlamayan işgal sırasındaki gerçekliğiyle BM aynı işlevi sürdürmektedir. ABD-İsrail stratejik saldırısının bir kuklası olmaktan öteye gidememektedir, gidemez.

Deniz ve hava bombardımanı ve ardından kara harekatıyla sürdürülen taarruz Filistin'e adeta bir "yeni yıl hediyesi" gibi karşılandı. İsrail işgali aynı zamanda Filistin'e ve diğer bölge halklarına, ezilen uluslara karşı sürdürülen ABD emperyalizminin bir saldırı savaşıdır. Havai fişek gösterileri misali okullar, hastaneler gibi her bir yerin hedef alındığı bu savaşta katledilen bebeklerin, bedeni parçalanan çocukların sorumlusu emperyalist kapitalizmdir. Diplomatik oyunlar, haksız savaşla sağlanmış fiili durumun meşrulaştırılması manevralarıdır. Haksız savaş bütün hedefleriyle bir sistem ve plan çerçevesinde yürütülmektedir. Her bir aşaması icra edilmektedir. Hedefe ulaşıldığında diplomatik oyunlar çerçevesindeki paketlerle fiili durum pekiştirilmeye çalışılacaktır. Erdoğan'ın dün ve bugün Ortadoğu'daki diplomasi trafiği ABD'nin Truva atı rolüyle, icazetiyle sürdürülen bir oyundan ibarettir. Saldırıdan kısa bir süre önce Olmert'le yaptığı görüşmede bu katliam planından habersiz miydi? Hele hele Güney Kürdistan seferlerinin özel savaş hükümeti olan bu uşaklar ordusu emperyalist gerici işgalcilerle nasıl karşı olabilirler? Gerici Arap devletleri emperyalist uşağı olma niteliklerinin bir gereği olarak savaşın Hamas ve Filistin'i somut tutmaktadırlar. Mısır ve Suudi Arabistan devletleri, bunun somut örneğidirler. Bu gerici bölge devletlerinin, gerici çıkarlar temelinde İran'la rekabetleriyle de ilişkili bir durumdur. Filistin'e saldırın, aynı zamanda Hamas üzerinden ABD-İsrail'in İran'la da bir savaşıdır. İran'ın bölgedeki nüfuzunun kırılması ve ABD'nin Ortadoğu planının oturtulması amacının da bir parçasıdır. El-Fetih'in Batı Şeria, Gazze'nin Hamas kontrolünde bölünmesi de emperyalist planın diğer bir yönüdür. Abbas yönetimi, emperyalist plana entegre edilmiştir. Hamas da bu noktaya çekilmek istenmektedir.

Çözüm, Ortadoğu'da ABD emperyalist hegemonyasının ramparça edilmesi, siyonist İsrail devletinin yıkılmasına mı mümkündür. Ortadoğu'ya özgürlük kapısının açılmasının yolu buradan geçer. Çözüm, gerici bölge devletlerine karşı proletarya, ezilen ulus ve halkların devrim mücadelesini yükseltmek, gericiyi alaşağı etmek için birliğinli ilerletmekten geçer. Bunun sağlayacak olan cihat ideolojisi değil, bunu sağlayacak olan halkların proletarya enternasyonalizmi temelinde eşit, özgür birlikteliği ve bu temelde devrim için kenetlenmeleridir. Komünistler, önderliklerinin gerici niteliklerine rağmen (Hamas-El Fetih vb.) Filistin halkının direnişini koşulsuz desteklemek durumundadırlar. Önderliklerini gerekçe gösterip Filistin'in çığılgıyı duymayanları, emperyalist barbarlığa seyrirci kalkanlar, haklı ve meşru özgür Filistin haykırılarıyla birleştirmeyenler, ne adına olursa olsun objektif olarak emperyalizme hizmet etmiş olacaktırlar. Konya'da sağladıkları eğitim imkanları, füze savunma sistemleri, tankların modernizasyonu, silah anlaşmalarının imanı Erbakan ve Erdoğanların ve yine öteden beri İttihatçılar Siyonizm işbirliğinin tescilli sahibi Kemalist egemen sınıf killelerinin Filistin halkının "dostu" gibi görünme sahtekarlığını deşifre etmek, ertelenemez bir görevdir. Filistin saflarında, İsrail siyonizminin kuşatmalarına karşı kahramanca direnmis, onlarca şehit vermiş Türkiye- Kuzey Kürdistanlı devrimcilerin anısı yükseltilmelidir. Bu bir seferberlik ruhuyla sokakları, her bir yeri konuşturmayı gerektiriyor. Devrimci hareket ne yazık ki bu noktada son derece büyük yetersizlikler içindedir. Güçlerini devrimci bir karargahta birleştirip, bağımsız alternatifini yükseltmekte zayıf kalmıştır.

Bol çeşitli Ergenekon sepeti yuvarlanıp duruyor

Ergenekon 'efsanesi' 'yeni' dalgalarla sürüyor

Devletin, kendi içindeki 'gizli', 'illegal' yapılanmalardan temizlenmesi biçiminde kamuoyuna lanse edilen, emekli generallerden gazetecilere, siyasetçilerden eski özel harekâtçılara kadar geniş bir yelpazeyi kapsayan Ergenekon'da; bir yandan yeni gözaltılar, ifadeler, kro-kiler, cephanelikler listeye eklenirken, diğer yandan da toplumun farklı kesimlerinin çeşitli versiyonlarla 'Ergenekon ve çetelerle' ilişkilenmeleri hakkında nameler dizilerek, bu kesimler de yeni yapılanmada kendileri için tasarlanan bölüme monte edilmeye çalışılıyor.

Ergenekon'a ilişkin tespitlerimizi önceki sayılarımızda kapsamlı olarak yaptığımızdan, şimdi aynı zeminde cereyan eden son güncel gelişmeleri ele almaya çalışacağız.

Basında ve medyada günlerdir süregelen tartışmalarda İslamcısından milliyetçisine, solcundan liberaline kadar birçok kesimden adeta ağzı olan konuşuyor dedirtecek türden açıklamalar yapılıyor. Kimileri yargılama sürecinin adaletle uygun tecelli etmediğinden dem vururken, kimileri de vakti zamanında devletin gözdesi olan 'saygın' kişiliklerin zanlı konumunda olmalarını haksız bulduklarından dert yakınıyor. Ergenekon operasyonu adı altında yapılan müdahalenin aslında sadece bu kadarla da sınırlı olmadığı gelişmelerle birlikte daha da gün yüzüne çıkıyor. Son operasyonda 40 kişinin gözaltına alınması, ifadeler çerçevesinde "cephaneliklerin" ortaya çıkmasıyla, "TSK yıpratılmaya mı çalışılıyor?" gibi bir dizi soruyla ve dallanıp budaklandırılan açıklamalarla ciddi bir kafa karışıklığı yaratılmaya çalışılıyor. Farklı kişi, kurum ya da yapılanmalar üzerinden yürütülen tüm bu tartışmalarda ortak nokta olarak gösterilerek empoze edilmek istenen esas husus ise İslamcı, ulusalcı, devrimci, yurtsever de olsa "tüm illegal örgütlenmelerin kirli ilişkileri olduğu, bu örgütlenmelerin kendilerini mafyacı gibi ilişkilennmeler ağıyla finanse ettiği" düşüncesi.

Devletin Tuncay Güney'e ihtiyacı varmış!

'Son dalga' ile birlikte oldukça tartışma yaratan meselelerden biri de Tuncay Güney'in 2001 yılında emniyette verdiği ifadelerin dosyaya eklenmesinin ardından basına yansıtılması oldu. Veli Küçük'ten Abdullah Öcalan'a, Perinçek'ten Hizbullah'a kadar birçok kişinin ve örgütlenmenin bağlantılarını ortaya çıkarttığını iddia eden Güney'in akıl sağlığının ne kadar yerinde olduğu, toplumun kafasını iyice karıştırmak, bulandırmak isteyenler tartışmaya devam ededursun, bu kadar dağınık, daldan dala atlayan Güney'in ifadelerinde hangi dalara değindiği, hangilerini zayıflatmaya çalıştığını irdelemek yerinde olacaktır.

Birçok gazeteci, köşe yazarı ve CHP gibi konunun ilgilileri, ifadelerini işkence altında verdiğini söyleyen Güney'in önündeki ders notlarını ezberleyen öğrenci misali ve kah esneyerek kah bir münazaraya katılmışçasına rahat tavırlarıyla girdiği tartışmalara, uzun uzadıya değinerek dikkatleri bunlar üzerine çekmek için yoğun bir efor sarf ettiler. Oysa planlamanın Güney'e düşen kısmından ulaşımak istenen, üzerinden atlanan parçalar da mevcut. Güney'in ifadesinde Ergenekon'a ilişkin genel bir değerlendirme niteliğindeki "Bu örgütlenmenin sağı, solu, ülkücüsü, milliyetçisi hiçbir şeyi yok" sözleri, Ergenekon kapsamında ifadesine başvurulmuş eski özel harekâtçı Ayhan Çarkın'ın "Bunların hepsi doğru. Bu işin terörü merorü yok, hepsi Ergenekon olmuş bunların" sözleriyle bire bir örtüşüyor. Ardından illegal devrimci örgütlenmelerin "devlet eliyle nasıl silahlandırıldığı, mafya-çetelerden mali kaynak oluşturulduğu" gibi bir dizi safsata sıralayan Güney, Fethullah Gülen'in okullarıyla ilgili kendisine yöneltilen bir soru üzerine ise Gülen'i kestirmeden aklayıp konuyu kapatma çabasına giriyor. "Fethullah Hoca o grupta birlikte okul açtırmıyor. Komünizm varken ve Fethullah Hoca yokken bile devletten para almyorlardı" diyen Güney'in ifade görüntülerinde, bu bölümün sonrasının kesilmesi ise dikkat çekiyor. Gülen'e olan yakınlığını gizlemeyen Güney, bunu şu sözleriyle açıkça ifade ediyor; "...Dalan'ın İstek Vakfı Okulları'na yemek dağıtıyordum. Ayazağ'da din dersi alıyordum. Fethullah Hoca bir vaaz verdi, doğal olarak etkilendim". Ayrıca Güney'in ifadelerinde Gülen ile ilgili 30-40 sayfalık bir bölümün de olduğu, ancak bu bölümün ıttıdanameye eklenmediği de iddia ediliyor.

Tuncay Güney'in ifadelerinde toz kondurulmayan Fethullah Gülen, iddianamenin başka bölümlerinde de asker kanadının komplolarıyla da karşı karşıya bırakılarak güçsüzleştirilmeye çalışılmış görüntüsü çiziliyor. Yine Ergenekon soruşturması kapsamında gözaltına alınanlardan eski MGK Genel Sekreteri emekli Orgeneral Tuncer Kilinç'in savcılık sorgusunda, 'Fethullah davası ile ilgili aleyhite tanıklar bulunması' konulu bir maile ilişkin ifadeler yer alarak bir yandan allanıp pullanan, toz kondurulmayan

Ergenekon kapsamında bir dizi tetikçiyi saymasak hedeflenen kesimlere kim-senin kuşkusu olmasın ki, yarın yenileri eklenecektir. Bugün açısından komünist ve devrimci hareket emperyalizmin planlamalarını olumsuz yönde etkileyecek bir güçte görülmediği için dönemsel olarak muaf tutulmuştur. Kalkıp bu sürecin adını "demokratikleşme" koyanlar, "o ilişkide açığa çıkartılsın, bu ilişki de açığa çıkartılsın" diyerek bunların yargılanması talebinde bulunanlar, çok açık ki yanlış adreste yanlış kişilerin, AKP gibi emperyalizmin uşağı faşist bir hükümet eliyle "yargılanarak" halkların lehine karar çıkmasını beklemektedirler

Gülen cemaati, diğer yandan devletin kumanda gücünün başı tarafından parayla aleyhe tanık gibi kirli araçlarla karanlanmaya çalışıldığı izlenimi yaratılıyor.

AKP ve Genelkurmay'dan ağır birliği

Birçok kesim tarafından asker ile AKP arasındaki çatışmanın ürünü olarak değerlendirilen Ergenekon'un yayılan artçı dalgaları sonrası, Genelkurmay ve emekli generallerin keskin sınırlar çizmeyen açıklamaları AKP ile aynı zemin üzerinden yükseldi. Her iki cepheden de olayın yargıya intikal etmesi nedeniyle açıklama yapmaktan imtina eden ve adaletin tecellisi için temennilerde bulunulan beyanlar yapıldı. Böylelikle ordu yıpratılmak isteniyor, asker siyasete karışıyor vb. tartışmalar ve bunlar karşısında yapılan sert açıklamalar hâkim sınıflar cephesindeki ittifakin gölgesinde kalıyor. Artık egemenlerin vizyonunda harekâtenen, karışık kutuplanmış gibi görünen bir tablo yerine, ucu herkese değmiş dokunmuş, adına Ergenekon denilen ve artık geride bırakılmış karanlık bir geçmişin ardından, 'demokratik' bir devlet modelinde mutabakata varmış, günahlarından arınmış yöneticiler birlikteliği ön plana çıkartılıyor. Son gözaltılardan sonra bir süre sessizliği ni koruyan Genelkurmay Başkanlığı adına ilk açıklama, Genelkurmay Başkanlığı İletişim Daire Başkanı Tuğgeneral Metin Gürak'tan geldi. Gürak, Ankara'da gözaltına alınan, İstanbul'a sevk edilen Yarbay Mustafa Dönmez üzerinden hem askeri savcılığın hem de Ergenekon'da görevli savcıların yorumlarının sür-

düğünü belirterek, "TSK kendisine intikal eden ve tespit ettiği tüm adli olayları titizlikle araştırmakta ve gecikmeden yasal gereğini yapmaktadır" dedi. Erdoğan ise hem bu 'temizlik' operasyonundan prim toplayan hem de sözde bağımsız yargının görev alanına girmeyen, 'demokratikleşme' timsali kesilerek, "Yargıya müdahale etmeye hakkımız yok ama Ergenekon'un üzerine sonuna kadar gidilecek. Seçilmiş karanlıklar aydınlığa çıkacak demıştik. Şimdi bu yapılıyor" açıklamasında bulundu. Erdoğan, gazetecilerin sorularına verdiği yanıtta ise, "Ergenekon bitmiş değil, daha gerisi var. Mücadele için yasal düzenleme de yapacağız" diyerek soruşturmanın devam edeceği mesajını verdi.

Baykal celallendi, Bahçeli orduya arka çıktı

Basında çarşaf çarşaf yer alan, televizyon programlarında saatler süren tartışmaların ana gündemi haline gelen ve ucu bucağı belirsiz bir derya haline getirilen Ergenekon'un neredeyse değip dokunmadığı kesim kalmadı. 'Ortaya çıkartılın' bu ilişkiler ağının yelpazesi genişledikçe, yeni yüzler, yeni ifadeler, yeni kro-kiler, yeni cephaneler eklenerek Ergenekon dosyası kabardıkça kabarıyor. Birbirleriyle bağlantılı, bağlantısız hayli geniş bu kesimlerin en ince ayrıntısına kadar elekten geçirilmesiyle birlikte, halkın bilinci bombardımana tutuluyor.

Ergenekon listesine eklenenlerden biri de CHP Genel Başkanı Deniz Baykal oldu. Tuncay Güney, TRT'de katıldığı programda, Çevik Bir'in Cumhuriyet gazetesine maddi yardım yaptırdığı, Mahir Kaynak'ın MİT'çi olarak desifre edilmesi nedeniyle CHP'nin genel başkanlığına Kaynak yerine desifre edilmeyen Baykal'ın getirildiğini iddia etti. Böylece MİT ajanı olduğu söylenen Baykal da Ergenekon sayfalarında yerini aldı. Bu durumun yarattığı hazımsızlıktan olacak, Baykal'dan sert açıklamalar geldi. Kızgınlığını dindiremeyen CHP'liler, üzerine bir de TRT önünde protesto eylemi de gerçekleştirdi. Güney'in sözlerini 'deli saçması' olarak değerlendiren Baykal, "TRT, bir tetikçi haline gelmiştir. Türkiye'ye karşı kurulan bir komplo-nun parçası haline gelmiştir. TRT tetikçidir" ifadelerini kullandı. Ordusundan hükümetine birçok kesimin milliyetçi, keskin söylemlerden uzak durduğu arenada bu boşluğu kabaca da olsa doldurarak buradan nemalanmak da Bahçeli'ye düştü.

"Türk ordusunun, karalama kampanyaları karşısında zayıf ve korumasız bırakılması bir yönetim zafiyetidir" diyen MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli, 'terörle mücadelede' önemli görev üstlenen ordunun, rejim karşıtı, gizli ve karanlık işlerle ilintili olduğuna dair bir kanaat uyandırılmak istendiğini savundu.

Ergenekon süreci

Ergenekon 'efsanesi', bir süre daha gündemde olmayı sürdürecek gibi görünüyor. Ancak, bu oyunun yönetmenleri, senaristleri ve oyuncularını doğru bir biçimde ayırtıldığında, tablo net görülecektir. Aksi taktirde olanı biteni milyon gözlerle görmeye çalışmak, bulandırılmış bir sahne ve anlaşılmaz bir olay akışının ötesinde bir durumdan öteye varmayacaktır. Özellikle hâkim sınıflar arasında bir çatışma, statü kaybı ya da bir kiliğin diğerlerine meydan

okuması olarak addedilebilecek bir gerçeklik olmadığının altını tekrar çizmek gerekiyor. ABD kumandasında, Ortadoğu'da ve dünyada şekillenen oluşumda, hem emperyalizme uşaklığı hem de fiziki-stratejik konumu itibarıyla önemli bir misyon sahibi olan Türk devletinin bu yapılanmadaki yerini alabilmesi için sürecin ihtiyaçlarına uygun kıyafetleri giymesi gerekiyor. Elbette ulusal ve uluslararası birçok çelişkiyle bağlantılı olan bu süreç, birilerinin iddia ettiği gibi Tuncay Güney ifadesi üzerinden yürüyen bir soruşturma ya da adliyenin birinde savcılık yapan birinin, kafasına estiğini tutukladığı bir yargılama süreci değildir. Ancak ortada demokrasi savunuculuğuna soyunmuş, memlekette ne kadar gizli, silahlı, kirli ilişkilennme varsa üzerine giden bir AKP hükümeti ve bunun karşısında duran, ayak direyen bir ordu hesaplaşması yoktur. Zira Kasımpaşa delikanlısının iddia ettiği "Ülkeyi çetelerden arındırarak, demokratikleştiriyoruz" söylemleri AKP'nin bu süreçten nemalanarak prim yapma çabasından başka bir anlam ifade etmemektedir. Dolayısıyla AKP'yi bu sürecin öznesi olarak gö-rerek "bütün karanlık ilişkilerin üzerine giden bir AKP" tanımlaması yaparak, Ergenekon'un "demokratikleşme yönündeki ısrarların sonucu aşılması gereken bir engel" misali tanımlanması tek kelimeyle AKP'ye ilerici, demokratik bir rol biçmek ve emperyalizmden, Türk hakim sınıfları gerçekliğinden AKP'yi muaf tutmak anlamına gelir. Yaşananların adını doğru koymak durumundayız. Çok açık ki emperyalizmin planlamaları eklenirken Türk devlet sistemi yeniden bir yapılandırma içerisine girmiş, şu veya bu düzeyde bu süreci olumsuz yönde etkileyeceği düşünülen kesimler, devletin bir dizi tetikçisiyle aynı torbaya konularak bol çeşitli bir Ergenekon sepeti hazırlanmıştır. Bu Ergenekon sepetinin hazırlanma maksadını, içerisindeki kanışık bileşeni ayırttırmadan bu sepeti sırtlamaya çalışanlar da, tersinden tekmelemeye çalışanlar da büyük bir yanlış içerisindedirler. Kaldı ki bizim bu sepeti ne tekmeleme ne de sırtlayıp taşıma gibi bir görevimiz olamaz.

Ergenekon kapsamında bir dizi tetikçiyi saymasak, hedeflenen kesimlere kimsenin kuşkusu olmasın ki, yarın yenileri eklenecektir. Bugün açısından komünist ve devrimci hareket emperyalizmin planlamalarını olumsuz yönde etkileyecek bir güçte görülmediği için dönemsel olarak muaf tutulmuştur. Kalkıp bu sürecin adını "demokratikleşme" koyanlar, "o ilişki de açığa çıkartılsın, bu ilişki de açığa çıkartılsın" diyerek bunların yargılanması talebinde bulunanlar, çok açık ki yanlış adreste yanlış kişilerin, AKP gibi emperyalizmin uşağı faşist bir hükümet eliyle "yargılanarak", buradan halkların lehine karar çıkmasını beklemektedirler. Kaldı ki bu süreci doğru analiz edemeyenler, sadece güncel, aktüel gelişmelere kayıtsız kalmadıklarını düşünerek kampanyalar örgütleyenler, yarın Ergenekon adı altındaki sürecin hedefleri arasına komünist ve devrimci hareketler de alınarak tasfiye edilmeye çalışıldığında ne diyebilecekler. Düzmece mi, komplo mu veya saldırı mı? Bizler 'dilin kemigi yok misali siyaset yapamayız. Nesnel gelişmeler diyalektik bütünlük içerisinde ele alınarak bilimsel, gerçekçi sonuçlara ulaşılabilir. Dolayısıyla siyaset yapış tarzımız kemiksiz dil misali ele alınamaz. Siyasette, politikada tutarlılık ve bu tutarlılığın sürekliliği esastır.

KONUK YAZAR

Şeyhmuz DİKEN

Sobelemek mi, o yaşı çok olduk geçeli!

Hadi gel de eskiye gitme! Hadi gel de durup durup düşünme!

Yıllar önceydi. Kasetten CD'ye yumuşak geçiş yapmıştı Türkiye. CD'de müzik dinlemenin daha kusursuz ve net oluşu pek de keyifliydi doğrusu. Türkçe CD'ler hızla yayılıyordu da; henüz bir tane bile Kürtçe CD görmemiş-tim. Her yurt dışına giden arkadaşa ısrarla, ne olursa olsun, bir tane de olsa Kürtçe CD getirin de, göreyim di-yordum. Ne de olsa yasakçı zihniyet nedeniyle dinlediğimiz kopya Kürtçe kasetler bile, ilk elden kayıtlar değildi. Kö-tü, cızırtılı kopyalardı. Hatta üzerindeki isimler bile "sah-teydi." Bu Kürtçe CD isteğim bir süre devam etti. Sonra nasıl ve ne şekilde o ilk Kürtçe CD'lere sahip olduğumu pek anımsamıyorum. Ama sanırım Şivan Perwer ya da Aram Dikran'ın, belki de ikisinin birden CD'leriydi elime geçen. Çok da keyif almıştım. Şimdilerde seçeneklerimiz epeyce çoğaldı da, rahatladık.

Eselden, ister güllü, nergisi, ezcümle bilumum çiçeği, ne-batadı anlatın! İster müziği, kültürü, dağı, ormanı, doğayı! İsterseniz de dağdaki gerillayı anlatın! Fark etmezdi! Eğer tercih ettiğiniz yazı dili, Kürtçe idiye, alırdınız başınıza "belay". Bütün bir Cumhuriyet dönemi, 90'lı yıllara varın-caya kadar, o "belalı hayatların" sayısız örnekleri ile do-ludur. Aslında Kürtçe yazarların kimisinin kamu görevlisi olmasının ve kendini devletin gazabından korumak iste-mesinin yanında, hiçbir memuriyeti olmayanların da Kürtçe mahlaslarla yazmalarının, hâla da yazmalarının bir nedeni de bu manasız "varlık, yokluk, inkâr" mantığına karşı hiç değilse kimliğiyle kendini koruma içgüdüsü de-ğil mi? Kürtçe yazıyordun ya! Tehditkâr ve bölücüydün! Kürtçe'ydi ya! Algi buydu...

Şimdilerde geline nokta itibarıyla bir yol ayrımindayız. Bir yanda "fili" bir durum var. Yani Kürt dilinin lehçeleri ile birlikte alabildiğine yazılı, sözlü ve görsel olarak kulla-nımı var. Kürtçenin kullanımının önündeki engellerin üzerine üzerine yürünerek, adeta "çignenip, ihlâl edile-rek" baskıya meydan okuyan ve "Kürtçe budur ve vardır. İşte kanton!" diyen bir varoluş. Öte tarafta ise, ısrarla, "piş-kinlik" yapmalarına rağmen, pek de geri bir konumda duran "Resmî İdeolojinin" (Bu "Resmî İdeoloji" kavramını ilk defa İsmail Beşikçi'nin Bilim Yöntemi kitaplarında oku-muş ve kavram olarak pek sevmiştim. O gün bugünden kullanırım.) Kürt diline karşı ayan beyan, en başta da "milletin" meclisindeki hâli pür melali.

Demokratik Toplum Partili Milletvekili Osman Özçelik, meclis kürsüsünden konuşuyor. Bayram gün yazdığı ve Kürtçe'si de olan kutlama kartlarının meclis matbaasında basılmadığını/bastırılmadığını; oysa bunun çok "masum" bir talep olduğunu ve bundan dahi korkulduğunu; hatta Kürtçe kutlamanın ifadesini bir cümle ile kürsüden dile getiriyor. Ertesi gün tutanağa geçen, manidar! "Hatip ta-rafından, bilinmeyen bir dille- Bu 'Bilinmeyen Dil' ifadesi-nin altını kalın kalemle çizmek gerek. Resmîyette ısrar edenlerin başlarına çok iş açacak gibi!- bir takım kelime-ler ifade edildi."

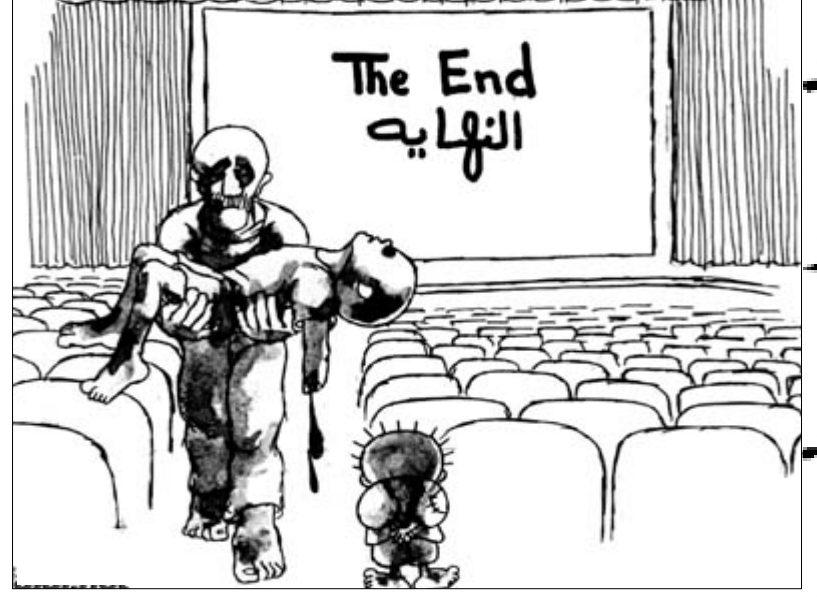
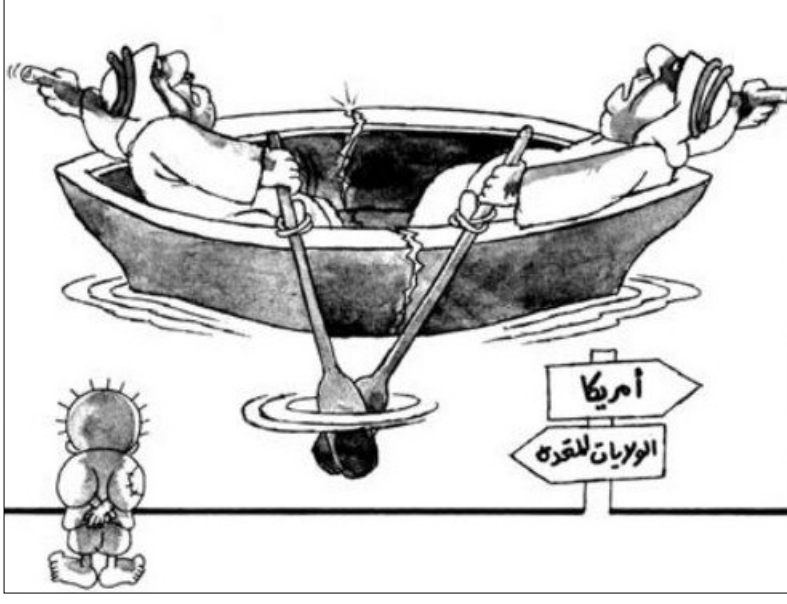
Şimdi sormazlar mı insan tekine? Be kardeşim, hadi ge-çelim bu ülkenin doğu cenahındaki en iyimser rakamla 15 milyon "Kürtü". Bu dünyanın sadece Ortadoğu'sunda değil, birçok köşesinde en az 40 milyon insan, bu senin "Bilinmeyen Dil" dediğin dille, derdini anlatıyor. Anlaşıyor. Sinema, tiyatro yapıyor. Edebiyat yazıyor. Bunlar da yet-miyorsa, resmi yazışmalar yapıyor. Hatta hatta, temsili-yetleriyle konsolosluklar açıyor artık. Gelince "ülkene" resmi protokolle karşılıyorsun. Ve sen hâla "Bilinmeyen Dil" diye meclisin tutanağına "tıro vıro" şerhler düşürü-yorsun...

Şimdi tekrar sormazlar mı insan tekine? Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu, diye.

Şimdi bir daha sormazlar mı insan olana? Be benim ba-bam, sen değil miydin, iki ay önce Hakkâri dağlarını arda-na alıp, Hakkâri Kürtünün gözlerinin içine bakarak, "be-ğenmeyen, sevmeyen terk edip gitsin, bizden bu kadar" diyen. Bu denli politikasızlık olur mu? Madem Kürt'e televizyon verecektin, biri biraz inandırıcı olaydın da, o söz-leri söylemeyeydin. Yok, eğer "hafıza-i beşer nisyan ile maluldür" diyorsan, emin ol ki, geçmiş o günleri. Sobe oy-namak masum çocuklara mahsustur. Bu yaştta Başbakan da olsun, sobelemeyizsin. Geçmiş ola!

İstedğin kadar kimilerine peşinen ambargo koyup, kimi "seçili şahsiyetleri" Malta Köşkü'nde topla, onların haziru-nunda ahkâm kes. De ki; "İdeoloji satmadan, devlet dü-şüncesini de satmadan (Kürtçe) yayıncılık, ilkemiz ola-cak". Kimi inandırıcaksınız. Bu meclisin, bu hükümetin, bu resmi yapının, adını Kürtçe olarak koyduğu ve TV Şeş (Tv 6) dediği, ham hayal. Şarkının sözlerini doğrularcasına, "Yârim İstanbul'u mesken mi tutun/Gördün güzelleri be-ni unuttun" dercesine yel yapıldak kanala koşan üç beş "beyazla" bu işler olmaz. Kürtler, bunca talan, yıkım, im-ha ve inkâr ile başta Roj Tv olmak üzere bedeller ödeye-rek, bunca Kürdi televizyon kanallarına sahip olduktan sonra "sıcak" bakarlar mı? Keşke sıcak baksalar, diyece-ğim. Ama demeye de dilim varmıyor. Çünkü sıcak bak-madıklarını bilenlerden biriyim...

Zaten bu "malum" kanalın adını bütün espri yetenekleri-ni kullanarak koydu bilcümle Kürt: "TRT Şeş Şaş e. Roj Baş e..."

11 YAŞINA HASRET BİR FİLİSTİNLİ: HANZALA

İki yüz yıldır toprakları işgallere uğramış bir ülkenin çocuğu Hanzala. Dünyanın gözlerini ve kulaklarını kapadığı, vicdanına telkinler yağdırarak duymak istemediği yerden "mücadele" diye haykırabilmenin, Filistin halkının bitmeyen direnişinin adı Hanzala. Gözlerini görmediğimiz, ama dik dik ta gözlerimizin içine bakan ve hiç büyüyecek Filistinli bir çocuk Hanzala...

Ve Filistin... Hanzala'nın, Hanzala kadar şanslı olmayıp 10 yaşını bile göremeden sessizce ölüme uğurlanan çocukların, sorgusuz ölümlerin memleketi. Filistin'de ayakkabıların tekleri hep kayıp, hangi bombanın altında, nerede bırakıldı kim bilir! Koşmak üzerine kurulu tüm düşler; öyle kırdı falan değil, bombalardan kaçmak için koşmak, yıkılan evinden, enkazlar altındaki sevdiklerinin ölüsünü alabilmek için koşmak, ve en güzeli, en uzağa taş atabilmek için koşmak üzerinedir. Hanzala bir savaşçı! Ama öyle "amcaları" gibi füzeleri, silahları, tankları, tüfekleri yok. Öyle gökleri delen uçakları yok, olsa çok yükseklere uçardı mutlaka, ama bir yerlere ölüm getirmek için değil. Hanzala'nın silahı; üzerinde halkının kanı olan taşlardır. Ufacık avuçlarına kim bilir kaç bin, kaç milyon taş sığdırdı? Ve biz, geçmiş görmüşlüğü-müzle, yaşımızla övündük, ne anlamı vardı on yaşında Hanzala olmadıktan sonra?

Filistin'de yaşananlara yükseltilen ahlânmalar, vahlanmalar kimin için gerçekten? Neyin günahını çıkartıp, "Tanrının" takdirini kazanmaya çalışıyoruz? Ölüm vitrinlerine sunulan çocukları gerçekten kendi çocuğumuz yerine koyduk mu? Günah mı çıkartıyoruz şimdi bir iki göz yaşıyla, Hanzala buna inanır mı dersiniz? Kimileri ah vah ederken, Filistin direnişine hak vermekte kimileri de! Pekî ama Filistin'deki bu haksız savaş ve katliamlar sadece bir aydır mı var? On yıllardır bu savaşın bedelini ödeyen Filistinliler ölümle nasıl böylesine ahbap edildiler? Biz nasıl göremedik de, henüz fark ediverdik! Hanzala tam da bu yüzden kızgın değil mi, bu yüzden sırtını dönmüş değil mi bize? Filistin'de doğmuş bir çocuk Hanzala. Tıpkı diğer Filistinli çocuklar gibi, ölümün kanın göbeğine doğmuş; direnmenin zorunluluğu ile almış eline tüm taşları. Kötü tıraş edilmiş saçları, yamalı kıyafeti ve yalın ayakları ile, on yaşında doğmuş Hanzala ve hep on yaşında kalmış, kalacak... Hanzala'yı, çizgilerinden doğuran Filistinli karikatürist Naci El Ali de Filistin'de doğmuş ve on yaşında topraklarından ayrılmak, başka bir ülkede, İngiltere'de yaşamak zorunda bırakılmış. Hanzala'nın on

yaşında doğmasının nedeni de budur. Topraklarından ayrı yaşamak zorunda kalan Ali, çizgileriyle ülkesinin mücadelesinde bir mevzi yaratmış. Kendi topraklarında mültecileştirilen insanların acılarına tercüman olan Ali, direnişi de hep desteklemiş. Ali aynı zamanda da bir sanatçının toplumsal olayların neresinde, nasıl bir misyonla durması gerektiğinin ifadesi olmuştur aslında. Karikatürü ile güçlü bir dil yaratan Ali, bunu silaha dönüştürmeyi iyi bilmiş bir sanatçıdır. Ölü topraklarından Hanzala'yı doğuran, yaşam veren, halkının ifadesi ile "Devrimin Vicdanı" Ali, tüm yaşamı boyunca Filistin'de Hanzala ile bir yürek olmuş, mücadele etmiştir. Ali, 29 Ağustos 1987'de Londra'da İsrailli ajanları tarafından öldürüldü fakat, on yaşındaki direnişçisi bugün hala Filistin'de direnmektedir. Hanzala, Naci El Ali'nin çizimlerinde imza olarak kullandığı bir karakterdir. Fakat öyle sanatçının alelade bir yerlere ilaştırdığı "benimdir" etiketi gibi bir şey değildir. Ali'nin "imzası" nefes alır, mücadele eder ve en önemlisi hiç giymedim. (...) Milliyetim: Filistinli değilim, Ürdünlü değilim, Kuveytli değilim, Lübnanlı değilim, Mısırlı değilim, hiç kimse değilim. Kısacası, bir kimlik kartım yok ve herhangi bir memleketten olmakla ilgilenmiyorum. Ben yalnızca bir Arabım." Hanzala, İsrailli devletin 1948'de kurulduğu "büyük lanet" anlamına gelen Nakba gününü kendisinin annesi olarak gösterir. Haklıdır da. Çünkü Hanzala, Nakba'nın ve ona karşı verilen direniş meyvasıdır.

Her günün ölümlere doğduğu, kadınların çok değil, bir sonraki güne öldürülmek üzere çocuklar doğurduğu Filistin'de, tüm bunlara direnebilmenin ifadesidir Hanzala. Ve ölümün havayla, toprakla özdeşleştiği Filistin'de mücadele etmekten başka hiçbir şeyi olmayan ve zaferini mutlak ki vücutlaştıracak insanların ifadesi... Hanzala Filistin toprakları ve halkı ile öylesine bütünleşmiştir ki, gözünün değmediği tek ölüm, elinin dokunmadığı taş, yüreğinin sarmadığı mücadele kalmamıştır. Bir küçük kız çocuğunu ip atarken seyrederek Hanzala, görmeyiz ama tebessüm eder bir an belki de, ama birden yitkilere karşı tebessüm. Çocuğun ipi teldir ve ayakları kopup yerde kalır, etekleri kan kokusundan uçurur. Ve Hanzala görür, ordadır... Bir taş alır on yaşında bir çocuk, bir İsrailli askeri yeni örülmüş saçlarından bir kız çocuğunu sürükler, taşı alan Hanzala'dır. Genelde elleri arkasında olayları gözlemleyerek tanıklık eden Hanzala, kimi zaman da her Filistinli çocuk gibi taşları fırlatır, bombalara karşı. Kendisi hakkında az şey anlatan Hanzala'nın en önemli özelliklerinden birisidir sırtının dönük olması. Kızgındır, Filistin'de on yıllardır yaşanan bu katliamlara, bu katliamlar karşısında böylesine sessiz, duyarsız kalan milyarlar ve Filistin'de örgütlerin birbirleri ile mücadelelerine. Yeni bebekler doğmuştur, belki de gözleri topraklarla dolmuştur ve milyarlar duymadı,

görmedi ya da gördü sustu diye, belki de bu yüzden kızgın, bilemeyiz! "Hepimiz çok daha ağır yenilgiler yaşadığımıza inanmış olabiliriz, ama bir çocuğun suratımıza bakmayı reddetmesi de yabana atılacak bir yenilgi sayılamaz." Böylesine ince bir tepki ile bizlere derin bir yenilgi yaşatan Hanzala'nın yüzü ne olursa olsun Filistin halkının haklı mücadelesine dönüktür. Direnen Filistin halkına bakar.

Yüzünü direnen Filistin halkına dönen Hanzala, duruşuyla tüm direnen Filistinlilere güç verdiği gibi, Ali'yi de kırılma anlarında ayağa kaldırmasını bilir. Hanzala, Ali'yi nasıl kuşattığını, örgütlediğini ise şöyle anlatır: "Naci ile tesadüfen karşılaştım. Çizmeyi bilmediği için işinden kovulmuştu ve başka bir iş arıyordu. Bana, bir ölüp üzerine karikatür çizmeye kalktığı her defasında o ülkenin elçiliğinin protesto ettiğini ve resmi uyarı ve tehditte bulunduğunu anlattı. Şöyle dedi: 'Durum iyi görünüyör, herkes kibar, hoş ve melekler gibi, bundan daha iyisi olamaz. Yani artık çizmeye gerek yok. Yaşamak için başka bir iş arıyorum.' Ben de şöyle dedim: 'Sen korkaksın ve savaştan kaçyorsun.' Onunla çok uğraştım, sonunda kararını verdim. Kendimi ona, bütün dilleri ve ağızları bilen eğitimli bir Arap olarak tanıttım. Ona, iyi, kötü, çirkin, adanmış... her çeşit insanı tanıdığımı söyledim. Ona savaş meydanlarına gittiğimi ve kimin savaştığını, kimin sadece konuştuğunu bildiğimi söyledim. Ayrıca karikatürlerini onun için her gün çizebileceğimi, Allah'tan başka kimseden korkmadığımı ve öfkelenen olursa da defolup gidebileceğini söyledim. Ona, arabalardaki air condition (klima) için endişe eden ve Filistin'i düşündüklerinden daha fazla yemek pişirmeyi ve yemeyi düşünen insanların çizeceğini söyledim." Hanzala sussun diye, öldürülmüştür Naci El Ali. Fakat Hanzala Filistin mücadelesiyle öylesine bütünleşmiştir ki, bu topraklardan zafer türkükleri yükselene dek dinmeyecek bir öfke ile muhalifliğine devam etmektedir... Ve kimse vicdanına su serpmesin, ölümlere olan bu ağlamalarımız da alışkanlıklarımızın kurbanı olduğunda, kimse hatırlamayacak Filistin'i. Alistığımızda Filistin'de öldürülen Hanzalalara, Irak'taki baktığımız gibi bakacağız... Uzaklara gerek yok, yanı başımızda yol ortasındaki ölümlere, acılara alistığımızı dönecek; aç bırakılışımıza alışmamıza, sömürülüşümüze alışmamıza dönecek. Kimse Filistin'i yazmadığında biz de unutacağız! Ancak Hanzala sızlanmaların anlamsızlığını bilir ve sadece taşı sallayabilmenin gerekliliğine inanır, bu yüzden ağlamaz...

Ve ant içerim ki, bir mendil isleyeceğim yarına kadar, gözlerine sunduğum şiiirlerle süslü ve bir tümceyle, baldan ve öpücüklerden tatlı: "Bir Filistin vardı, bir Filistin gene var!" (Mahmud Derviş)

YÜZ FİKİR

Muzaffer ORUÇOĞLU

NEPAL'DE DEVLET VE DEVRİM -2-

Gelgelelim ki, zamanın gösterdiği ama bir yığın komünistin göremediği bir yavuz gerçek vardır ki, o da, Nepal'de ne yazık ki, "tarihin tekerrür ettiği" ve devrimin yenildiği gerçeğidir. Devrim ne zaman yenildi? Bazılarının iddia ettikleri gibi, komünistler, halk savaşından vazgeçip, burjuvaziyle uzlaştıkları, devrimi monarşinin devrilmesi uğruna kurban ettikleri zaman mı yenildi? Devrim yoksa, Nepal ordusunun, bir darbeyle komünistleri tutuklaması ya da komünistlerin devlet mekanizması içinde dönüşmeleriyle mi yenilecek? Devrim, ne zaman yenilmeye başlar? Devrim, "Kurtaracağım" sözüyle başlar yenilmeye. Bu sözün ruhunda Tanrı ve Tanrı'nın kurtaracağı bir kavim vardır. "Kurtuluş", kavimin dışında kurulan bir örgütle başlar. Tarihün gerçek yapıcısı, örgüte ya da doğrudan demokrasiye dönüşerek tarihe yüklenmez, kendi dışında kurulan örgütü ya da temsili demokrasiyi (küçük devleti ya da muhalif devleti) izleyerek tarihe yüklenir. O muhalif devlet, karşısındaki düşman devleti parçalayarak, muhalif iktidardan, merkezi iktida-

ra, yani resmi devlete dönüşür. Devrim tam da bu dönüşüm noktasında yenilir. Pekî örgütsüz bir devrim olur mu? Olmaz. Halkın ya da hiç değilse, halkın bir bölümünün örgüte, yani doğrudan demokrasiye dönüşmesi gerekiyor. Tabii bu da kendiliğinden olmaz. Devrim için oldukça tehlikeli bir araçla, yani, yöneticileri seçimle gelen ve sürekli değişen, profesyonel bir örgüte olur. Bu örgüt, halkın komünler şeklinde örgüte dönüşmesiyle, varlığını, örgütlenmiş halka katarak fesheder.

NKP, 20 bin kişilik bir ordu kurdu ve yarım milyon insanı milis olarak örgütledi, dedi ki. Bu büyük bir işti. Gelgelelim ki, kurtarılmış bölgelerde, halkı aydınlatmış, zinde komünler şeklinde örgüte dönüştürme işini, yeterince ciddiye almadı. Bunu, yani devrimin aslı ve en zor görevini gerçekleştirileseydi, yirmi bini ve yarım milyonluk milisi, hayatı kuran ve yöneten komünlere katabilirdi. Komünlerin nitel seviyesini ve savunma gücünü yükselterek, düşmanın karşısına, örgütlü ve silahlı bir halk olarak çıkabilirdi. Profesyo-

nel ordunun bu tarz bir lağıvı, yirmi bin kişinin, BM gözetiminde, silahlarından tecrit edilmesinden çok daha iyi olurdu. Nepal şartlarında, gerçekten bu mümkün müydü, pek iyi bilemiyoruz. Bildiğimiz tek şey, örgütlenmiş, eğitilmiş, silahlanmış ya da ordulaşmış bir halkın, profesyonel orduya sahip bir haktan daha güçlü olduğudur. NKP, eski devrimlerin yolunu izledi. Halktan ayrı, halka dayanan bir orduyu ve onu yöneten profesyonel, sivil bir bürokrasiyi, yani partiyi, bir devlet olarak titizlikle muhafaza etmeyi ve bunu, yıkacağı devletin yerine geçip, bir devrim devleti şeklinde iyice pekiştirmeyi esas aldı. Aslında yoksul Nepal halkı, komünleşmeye yaşam ve kültür olarak da yatkindi. Monarşi bile, halkın bu doğal eğilimini dikkate alarak, güdük de olsa, 1962 anayasasıyla kademe-i medisler sistemini yerleştirmeye yeltendi. En altta mahalli medisler (panşayatar), yani köy ve şehir medisleri, sonra idare bölümü medisleri, bölge medisleri ve bunların üstünde de merkezi milli meclis. Her sınıf, her kategori, her insan, egemen olma ve yö-

netme hırsıyla donanmıştır. Hiyerarşiye, iş bölümüne, sömürüye dayanan sınıflı toplumların en belalı gerçegidir bu. Hayatı yaratan milyonların, hayata egemen olmasının, hayatı bizzat yönetmesinin, doğrudan demokrasiye gerçekleştirmesinin önünde bir engeldir bu. NKP'nin, profesyonelleşerek, merkezi iktidarı bir an önce ele geçirmesinin nedenini, bu yakıcı gerçekte aramalıyız. İnşaat temelden başlar. Bu, devrim için de geçerlidir. Çalışan yığınların, çalıştıkları yerlerde iktidar haline gelmesiyle başlar, devrim inşaatı.

Devlet mi, devrim mi? Temel sorun budur. İktidar, kimin elinde olacak? Devletin mi, devrimin mi? Devletin mi, halkın mı? "Elbette halkın ve onun devrimci devletinin" dediğimiz zaman, devrimin değil, devletin yanındayızdır.

Tüm bu gerçeklere rağmen, Nepal Devrimi, geçmişi ve bugünkü konumuyla, tarihi ileriye doğru zorlamaktadır ve bizim tarihimizin, klasik komünist mirasımızın bir parçasıdır. Onun dogmalara karşı cesareti,

özgür düşünme tarzı, her türlü düşünceye karşı toleransı, engin ittifaklar politikası ve yemeği kaşık kaşık yeme tarzı, örnek alınacak cinstendir. Var olma şartını ya da hayatı, tek bir devrime indirgeyenler ancak kaybetmekten korkarlar. Devrimcilik bir yaşam tarzıdır ve emeğin kolektif gücünden, yaratıcı ve yıkıcı kudretinden ayrı düşünülemez. İlle bir kurtancı arayacaksak, her insan, kendisinin kurtancısıdır. Halkı ancak, halkın kendisi kurtarabilir. Ne kadar devrimci olursa olsun, bu rol, hiçbir sınıfa verilemez. İşçi sınıfı, sen kurtancısın; kendinle birlikte, herkesi kurtaracak-sın. İşçi sınıfının öncüsü ve önderi, sen de kurtancısın. İşçi sınıfının yüce devleti, sen de kurtancısın. Geride kalanlar da Kurtarılanlardır. Kurtarılanların kurtarıcıları oranı, bazı ülkelerde, mesela Nepal'de ve Afganistan'da yüzde doksandır. Ve bu gibi ülkelerde, ne hikmetse, halkın en harareti bir şekilde kurtancı aradığı ülkelerdir. Onlar da malum, hazır ve nazırdır. Yukarıda Tanrı, aşağıda da onun kutsal gölgesi devlet. Tanrı ne kadar büyükse, gölgesi de o denli büyüktür.

EKONOMİK KRİZ HALKI VURUYOR

Patronların, ekonomik krizi gerekçe göstererek hız verdiği işten atma saldırıları, eylemlerle karşılanıyor. Ülkenin birçok yerinde alanlara çıkan kitleler, krizin faturasının işçi-emekçiler başta olmak üzere tüm halka kesilmesi-ne karşı mücadele ediyor

ABD'de patlak veren kriz, tüm dünyayı etkisi altına almış durumda. Dünya tekeli konumunda olan azımsanmayacak sayıdaki şirket batmakla karşı karşıya getiren bu kriz, esas olarak emperyalizme bağımlı ülkeleri etkilemektedir. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın "Kriz bizi teğet geçecek" sözünün gerçeğe ne kadar çeliştiğini görmek için, dünyanın en büyük şirketlerinin birbirinin peşi sıra iflas etmelerine, yardımlarla ayakta zar zor kalmış olmalarına, ABD'ye veya başka bir 'büyük' ülkenin ekonomisine bakmaya gerek yok. Ülkemize bakmak yeterli olacaktır. Zira bu krizle birlikte ülkemizde 200 bini aşkın kişi işten çıkarıldı. Birçok fabrikada üretim durdu. Köylülük IMF tarafından dayatılan politikalarla daha bir sıkıntılı durumun içerisine girdi. Elektrik ve doğalgaz başta olmak üzere a'dan z'ye herşeye yapılan zamlarla birlikte, insanlar geçimlerini sağlayamayacak duruma geldi. TÜİK tarafından açıklanan enflasyon oranının 2007 yılında tüketici fiyatlarında yüzde 8.39 iken şimdi yüzde 10.06 olması da yaşanan krizin mahiyetini gözler önüne sermektedir.

'255 TL neyinize yetmiyor?'

Tüm dünyanın krizle boğuşurken ve ülkemizin de bundan birinci derecede etkilene-

ceği aşikâr iken, Türk İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından yapılan açıklamalar ise trajikomik bir vaziyette bulunuyor. TÜİK, 4 kişilik bir ailenin 2008 yılı tahmini değerlere göre açlık sınırını 255, yoksulluk sınırını da 660 TL olarak hesapladı. Ama Türk-İş'in yaptığı araştırmada dört kişilik bir ailenin ağustos ayındaki açlık sınırı 729.83 TL, yoksulluk sınırı 2 bin 377 TL olarak belirtiliyor. Kamu-Sen'den yapılan açıklamaya göre ise, açlık sınırı bin 72 TL, yoksulluk sınırı ise bin 395 TL olarak hesaplandı. Türk-İş'in araştırmasına göre ülke nüfusunun 15.4'ü açlık sınırının, yüzde 74'ü de yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır.

Kriz işsizler ordusunu büyütüyor

TÜİK'in işsizlik oranına ilişkin hazırladığı Ekim 2007-Ekim 2008 işsizlik araştırması dahi, işsizlik oranının büyük bir artış gösterdiğini ortaya koymaktadır. TÜİK, Ekim 2008 döneminde işsiz sayısının önceki yılın aynı dönemine göre 385 bin kişi artarak 2 milyon 687 bine, işsizlik oranının da 1.2 puanlık artışla yüzde 10.9'a yükseldiğini açıkladı.

Tabii ki bir devlet kurumu olan TÜİK tarafından yapılan araştırmalarda işsizlik oranı ve sayısı gerçek boyutlarından çok daha az gösterilmektedir. Bu az gösterme gerçekliği-

ne karşın TÜİK'in rakamları dahi, ekonominin hiç de Tayyip Erdoğan'ın iddia ettiği gibi iyiye gitmediği, krizin bizleri teğet geçmediğini göstermeye yetmektedir.

Kriz sanayi üretimini de vurdu

Kriz nedeniyle, sanayi üretiminde de büyük düşüşler meydana geldi. 2008 yılı Kasım ayında önceki yılın aynı ayına göre yüzde 13.9'luk azalma yaşandı. Bu, 2001 yılında yaşanan ekonomik krizin ardından sanayi üretiminin yaşadığı en büyük daralma olarak ülke tarihimizdeki yerini aldı. Bunun yanı sıra krizin vurduğu ülkemizde, açılan şirket sayısında büyük bir düşüş, kapanan şirket sayısında ise büyük bir artış gerçekleşti. 2008 yılında açılan şirket sayısı bir önceki yıla oranla yüzde 37 azalarak 4 bin 904'ten 3 bin 88'e düştü.

Krizin faturasını zamlarla ödüyoruz

Krizle birlikte zamlar da yağmur gibi birbirinin peşi sıra geldi. 2008'de yüzde 50 oranında zamlanan elektrik fiyatları ile yüzde 75 oranında artan doğalgaz fiyatları halkın belini bükte. Zamlar bu iki kalemlle sınırlı kalmadı. Sağlık harcamaları yüzde 42, temizlik giderleri yüzde 32, ulaşım giderleri yüzde 27, ısınma harcamaları da yüzde 26 yükseldi. Halktan alınan doğrudan vergilerde de 2009'dan itibaren geçerli olan yüzde 12'lik zam gerçekleştirildi. Yıl içinde yapılan zamlardan en fazla nasibini alan ürünler yüzde 104 fiyat artışıyla mercimek ve yüzde 75 fiyat artışıyla doğalgaz oldu. Bunun yanı sıra geçen yıl kömür yüzde 48, pirinç yüzde 45, kuru fasulye yüzde 30, ekmek yüzde 25, ayçiçek yağı yüzde 24, tavuk eti yüzde 23, yumurta yüzde 19 artışla en çok zamlanan ürünler arasında yer aldı.

İşçiler işten çıkartmaların yasaklanmasını istedi

BURSA Ekonomik kriz bahanesiyle keyfi uygulamaların yoğun yaşandığı Bursa'da işçiler alanlara çıktı. 12 Ocak günü kent meydanında düzenlenen mitinge katılan binlerce kişi, işten atmaların yasaklanmasını istedi. Çok sayıda sendika, siyasi parti ve demokratik kitle örgütünün katıldığı mitinge, işten atıldıktan sonra hakları için direnişe geçen Sıfış ve Nergis tekstil işçileri, TÜMTİS üyesi otobüs şoförleri, Renault işçileri ile grevlerini sürdüren Birleşik Metal-İş üyesi Asemat işçileri de katıldı. "Yoksullaşma, işten çıkarmalara ve işsizliğe son", "Krizin faturasını emekçiler ödemeyecek" ve "Tenceremiz boş, öfkemiz dolu" sloganlarının atıldığı mitingde, krize karşı birleşik mücadele vurgusu yapıldı.

Kriz ve katliam protesto edildi

İSTANBUL Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, 7 Ocak günü İstiklal Caddesi'nde yaptığı yürüyüşle krizin faturasının işçi ve emekçilere çıkartılmasını ve Gazze'deki İsrail katliamını protesto etti. "Katil İsrail Filistin'den defol" sloganlarının yakıldığı eyleme Türk-İş'e bağlı sendikaların yanı sıra, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler destek verdi. Polisin tüm engelleme çabalarına karşın Taksim Tünel'den Taksim Meydanı'na yürüyen binlerce kişi adına yapılan açıklamada, küresel krizi bahane eden patronların işçileri işten çıkardığına dikkat çekilerek, yapılan zamlarla emekçilere yansımalarının zehir edildiği ifade edildi. Yaşanan ekonomik krizin temel nedeninin sosyal devlet politikalarından uzaklaşmak olduğu vurgulanan açıklamada, IMF'nin dayattığı programların reddilmesi istendi.

Sarıgazi halkı: "Krizin yükünü ödemeyeceğiz"

İSTANBUL Krizin Yüküne Karşı Sangazi Halk Platformu üyeleri tarafından 4 Ocak günü Sarıgazi Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi. Krizin faturasını emekçilerin değil, krizi yaratanların ödemesi gerektiğine vurgu yapılan açıklamaya birçok kurum da destek verdi. Demokratik Haklar Federasyonu'nun da bileşeni olduğu, Krizin Yüküne Karşı Sangazi Halk Platformu üyeleri tarafından yapılan basın açıklamasında, "Emekçilerin omzuna bindirilen yük her geçen gün biraz daha artmaktadır. Art arda yapılan zamlarla emekçi halk açlığa ve sefaletle mahkum edilmektedir. Birçok sanayi bölgesinde kriz bahanesiyle birçok işçi işlerinden atılmaktadır. Bizler, bu krizin faturasını ödemeyeceğiz, bir araya gelerek bu krizin bedelini ödemeyeceğimizi göstereceğiz" denildi.

Gebze'de işçiler Philips fabrikasını işgal etti

İSTANBUL- Gebze'deki Philips fabrikasının işçileri, fabrikanın 'kriz nedeniyle' 31 Aralık 2008 itibariyle faaliyetlerine son vereceğini açıklamasının ardından, 6 Ocak günü kendilerini fabrikaya kilitlediler. Yaklaşık 150 işçinin katıldığı işgal, 6 saat sonra jandarma saldırısı ile sona ererken, işsiz kalan 150 kişi, mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti.

Hayvancılık can çekişiyor

Yem fiyatlarındaki aşırı yükseliş ve desteklerin ödenmemesi nedeniyle 2007'den bu yana sıkıntılı günler geçiren hayvancılık sektörü, bu yıl da kriz yüzünden darboğaza düştü. Yüzde 25-30 civarında küçüldüğü tahmin edilen sektörde işletme giderlerini bile karşılayamayacak duruma gelen hayvan yetiştiricileri, sorunlarına çözüm bulunmasını istiyor.

Tüketimin azalması nedeniyle süt sanayicilerinin alımlarını kısması, süt fiyatlarının ekim ayından bu yana yüzde 20 civarında düşmesine neden olurken, maliyetlerini bile karşılayamayan hayvancılık işletmelerinin birçoğunu kapatma noktasına getirdi.

1 kilo süt 1 kilo yem etmiyor

Tüm Süt, Et ve Damızlık Sığır Yetiştiricileri Derneği (TÜSEAD) Başkanı Nizam Kağıtçı, dernek üyesi 7-8 çiftliğin kapandığını ve hayvanların kesildiğini söyleyerek, "Kriz bizi teğet geçmedi, üstümüzden geçti. İşletmelerimiz zararda. Birçok işletme kapanma noktasında, şimdiden 7-8 çiftlik kapandı. İşletmeler artık bırakın para ka-

zanmayı borçlarını ceplerinden ödüyorlar. Bu ne kadar gider bilmiyorum? Bu şekilde gidersek 2009'un sonunda ayakta işletme bulamayabiliriz" diye konuştu. Kağıtçıbaşı, süt fiyatlarının son 25 yılın en düşük seviyesine geldiğine dikkat çekti. En önemli kriterlerinden birinin 1 kilo süt karşılığında ne kadar yem aldıkları olduğunu vurgulayan Kağıtçıbaşı, "Şu anda 1 kilo süt karşılığında 1 kilo yem alamayacak duruma geldik" dedi. Son 30 yıllık dönemde süt/yem paritesi yalnızca 2007 ve 2008 yıllarında 1'in altına geriledi.

Çözüm için destekler ödenmeli

Sorunların çözümünü için yasak olmasına rağmen çeşitli yollarla ülkeye sokulan süt tozunun ülkeye girişinin engellenmesi gerektiğini belirten Kağıtçıbaşı, 2007'den kalan desteklerin hala ödenmediğini, 2008 desteklerinden 1 TL bile alamadıklarını kaydetti. Kağıtçıbaşı, üreticinin zor durumdan kurtulması için desteklerde toplu ödeme yapılması ve süt tüketiminin artırılması için projeler geliştirilmesi gerektiğine dikkat çekti.

Bu fiyatlarla çiftlikler yaşamaz

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Hayvancılık Sektör Başkanı ve Saray Çiftliği Tarım İşletmeleri Grup Koordinatörü Fevzi Topal ise, çok güç durumda olduklarını, bu fiyatlarla çiftlikleri yaşatmanın mümkün olmadığını dile getirdi. Sektörün kendini toparlaması için 2008 desteklerini ödenmesi gerektiğini belirten Topal, geçen yıl 4 kuruş olarak belirlenen süt destekleme priminin artırılması gerektiğini anlattı. Topal, sektör temsilcilerinin bir araya gelerek geçen aylarda resmi olarak kurulan Süt Konseyi'ni faaliyete geçiremediklerine dikkat çekti. Sanayicilerin alımlarını yüzde 30-40 kısıtığını belirten Doğan Organik Genel Müdürü İlhan Başaran da, "Üreticiler olarak yapacağımız hiçbir şey yok. Elimiz boğrumızda bekliyoruz. Böyle giderse herkes hayvanlarını ağır ağır kesime gönderecek. Sattığınız süütün parasını da alamıyorsunuz. Sektör ciddi anlamda sarmala giriyor" dedi.

Pancar ekim alanı daralıyor

Elazığ'da şeker pancarı ekim alanı her geçen yıl daralırken, üretilen pancar miktarında da düşüş yaşanıyor. Yıllar itibariyle bakıldığında son beş yılda ekim alanı ile pancar üretiminde yüzde 50'ye varan düşüş görüldü.

2003 yılında pancar ekilen alan 4 bin 954 hektar iken, 2004'te 4 bin 490, 2005'te 4 bin 569, 2006'da 3 bin 721, 2007'de ise 2 bin 428 hektara geriledi. Aynı şekilde 2003 yılında 198 bin ton pancar üretimi gerçekleşirken, 2004'te 183 bin, 2005'de 182 bin, 2006'da 148 bin, 2007'de ise 107 bin ton pancar üretimi gerçekleşti.

Yetkililer, üreticinin pancardan kaçışının nedenlerini belirtirken şu ifadelerle yer verdi: "Kuraklık ve pahalı girdiler çiftçiyi her yönden vuruyor. Pancar üreticisi beklediği geliri elde edemiyor. Geleneksel tarım yöntemleri, yetersiz makine, gübre ve mazot fiyatlarının yüksek olması, desteklerden yeterli kadar yararlanılamaması çiftçinin belini büken etkenler olarak karşımıza çıkmaktadır. Yıllardan beri su bekleyen çiftçi bunun heyecanı içinde olmasına karşılık, bölgenin en önemli tarım merkezlerinin başında gelen Kuzova ve Uluova sulama projelerinin devreye girmemesi nedeniyle su sıkıntısı yaşamaya devam ediyor. Elazığ'da ekonomik olarak 76 bin hektar sulanabilir arazi bulunmasına karşılık şu anda bu arazinin ancak üçte biri olan 25 bin hektar arazi sulanabiliyor. Elazığ ekonomisinin geleceği de tarım sektöründe yaşanacak gelişmelere bağlı olacaktır."

Türk müsün, Kürt müsün, Laz mısın, Gürcü müsün, Çerkes misin, Boşnak mısın, Ermeni misin, Rum musun, Süryani misin, Roman mısın, yoksa Komünist misin?

KAÇINILMAZ TARTIŞMA ARTIK BAŞLASIN -II-

EMRAH CİLASUN

Uzun bir süredir, Kaypakkaya camiasında da komünist değerlerin altüst edildiğini görmek hakikaten son derece üzücüdür. Bundan birkaç sene evvel, konuşmacı olarak bir yere davet edilmiştim. Evlerine misafir olduğum insanlar, kaç nesildir Kaypakkaya camiasına mensuptular. Boynunda zülfikar kolyesi olan 13-14 yaşla-

daki kızları, beni iyice bir süzüp, konuşmalarımı ve hareketlerimi izledikten sonra başladı ahret sorularını sormaya:

-Amca nerelisin?

-Ben tam bir Anadolu mozağıyım. Annem yarı Eskişehirli, yan Konyalı, babam, Dersim'den Kayseri'ye sürgün olmuş, ben de İstanbul'da doğmuşum. Onun için ben hiçbir yerli değilim.

-Peki Türk müsün, Kürt müsün?

-Hayır İbocuyum.

-Ama İbrahim Kaypakkaya da Kürt ve Alevi değil mi?

-Hayır değil. Kim anlattı sana bu saçmalıkları. İbrahim Kaypakkaya, bir komünist. Komünistlerin dini ve milliyeti olmaz...

Ben anlattıkça kızcağızın bütün ezberi allak bullak oldu. Kendisine tavsiye ettiğim kitapları okumaya söz verdi. Şimdi nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmediğim bu kızın sadece bir istisna olduğunu düşünüyorsunuz, yanılıyorsunuz. Hiç merak etmeyin, yaşını başını almış insanımız da aynı düşün dünyasının değerleriyle hareket etmekte. Etnik kimliğini komünist fikirlerden daha yüce gören ve kendinin İbocu olduğunu söyleyen nice insanımız var. Kimilerinin derhal savunmaya geçip, "aman canım, bu insanlar kitle, şu bahsettiğin durum da bizim gerçekliğimiz, bu gerçekliği kabul etmek gerekir" denli argümanları dillendirdiğini duyar gibi oluyorum. Bunların hepsi bana tuhaf gelmekte. Kabul lenmem mümkün değil. Vallahi benim bildiğim komünist fikirler, realiteyi kabullenip onun kurbanı olmazlar. Komünist fikirler, insanlar eğitip dönüştürmek için vardır. Şayet kendine komünistim diyen, bu meşakkatli yolu seçmeyip, gerçekliği kabul edip, kitlelerin gelenek ve görenekleriyle uzlaşıyor ve hatta en geri fikirlerin peşine takılıyorsa, vay onun haline! Çünkü bunun adı, düpedüz ekonomizmdir. Münakaşa edeceğimiz konu açısından da bunun adı, milliyetçiliktir. İnsanlar, burjuva dünyanın üst yapısına ait kavram ve ilkelerle eğitilirler. Din ve ulusçuluk bunların başında gelir. Komünistler, bunları inkar etmedikçe, yeni bir dünyayı temsil edemezler. Başkan Mao'nun şu sözleri buraya pek güzel uymaktadır: "Dünyada mevcut her şeyin içinde en kıymetlisi insanlardır. İnsanlar mevcut olduğu müddetçe Komünist Partisi önderliğinde, her türlü mucize gerçekleştirilebilir."

Akraba tersleyen, avukat kovan İbocular

İbrahim Kaypakkaya'nın, konumuz açısından gerçekleştirdiği mucizeye şimdi dönüp bakanın tam zamanıdır.

Bilenler bilir. İbrahim Kaypakkaya, dil kullanımında da çok titizdi. Gelişi güzel, kulağa hoş gelsin diye konuşmaz, yazmazdı. Kaypakkaya'nın, Haziran 1972'de kaleme aldığı çağrını, bilmem, hâlâ hatırlayan var mıdır? Her bir cümlesi son derece dikkatlice formüle edilmiş, "Türkiye'nin bütün komünist devrimcileri" diye

başlayan çağrıda, "... Bu mücadelede kahraman işçi sınıfımıza, fedakâr ve çilekeş köylülerimize, yığıt gençliğimize sonsuz bir güven" in duyulması gerektiğine dikkat çekilmekte, "yaşasın Türkiye'nin her milliyetten emekçi halkı" diye atılan şarlar da komünist devrimin, hangi milliyetten olursa olsun, sosyal tabanını oluşturan emekçi halka vurgu yapılmaktadır. (Bkz. İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, Ocak Yayınları, İstanbul, 1979, s. 444-445)

Kürt coğrafyasında, Molla Mustafa Barzani'nin ve emirindeki peşmergelerin, Sait Kirmizitoprak'ın, Doğu Devrimci Kültür Ocakları'nın güçlü prestijinin yaşadığı 70'lerin başında, Kaypakkaya'nın bu davetine, İstanbul'daki üniversite gençliği içinde hatırı sayılır bir çevre oluşturan Kürt milliyetine mensup, Davut Kurun ve arkadaşları da icab ederler. Kurun ve arkadaşları, 12 Mart'tan kısa bir süre evvel, ezilen ulus milliyetçiliğiyle devrimci fikirleri bir araya getirip, Türkiye Halkları Sosyalist Partisi (THSP)'ni kurarlar. Partinin varlığını, gizlilik gereği ilk etapta kendileri dışında herkesten saklarlar. Davut Kurun ve arkadaşları, 12 Mart öncesi İşçi-Köylü Bürosu'nda verdiği seminerlerden tanıdıkları İbrahim Kaypakkaya'nın, TİLKP'den ayrıldığını duymuşlardır. Kaypakkaya'nın, Kürt Milli Meselesi'nde, kendilerinden daha cesur bir çizgi izlediğini görünce, Kurun ve arkadaşları, Kaypakkaya'nın ekolü ile buluşurlar. Hali vakti yerinde ve entelektüel bir Kürt ailesinden gelen Kurun, Kaypakkaya'nın fikirlerinin Marksist kısımlarından yapılan tenkitleri, o çevrelerin hiç de alışık olmadığı bir dille tersler. (3 Şubat 1996'da, Kile'de, Davut Kurun ile Kırmızı Gül Buz içinde belgeseli için yaptığım mülakatta alınan notlardan.)

Militan Kürt gençliğinin, Kaypakkaya'nın fikirlerine sempati duyması, hakim sınıflar her zaman kaygılandırmıştır. Kasım 1972'de, yüksek rütbeli subayların, cumhurbaşkanı ve bakanlara verdikleri brifingde, başka örgütlere ait dökümanların yanı sıra, Kaypakkaya'nın yazılarına ilişkin şu satırları okuyoruz:

"13 Ekim 1972 günü yapılan bir ihbar üzerine Diyarbakır Eğitim Enstitüsü'ndeki aramada; aslen Adana nüfusuna kayıtlı ve halen bu okulun üçüncü sınıf öğrencisi olan Yusuf Ermez'in yatağının altında 'Türkiye'de Milli Mesele-Şafak Revizyonizminin Tezleri' başlıklı, daktilo ile yazılmış 52 sahifelik bir not ele geçirilmiştir..."

"...Bu belgeler bize Kürdistan sorunun hangi kuvvetler tarafından yönetildiğini açık saçık göstermektedir..." (Marmara Brifingi, Kaynak Yayınları, İstanbul, 1995, s. 102) (İtalik orijinal metinde böyle)

İlgincidir. Rejim'in kaygı duyduğu ve dikkat çektiği bu boyut, her nedense Kaypakkaya sonrasının önderliklerinde pek ciddiye alınmamıştır. Fakat diğer yandan, yıllar sonra, uluslararası Maoist dergi Kazanılacak Dünya'da ise "Kürdistan Ve Kızıl Siyasi İktidar İhtimalleri" (Nejimeh Siavush, "Kürdistan and Prospects for Red Political Power", A World To Win, 1986/5'in içinde) adlı "çığır açıcı makalede", Nejimeh Siavush, o yıllara ilişkin, "Kürt proleterleri, ya n-proleterleri, köylüleri, üniversite öğrencileri ve lise öğretmenleri arasında, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi de hızla yayılmaktaydı. Aslında, TKP/ML'nin kuruluşundan (1972) itibaren, Kürt kitlelerinin bu kesimi, devrimci komünist siyaset için mücadelede önemli bir rol oynamışlardır" tespitini yapmaktadır.

Kuşkusuz Kürt kitlelerinin bu en ileri kesimlerini, Kaypakkaya ekolüne taşıyan, devrimci komünist/proleter enternasyonalist çizgisiydi. Bu parametrenin dışında düşünenler tabii ki, Kaypakkaya ekolünü, Kürt ya da Ermeni örgütü diye vasıflandırmaya kalkışacaklardır. Mesela, Fetullah Gülen cemaatinin Aksiyon dergisinin yaptığı gibi. Fakat akıllara durgunluk veren bu vasıflandırmayı, aklı sıra iyi niyetle yaptığını sananlar da olmuştur. İşte size bir anekdot.

Kendisi Çerkes milliyetinden olup, bunu hiçbir zaman etrafa duyurma gereği duymayan Mehmet Zeki Şerit, İstanbul'daki ana mahkeme öncesi (Ağustos-Eylül 1973), kendisine tahsis edilen avu-

katın, "sizin örgüt hakkında savcının yazdığı iddianameyi okudum. Türk Ceza Kanunu'nun, komünizmle ilgili suçları kapsayan 141-142. maddelerine hemen hemen hiçbir atıfta bulunulmuyor. Yahu hep bölücülük suçunu kapsayan 146/1'e vurgu yapılıyor, eh sen de Kürt olmadığın için dert etme, kısa zamanda seni çıkarırız" deyince, Mehmet Zeki, o kendisine has üslubuyla, "Vekaletimi derhal geri çekiyorum. Seni avukat olarak istemiyorum. Git babam git! Ne bölücüsü, biz komünistiz" diyor. (6 Ocak 1996'da, Melbourn'de, Oruçoğlu ile Kırmızı Gül Buz içinde belgeseli için yaptığım mülakatta alınan notlardan.)

Derdi dile getiren mısralar

Bu ideolojik bakış açısı, özellikle Kaypakkaya ekolünün tabanında, uzun yıllar sürecek olan kültürel bir miras bırakmıştır. Öyle ki, Kaypakkaya ekolünden gelen insanlar, yıllarca, birbirlerine hangi etnik kökene ya da hangi mezhebe dahil olduklarını sormayı adeta zül saymışlardır. Dolayısıyla, böylesi bir terbiyenin garantörü olan Kaypakkaya ekolü, hakim ulus şovenizminin her zaman gadre uğrattığı azınlıkların en ezilen sınıflarını, ezilen ulus milliyetçiliği önünde seddetmeden, kendi etrafında toparlamasını bilmiştir. Mesela, Ermeni milliyetçiliği yapmadan Ermeni milliyetine mensup devrimcilerin, özellikle ve bilhassa, Kaypakkaya ekolüne gelmeleri neyle açıklanabilir? Tabii ki, Kaypakkaya'nın devrimci enternasyonalist çizgisıyla. Fakat ne gam! Bu güzel terbiye, esasen 12 Eylül'den sonra terk edilmiştir.

Kendisi de bu güzel terbiyeyi yitirmiş olmaktan yakanın, aşağıdaki mısraların yazarı, meramını bakın nasıl yan bilingçile dile getirmiştir:

"Çok Kültürlü Çok Uluslu Parti

'Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Halkı'yla

başlardı bildiriler,
çok uluslu partide.
Kürt yoldaşlar en önde savaşırdı,
mücadelede.
Laz kızları saçlarını
kızıla boyardı,
kendilerini yakardı
Çorum dağlarında
bir mezanın başında
nöbet tutarlardı
özgürlük aşkıyla.
Diyarbakır zindanlarına
Dayanırdı öfkeleri.
Ordularında Ermeni asıllı yoldaşlar gizliydi,
saygıyla anıyoruz ruhu şad olsun;
Ohannes Bakırcıyan.

Karadeniz dağlarından saflara kadar gelir
bir sarı genç,
adı belleğimizdedir,
Selahattin Doğan.
Çok uluslu partide başka dillerde
slogan yoktu.
Her dilde ağıt yakılırdı
İbrahim'e!
Cunta geldi
yenilgiyi yaşadık,
hep birlikte.
Partiyi yitirdik
mücadelede.
Dört bir yana dağıldı parti,
Herkes memleketinde kaldı.
Çok ulusluluk hissedilmiyor
partinin mirasçılarında.
Kürtler Kürdistan cephesinde.
Lazlar Kültür mevzilerinde.
Ermeni yoldaşların
akibetini
bilmiyorum,
çoğu sürgünde.
Yüreğim partiyle beraber
darmadağın.

Lazonya'ya da gitmeseydim
düşlerimde,
sığınacak yer kalmayacaktı
cunta bitene kadar.
Toplumsal mücadele yükseliyor yine
zulalardan çıkıyoruz.
Geçmişe ağıta ne gerek var dostlar;
parti her yerde

insanın yüreğinde. (Nisan 1996) " (Selma Koçiva, Ah Gidi Karadeniz, Kaldıraç Yayınevi, İstanbul, 2001, s. 128-129) (abç)

Koçiva'nın dizelerinde altını çizdiğim bölümü bir daha okuyun lütfen. Şimdi de, sıcağı sıcağına Stalin'in, 1905 yenilgisi sonrası yaptığı şu manidar tespite bir kulak verin:

"Rusya'da karşı devrim dönemi beraberinde sadece 'gök gürültüsü ve şimşek' değil, fakat hareket üzerine hayal kınıklığı ve birleşik güçlerde inançsızlık getirmiş bulunuyor. Önceleri, 'aydınlık geleceğe' inanılmış ve bu nedenle hangi milliyetten olursa olsun birlik içinde mücadele edilmişti. Şimdi ise düşüncelere kuşku sızdı ve ayrılmalar başladı: 'Herkes kendi ulusal medisine; herkes sadece kendisine güvensin! Her şeyden önce 'ulusal problem!'" (Josef W. Stalin, Bütün Eserleri, c.2, Devrim Yayınları, Ankara, 1977, s. 280.)

Niçin bu hallere gelindi?

Stalin, sanki 1905 sonrasının Rusya'daki devrimcileri değil de, 12 Eylül'den günümüze, Türkiye'nin devrimcilerini tasvir etmektedir. Kitabın ortasından konuşacak olursak, bu tasvir fazlasıyla, Kaypakkaya ekolü için de geçerlidir. Üzerinde serinkanlıca düşünüldüğü taktirde, bu olumsuz gelişmenin tarihsel perde arkasında yatan nedenlerin bulunup çıkarılması gerekmektedir.

Devrimin saflarında, burjuva demokrasisine duyulan özlüm ile ezilen ülke milliyetçiliğinin atbaşı gidişi, pragmatizmin ağır bastığı bir düşün dünyasının hakim hale gelmesine neden olmuştur. 1970'lerin ortalarından itibaren, dünyada baş gösteren iki önemli gelişme (yeni bir dünya savaşı tehdidinin yükselmesi ve sosyalist Çin'deki geriye dönüş), tüm dünya çapında, devrimci güçlerde ciddi kafa karışıklıklarına yol açmıştır. Kaypakkaya akımı da buradan nasibine düşeni almıştır. Türkiye coğrafyasında, tarihsel kökleri, Balkanlar ve Ortadoğu'ya uzanan siyaset-cemaat ilişkisi ve ikileminin sarmasıklan, Kaypakkaya akımının da ayağına dolanmaya başlamıştı. Proletarya enternasyonalizminden kerte kerte feragat ediş, Türk şovenizmine karşı Kürt milliyetçiliğine, Sünniliğe karşı mağdur durumdaki Alevilere yakınlaşmayı beraberinde getirdi. Kaçınılmaz olarak bu durum, farklı milliyetlerden devrimcilerin, kendilerini dışlanıyor hissetmelerine neden oldu.

12 Eylül'le birlikte gelen siyasi/ideolojik yenilgi ve Kürt milli hareketinin yükselişe geçmesi, devrimin saflarındaki milliyet ve mezhep ekseni dağılmaları daha da tetikledi. Marksizm'in, esasında bir "laf yığını" olduğuna kanaat getirenler, komünizmin, "ele gelir hiçbir pratik yanının olmadığını" keşfedener(!), başladılar, burjuva dünya görüşünün, kendilerine biçtiği kimliği kabullenmeye. Ve "herkesin kendi ulusal meclisine" yol aldığı bir ortamda, tabii ki, proletarya enternasyonalizminin artık ne gibi bir önemi olabildi ki?

Ulusların, kapitalizmin şafağında doğduğunu, sınırların, etnik ayrımların, ezilenler açısından tamamen suni olduğunu, esasen, tüm bu kavramların, burjuvazinin, böl parçala yönet stratejisine hizmet ettiğini unutmak için herkes, adeta birbiriyle yarışıp durdu. Haliyle, mesela, yukarıda bahsettiğim o güzel terbiyeden mahrum büyüyen herhangi bir genç İbocu, Kürt milliyetçiliğinin üstünlüğü için angaje olmaktan çekinmedi. Kaypakkaya'nın, Şeyh Sait meselesinde söylediklerini işine geldiği gibi yorumlayıp, ağzına dolayan zihniyet, gene aynı Kaypakkaya'nın şu sözlerini neredeyse hafızalardan sildi.

"... Milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, çeşitli milliyetlere mensup burjuvazi ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için yürüttükleri mücadelede tamamen tarafsız kalacaktır. Bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketi içindeki Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye yönelik eğilime asla destek olmayacaktır; burjuva milliyetçiliğine asla yardım etmeyecektir; Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için giriştikleri mücadeleleyi kesinlikle desteklemeyecektir; yani, Kürt milli hareketi içindeki genel demokratik muhtevayı desteklemekle yetecek, onun ötesine geçmeyecektir. " (İbrahim Kaypakkaya, age, s. 227)

Neden İbocusun?

Bu sözler, adeta Kaypakkaya'nın vasiyetidir. Fakat birbirimizi hiç kandırmayalım. Bu sözlerin, bir İbocu'nun zihninde zerre kadar kıymeti harbiyesi yoktur. Mesela, geçenlerde kendisiyle mülakat yapan bu gazetenin muhabirine Ahmet Türk, "sağ olun, benim milliyetçiliğime gazetenizde bu kadar yer verdikten sonra, sizler daha hâlâ neden İbocusunuz?" diye sorsa, peşinden de, "en iyisi mi siz bizim saflara gelin" dese, hepimizi temsil eden oradaki muhabir ne diyecek? Veyahut, "ne sağcıyım, ne solcu, allahına kadar Apocuyum" (MMC'deki bir klipten) diyen bir genç, senin hakikaten, gerçek ezilenleri ve gerçek devrimi temsil ettiğini neye göre kıyaslayacak? Kaypakkaya'yı anma etkinliklerinde, Türk şovenizminin siyasi Kalesi CHP'nin arka bahçesi konumundaki, Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu ile Kürt reform hareketinin sözcüklerini aynı anda kürsüye çıkartırsan, (ki bu Kaypakkaya'nın, Perinçek'e, "sen, hem Türk şovenizmi önünde hem de ezilen ulus milliyetçiliği önünde secdediyorsun" sözlerini hatırlatmaktadır) devrimci kitlelerin İbocu olmalarına ve devrimi arzu etmelerine, devrim için seferber olmalarına artık gerek kalır mı? Komünistlerin, komünist dünyaya doğru uzanan meşakkatli yolun bu coğrafyasında, Kaypakkaya'nın yukarıdaki vasiyetine avdet etmeyip, ezilen ulusun burjuvazisinin peşine takıldıklarını, etnik kimliklere ve mezheplere değer verdiklerini görmek son derece hazine.

Kürtlerin direniş ve özgürlük mücadelesine ihtiyacı var

DIYARBAKIR- Açılımdan açılıma koşan bir hükümetle karşı karşıyayız! “Hamdolsun” ülkemiz demokratikleşiyor, ezilen uluslar ve milliyetler en özgür, en insancıl dönemi yaşıyor! “Hamdolsun” cüzdanlarımız giderek kabarıyor, egemen sistemi temellerinden sarsan kriz, bizi ancak teğet geçebiliyor!

Mesela ‘sayın’ egemenlerimiz en son biz Kürt kardeşleri için bir kanalı açtı; TRT Şeş. Öyle sevindik, öyle sevindik ki sormayın. Hele “Rojname”ye bayıldık. Ne yani, Türklerin Seda Sayan’ı vardı da, bizim niye olmasın?

Yok yok, yapamıyoruz! Ne kadar istesek de, egemenlerin yaptıklarıyla ilgili sevinç replikleri yazamıyoruz! Kalemimiz yine egemenlerin teşhirine gidiyor, kalemimiz, “açılım” teraneleri ortalıkta dolaşırken

yanı başımızda katledilen Kürt gençlerini, çocuklarını, hapse konan üniversitelileri es geçemiyor!

Türkçe küfürden Kürtçe küfür devrine

Hükümetin son süreçte açılımdan açılıma koşmasını hem seçim süreciyle, hem de Kuzey Kürdistan’daki politika değişikliğiyle birlikte okumak lazım. Hâkim sınıfların Kürt ulusuna tavı baştan beri, kaba bir sindirme ve Türkleştirme üzerine kuruluydu. Hayatın baştan sona Türkçeleştirilmesi, buna karşı gelişecek isyanın da kaba askerî yöntemlerle sindirilmesi, yıllarca süregelen bir politikaydı. Bugünse farklı bir durum söz konusu.

Türk “ulus-devletleşme” sürecinin koşulsuz durağı olarak, ülke içindeki diğer ulusların, milliyetlerin, inanç gruplarının “Türk ulus-devle-

ti” projesine uygun olarak, Türk kimliği altında eritilmesi, malûm olduğu üzere, Kürt ulusuna tosladı! Kürt halkı özellikle son 30 yıllık isyanyıla kendini var edebildi, “serhildan”ı ortak tarih edinerek bir ulus olarak ülkenin dinamikleri arasındaki yerini aldı. Ama devlet ısrar etti. Bugüne değin, bu “inat”ı kırmak için çeşitli askerî metotları devreye soktu, gerillaya destek veren bütün köyleri boşalttı, Kürtçe köy adlarını dahi değiştirdi, sokağı bir tarafa bırakalım, evlerde bile Kürtçe konuşulmasının önüne geçmeye çalıştı. Fakat olmuyordu! Kürtçe kasetler köylerde kümeslerden, şehirlerde bacalardan sürekli çıkmaya devam ediyor, Kürt halkı ulusal kimliğini “kaçak” da olsa yaşatmaya devam ediyordu. ABD’nin Ortadoğu politikaları içinde aktif rol oynamak isteyen Türk egemenleri için de, artık bu durum can sıkıcı hale gelmişti. Artık başka bir tarz, “meşrep” belirlemek şarttı. İşte bu

tarz, Kürt ulusunu “ulusal kimliği ve değerleriyle” sisteme entegre etmek!

Bugüne kadar, en ufak ulusal hak talebi için dahi kurşunlara muhatap edilen Kürt ulusunu bir tarafa bırakılıyor, yerine, devletin söylediklerine asla karşı çıkmayan, badem bıyıklı bir Kürt ulusunu yaratılmaya çalışılıyor. İşte Kürtçe’ye belirli düzeylerde özgürlük alanları sağlanması, Başbakan’ın Kürdistan’da “bu sorun benim de sorunumdur” demesi ve en son TRT Şeş hamlesi bununla ilgili bir durum. Kürt ulusunun değerlerine Türkçe küfretme devri bitiyor, Kürtçe küfretme devri başlıyor.

Sahte açılım ve ‘çalımlarla’ Kürt ulusunun haklı direnişi yok edilemez

Kürt ulusal hareketi için seçimler artık eskisinden daha önemli hale geldi. Örneğin Amed’de seçimlerin kazanılması, artık belediyenin halkın yararına kullanılmasından ve Kürt ulusal hareketinin “kendi toplumsal sistemini örmesinden” öte, sembolik bir değer de kazandı. Kuzey Kürdistan’daki seçim sonuçları, egemenler tarafından, Kürt ulusal hareketinin güç kaybının tescilli yönünde kullanılmak isteniyor. Ve hatta Kürtlerin ulusal duyarlılıklarına yönelik açılımlarla Kürt halkının gerçek temsilcisinin ulusal hareket değil, AKP’de somutlanan egemenler olduğu gösterilmeye çalışılıyor.

Bir taraftan üniversiteye gönderdiği çocukları, “anadilimi istiyorum” gibi son derece meşru ve haklı bir talep yüzünden hapse konurken, diğer taraftan meclise gönderdiği milletvekileri Kürtçe bayram tebriği nedeniyle fezlekelerle karşılaşırken, oy vererek seçtikleri belediye başkanları, “çok dilli belediyecilik projesi”ni hayata geçirmek istediği için görevden alınırken, Kürt halkı TRT Şeş’le kandırlamaz! Kaldı ki, bugüne kadar kendi isyanlarıyla, görkemli direnişleriyle yarattıkları kanalları, çeşitli engellemelere rağmen izliyorlardı. Kuşkusuz ki, tımkılarıyla kazıyarak yarattıkları bu kanal, devletin “lütuf” diye sunduğu ve artık kundaktaki bebeğin bile anlayabileceği bir biçimde, seçim yatırımı olarak gördüğü TV kanallarından daha değerlidir.

Hakim sınıflar Kürt halkının direnişini kırarak, ABD’nin Ortadoğu’daki politikalarına daha uygun, “istikrarlı” bir taşeron yaratmak istiyorlar. ABD’nin ülkemizdeki diğer çocukları CHP, MHP gibi partilerin de K. Kürdistan’da koşulsuz AKP’yi desteklemesi buna yolmalı. Hepsinin ortaklaştığı şey, Kürt ulusunun direnişini kırmak! Hepsinin ortaklaştığı şey, ABD’nin Orta Doğu’ya yönelik planları için yapılan pazarlıklarda, eli daha güçlü bir Türk devleti!

Kürt halkına sorduğumuzda görüyoruz ki, artık kimse bu tür “seçim yatırımları”na ve sahte şirinliklere itibar etmiyor. Kürt halkı, isyanlarını umursamayan projelerle, yıllardır verdikleri mücadeleyi umursamayan projelerle özgürlük gelmeyeceğini biliyor artık. “Açılım” ve “çalım”ı da ayırt etmeyi öğrenmiş bulunuyor. Türk hakim sınıflarına kötü haber: Kürt ulusunu sizin kanalinızı istemiyor! Hatta kanalinıza yeni isimler bile buldular: TRT Şaş veya TRT Çeş(Sıpa).

‘TRT 6 inkâr ve imha politikasının Kürtçe ifadesidir’

Yaptığı açılımlarla kendi Kürt’ünü yaratmak isteyen devlet, son olarak Kürtçe kanal TRT 6’yı kurdu. Devletin bu hamlesini bugüne kadar uygulanan imha ve inkâr politikasının devamı olarak gören Kürtler, bu hamleleri, Kürt sorununu çözme niyetinden uzak sahte açılımlar olarak değerlendiriyor. Kürtler tarafından itibar görmeyen ve tepkiyle karşılanan TRT 6 hakkında Kürt gençlik örgütlerinden Yurtsever Demokratik Gençlik (YDG)’in temsilcisinden kısa bir görüş aldık

Devletin Kürt sorunu çerçevesinde yaptığı Kürtçe kanal açılımı -TRT 6- hakkında ne düşünüyorsunuz? Kürt gençliğinin bu konudaki tutumu, duruşu nasıldır?

YDG: TRT Şeş’e TRT Şaş diyoruz. Bu politikarlardan daha önce de zaten oynanan oyunlar vardı. 1980 sonrasında gelişen koruculuğun devamı olarak tanımlıyoruz. Özellikle ‘90 sürecinde gelişen köy yakmalarının, sokak ortasında infazların, zindandaki işkencelerin ve göç ettirme politikalarının bir yansıması olarak da değerlendirebiliriz. Nasıl ki 15 yıldır gelişen savaş süreci bizi hem fizikî, hem de insanî olarak yok etmeye çalışıyorsa, değerlerimizin yansıması olan dilimizin kesilip özelliklerinin asimile edilmesi politikası da, bizleri her yönüyle yok etme üzerine kurulmuştur.

Aslında TRT “Şaş” bugüne kadar Türkçe olarak geliştirilen inkâr ve imha politikasının “Kürtçe” olarak ifade edilmesidir. Özellikle insanî değer yargılarımızdan biri olan dil,

kültür ve düşüncenin yozlaştırılıp yok edilmesi, hayvanlaştırma politikasıyla eşdeğerdir. Bizler Amed gençleri olarak, bu gibi poli-

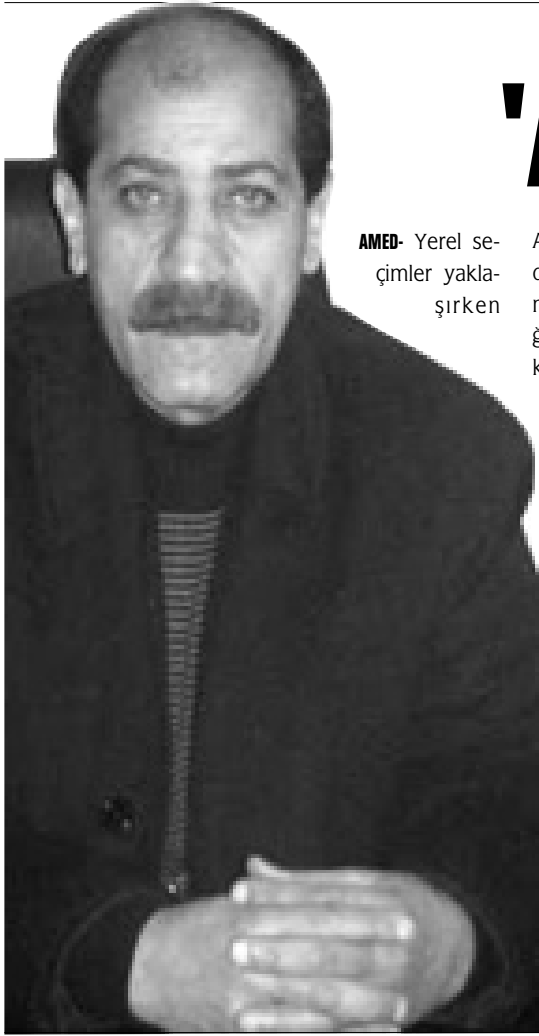
tik oyunların bizleri yok sayan sistemin en temel oyunları olduğunu biliyoruz. Buna yönelik tepkimizi “şaş” olmadan göstereceğiz.

Biz Roj TV’mizle var olduk, var olacağız.

Peki, Kürtçe kanal açılımıyla AKP’nin bölgedeki seçim politikaları arasında nasıl bir bağ var sizce?

YDG: AKP’nin temel politikaları “tek bayrak, tek millet...” olduğu için, TRT “Şaş”ı da bu temelde geliştirmek istiyor. “Kürtçe gelecekte devletten gelecek” tanımlaması bizim tanımlamamız değildir. Dolayısıyla seçim öncesi gelişen Kürtçe TV, Ermeni açılımı, çeşitli demokrasi söylemleriyle gözleri boyamayı amaçlıyor. Bu göz boyamaları seçim politikası yaparak bir şeyler elde etmeye çalışıyor. Sözüm ona Kürdistan’da belediye almak isteyen ve halkı kendisine bağlı tutmak isteyen güçler, tarihten, özellikle yakın tarihten ders çıkarmayı unutmasınlar. Seçim politikası olarak gelecekte her yanlış yaklaşım bizler tarafından bertaraf edilecek, halkın iradesine ve onuruna yönelik herhangi bir saldırıya karşı da tepkimizi örgütlü halk gücümüzle ve eylemselliklerimizle göstereceğiz.

'AKP'YLE YARIŞMA GİBİ BİR KAYGIMIZ YOK'

AMED- Yerel seçimler yaklaşırken

Amed’de gündem kızışıyor. Bir taraftan DTP cephesinde hararetili seçim çalışmaları sürerken, AKP de çalışmalarını özellikle kömür ve makarna politikalarıyla yoğunlaştırıyor. Amed’in bütün ilçelerinde ve şehir merkezinde, özel araştırma şirketleri aracılığıyla anketler yaptırarak en uygun adayı seçmeye çalışan AKP, ayrıca DTP’li belediyelerin çalışmalarını karalamak için adeta kampanya başlatmış durumda.

AKP’nin ele geçirmek için büyük çaba sarf ettiği Amed’te DTP İl Başkan Yardımcısı ve seçim komisyonu sözcülerinden Musa Farisoğulları’yla yerel seçimler sürecine dair söyleşi gerçekleştirdik.

‘Demokratik Halk Meclisleri örgütlenmesini esas alıyoruz’

Yerel seçimlere doğru ilerlerken devlet cephesi de, DTP cephesi de çok yoğun bir çalışma programını önüne koymuş görünüyor. Bu süreçte DTP’nin seçimlere ilişkin çalışmaları hakkında bilgi verebilir

misiniz?

Şunu belirtmek gerekir ki, biz seçim çalışmalarına başlarken adil, demokratik bir yöntemi esas aldık. Bütün aday adaylarımız arasında, başvuran herkesi partimizin değeri olarak ele aldık. Demokratik Özgür Seçim Platformu’nu yaratarak, adaylarımızın halkın seçmesini sağlamaya çalıştık. Aday adaylarımız bu platformlarda kendilerini özgürce ifade ettiler. Biz bu aşamayı özgür, demokratik platformlar aracılığıyla tamamladık. Açığa çıkan sonuçla yerel seçim komisyonlarımız ve merkezimizle eşgüdümü olarak platformlardan çıkan adayları değerlendiriyoruz. Tabii bunu yine toplumsal dengeleri esas alarak ilan edeceğiz. Büyükşehir Belediyesi’ne gelirken, sadece bir aday mevcut, o da Osman Baydemir. Başka aday çıkmadı. Buna rağmen biz platform düzenleyeceğiz. Adayımız geçmiş pratiğini sunacak ve halkımıza özeleştirisini verecek. Gelecek süreçlere ilişkin değerlendirmelerini yapacak.

Peki, halka nasıl ulaşıyorsunuz? Mahalle, kent meclisleri gibi çalışmaların bu sürece nasıl bir etkisi oluyor?

Biliyorsunuz ki biz paradigmamızla bir örgütlenme gerçekleştirdik. Dolayısıyla hem sokak komünleri, onların

üstü mahalle meclisleri, onların bir üstü demokratik halk meclisleri olarak şekillenen bir örgütlenmeyi esas alıyoruz. Dolayısıyla bütün seçim komisyonları için Amed merkezini esas alan bir koordinasyon kurduk. Bu her ilçede oluşturuldu. Sandık görevlileri noktasında da takriben on bin görevli hazırlığımız var. Amed genelinde üç bin sandık var. Bütün ilçelerimizle birlikte, bu sandıklarda on bin görevlimiz olacak. Şu anda da seçimlere güçlü bir hazırlık yapmak için ilçe, mahalle, sokak komisyonlarını oluşturmuş bulunmaktayız.

‘Mazlum Kürt halkının yanında yer olarak irade mücadelesi vermeliyiz’

AKP’nin bölgedeki seçim çalışmalarına ilişkin ne düşünüyorsunuz? Son süreçte ortaya konan TRT Şeş hamlesi seçim sürecini nasıl etkiler?

Bizim, bölgede AKP’yle yarışma gibi bir kaygımız yok. AKP şahsında sistemin bize karşı birleştiği ortada. Bize karşı bir şer ortaklığı var. Kürdistan’da bizim yurtsever, devrimci, sosyalist kamuoyuna çağrımız, bu ittifaka karşı mazlum Kürt halkının yanında yer alınmasıdır. Bu

sadece siyasi partiler arasında bir demokratik yarış değil, Kürt halkıyla bir irade mücadelesidir diyebiliriz.

Şeş TV seçim sürecine etki etmez. Şeş TV demin de izah ettiğim, sistemin seçime bakış açısıyla ilişkilidir. Bizim halkımız politik düzeyi yüksek, örgütlü bir halktır. Geçmişte komünizm tehlikesine karşı devletin tavını şuydu: “Bu ülkeye getirilecekse biz getiririz, komünist parti kurulacaksa onu da biz kurarız.” Bugün de böyledir. Sistem diyor ki, “Kürtlükten bahsedilecekse, bu sistem güdümlü olacaktır.” Aslında şimdiye kadar bu halkın değerlerine Türkçe küfrediyorlardı, şimdi Kürtçe küfredilecek. Kürt halkı bu tür pansuman ve makyajlarla çözüme ulaşamayacağını çok iyi biliyor. Biz, Kürt halkı, bu kanalı mücadelemize karşı bir kontr kurumu olarak ele alıyoruz. Bu halk zaten bütün engellemelere rağmen kendi kanallarını yaratmıştır. Bir Roj TV var ortada. Devlet gerçekten Kürt sorununu çözmek istiyorsa, konunun taraflarıyla oturur, halkla oturur, görüşür.

Bizim bütün devrimci-demokrat kamuoyuna çağrımızdır. Bu kanala hiç kimsenin itibar etmemesi gerekiyor. Bu kanalı Kürtlerin direncini kırmak için Kürtçe propaganda yapacak bir kanal olarak ele alıyoruz.

Yunanistan halkının öfkesi dinmiyor

Polisin genç Alexis’i öldürmesinin üzerinden bir ayı aşkın süre geçmiş olmasına karşın eylemler sürüyor. 9 Ocak günü ülkenin birçok yerinde kitlesel katilimin olduğu militan eylemler gerçekleştirildi.

Atina: Yeni yılın en kitlesel eylemlerinden birine tanık olan Atina’da, yaklaşık 10 bin gencin katıldığı eylemde tam anlamıyla terör estiren polis, eyleme hukuki destek vermek isteyen 15 avukatı gözaltına aldı. Hızını alamayan polis, gazetecilere saldırarak iki kişiyi yaraladı, diğer muhabirlerin ise haber yapmalarını engellemeye çalıştı. Yaralanan gazetecileri hastaneye götürmek isteyen hastane personeli de polis tarafından saldırıya uğradı. Hastanede tedavi altına alınan yaralıların, tedavilerinin ardından hastaneden çıkışlarında polis bir kez daha taburcu edilen yaralıları saldırdı. Olayın ardından gazeteciler birliği, öğretmenler sendikası ve avukatlar derneği temsilcilerinin de içlerinde bulunduğu kalabalık bir kitle, gözaltına alınanların getirileceği polis merkezi GADA önünde protesto gösterisi düzenledi.

Petras: Petras’ta, 1991 yılında üniversite öğrencilerinin

hakları için mücadele ederken faşistler tarafından vurularak öldürülen Nikos Temponeras’in öğretmenlik yapmış olduğu okulun önünde öğretmen ve öğrencilerin yoğun katılımıyla iki ayrı gösteri yapıldı.

Selanik: Selanik’teki gösterilerde kitle, ‘Ana Poli’ polis merkezine saldırdılar. Polis göz yaşartıcı gaz kullanarak saldırıyı engellemeye çalıştı. Bin 500’den fazla kişinin katıldığı eylem, kitenin tiyatro okulu ve merkez üniver-

sitesi kampusuna doğru geri çekilmesiyle son buldu.

Atina merkezinde polise silahlı eylem

5 Ocak gecesi Atina merkezinde çevik kuvvet (MAT) polisine silahlı saldırı gerçekleşti. Gerçekleşen eylemde bir polis ağır yaralandı. Eksarhia’da bulunan Kültür Bakanlığı binası önünde önünde nöbet bekleyen çevik kuvvet polisine gerçekleşen kaleşnikoflu eylemde bir polis göğ-

sünden ve bacağından yaralandı. Hastaneye kaldırılan yaralı polisin hayatı tehlikesi ciddiyetini koruyor. Eylemi Yunanistan’ın Devrimci Mücadele örgütü üstlendi.

Karamanlis hükümeti ilk sarsıntıyı kabine değişikliği yaparak gösterdi

Yunanistan’da Alexis GRIGOROPULOS adlı 15 yaşındaki gencin katledilmesiyle başlayan eylemler Karamanlis hükümetini zora sokmuştu. İlk gün İçişleri Bakanı’nın istifası, Başbakan Karamanlis tarafından reddedilmişti. Gelinen aşamada hükümetin, geçen Salı günü kabinede değişiklik yapması ve Başbakan Karamanlis’in ekonomi bakanı, işçileri bakan yardımcısını, turizm ve eğitim bakanını olayların sorumlusu olarak göstermesi ve görevlerinden alması, kamuoyu tarafından Karamanlis’in yenilgisi olarak değerlendirildi. Karamanlis’in bu hamlelerinin, aynı zamanda gelişen ve kitleselleşen eylemlerin önünü almaya dönük olduğuna dikkat çeken Yunanistan halkı, bu oyunlara artık kimsenin inanmayacağını altını çiziyor.

Vatan hainliğine devam ediyor(uz) Nazım

Onun itibarı, sizin kokuşmuş karanlığınızla kıyaslanamaz. Ne haddi-nize bunu onun yaratıcı ellerinden, ellerimizden almak, alıp da tekrar iade etmek. Çekin kirli ellerinizi üzerimizden...

'Açılımların partisi' AKP, bu kez de 'uç fikirler'in simgelerinden Nazım Hikmet'e kancasını attı. Demokrat Parti (DP) tarafından 'vatan haini' suçlama-sıyla Türk devleti vatandaşlığından Temmuz 1951'de düşürülen Nazım Hikmet Ran, DP gibi ABD emperyalizminin uşaklarından olan AKP tarafın-dan yeniden 'vatandaş' ilan edildi. Düşürenin de, tekrar 'vatandaş' ilan edenin de aynı sınıfların temsilcisi olması, gelişmenin kendisini önemsizleş-tirse de, gerici sistem tarafından yaratılan yanılsamanın anlaşılması baki-mından aradaki farkın şu boyutuyla görülmesi önem kazanıyor. Fark şu ki; o tarihte öncelikli olan 'komünizm belası' ile mücadele eden emperyalist kamp, bizimki gibi ülkelerde de uşaklarını buna göre konumlandırıyor, bu amaçla örgütlenmelere gidiyor ve Nazım gibi 'uç fikirli'leri 'komünizmi yay-ma' adlandırmasıyla 'vatan haini' ilan ediyordu. O dönemde 'vatansever' olarak devlete hizmet eden, devletin derininde de, yüzeyinde de görev-ler üstlenen bazıları ise, bugün Ergenekon soruşturmasında 'vatan haini' sıfatı ile yargılanıyorlar. 'Liberalizm, özgürlük' sözlerinin bayrak edildiği bu tarihi dönemde, komünizme karşı geliştirilen örgütlenmeler, 'Sovyetler, Çin tehlikelerinin ortadan kalkması' ile birlikte teşhir olmuş kısımlarıyla tasfiye ediliyor bugün. Buradan doğan boşluklara ise, 'özgürlükçü' liberal-ler öncülüğünde 'ılımlı'laştırıldığı kadar Nazımlar yerleştirilmek isteniyor. Fikirleriyle, şiirleriyle, duruşuyla 'duruğu yeri net belirleyen' Nazım'ı Türk devleti ne kadar ılımlılaştırabilir bilinmez ama 'vatan haini' olduğu dönem-de 'komünizmle mücadele dernekleri' ile Nazımlara saldıran ABD uşakla-rından Fethullah Gülen ve bugün AKP'deki koltuklarında oturan şürekası, ABD menşeli 'yeşil kuşak'tan 'ılımlı İslam'a geçişle birlikte, Nazım'ı da ılımlılaştırmak istiyor. Bu kesin, fakat bu trajik saldırıya, Nazım'dan bir sözle, kendisine, kendimize dönük saldırıya bir cevap vererek devam edelim: "KARDEŞLER! / Onların adına benziyorsa adınız eğer / adınızı değiştirin / Vebanın girdiği kapıdan girin / onların evine atmayın ayak... / Onlara elleriniz dokunmuşsa eğer / yedi tas su dökün elleri-nize / Yırtarak bayramlık gömleğimi ben / peşkir yaparım size..."

İade-i itibar mı dediniz(!)

Bugün tüm dünyada yaygın olarak tanınan ve zaten yaşadığı sürede de ülke dışında ziyadesiyle ilgi gören Nazım'a, yeniden vatandaş ilan edilmesiyle birlikte 'itibarının da iade edilmesi' gibi komik bir tartış-ma başlatıldı AKP tarafından. Bu öyle trajik bir tartışma ki, burjuva medyanın köşe yazarları dahi bu itibarın, AKP'nin iade edeceğini iddia edebildiği 'itibardan' koca bir evren kadar fazla olduğunu kabul ediyorlar. Zira Nazım'ın bu itibarı, haklı bir mücadelenin tarafında, onun için üretim-de bulunmaktan kazanıldı. Devlet tarafından takdim edilmiş bir madalya olmadığından Nazım'ın itibarı, alınıp geri verilmesi de söz konusu değil. Resmi Gazete'de yer alan iki soğuk cümle, bu itibarı değil almak, ver-mek; yerinden dahi oynatamaz.

'Komünizmi yayma' gibi onurlu bir 'suç' işleyen ve üretimleriyle bu 'suç'u işlemeyi kendisinden sonrakine de taşıyan Nazım, dünya halkla-rının gerici sisteme karşı verdikleri mücadelelerde, emekten, özgürlük-ten, eşitlikten yana üretimleri ve duruşu ile layık olduğu 'itibarını' sür-dürüyor. 'Vatan hainliğini sürdürüyor' Nazım Hikmet. Gericiler, onu ve bu değeri taşıyanlarımızı, kendi tüfeklerinden bize doğru attıkları kur-şunlar haline getirmeye çalışıyor. Proletaryanın, halkın silahını elinden almak istiyorlar. İstiyorlar ki, 'kurtulmayalım kokuşmuş karanlığımızdan'.

Nazım hakkındaki Menderes hükümetinin kararı

"Pasaportsuz olarak İstanbul'dan Romanya'ya kaçan ve oradan da Mosko-va'ya giderek havaalanında memleketi aleyhinde beyanatta bulunduğu ve müteakiben radyo yayınlarında Türkiye'nin hükümet şekli ve hükümeti ida-re edenler aleyhinde geniş propaganda kampanyasına girişerek komünizmi yaymak maksadını güden neşriyatıyla Sovyet Hükümetinin verdiği hizmeti ifa etmekte olan maruf komünist Nâzım Hikmet Ran'ın kendisine bu hizmet-ti terk etmesi hususunda yapılacak tebligatın bir fayda vermeyeceği mülâ-haza edildiğinden Türk vatandaşlığından çıkarılması; İçişleri Bakanlığının 25.7.1951 tarihli ve 40945 sayılı yazısı üzerine, 1312 sayılı kanunun 10. mad-desine göre Bakanlar Kurulunca 25.7.1951 tarihinde kararlaştırılmıştır."

Yılmaz Güney...

Nazım'inkine benzer bir durum, Yılmaz Güney için de söz konusu. O da, du-ruşu, düşünceleri, üretimleri ve eylemleriyle hedef haline gelmişti ve tıpkı Nazım gibi, yolu hapishaneden geçen yaşamını yurtdışında noktaladı 84 yılında. Fakat ismi, fikirleri, üretimleri ve bunlardan doğan itibarı, kendin-

den taviz vermeden yaşamaya devam ediyor. Ölümün-den bir yıl önce Yılmaz Güney, Amerikan uşaklarının Na-zım Hikmet'e de yaptıkları değersiz 'cezalandırma' yön-temi ile Türk devleti vatandaşlığından çıkartıldı. 1992 yı-lında ise benzer şekilde Resmi Gazete'nin soğuk cümle-leri ile 'vatandaşlığa geri alınıp' ait olmadığı bir tanımın altına sıkıştırılmak istendi.

Deniz, Yusuf, Hüseyin...

İade-i itibar kavramı, zaman zaman bu tip gelişmelerle gündeme geliyor. Daha önce de, 72 yılında idam edi-len devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'a 'itibarlarının iade edilmesi' şeklinde tartışma başlatılmak istenmişti. 'Onlar zararsız genç-lerdi' şeklindeki zehirli cümlelerle sunulan 'İade-i iti-bar' tartışmaları, onları itibarsızlaştıracak bir alana da-vet etmenin kılıfı yapıldı. Bu gibi bir tartışmayı, onla-rın yaşıyor olduğu dönemde yapmanın bir mümkü-natı yoktu. Denizlerin yaşamdaki duruşları, gerici sis-temin saldırıları ve ülkemizdeki uşak rejimin konum-lanışı buna müsaade etmiyordu. Onlar ise, giriştikleri savaşta, itibarlarını yaşamları ile taçlandırırlar. Bugün onları iade-i itibar ile sistem içine çekmenin, tişörtler ve kolyelerde olduğu gibi metalaştırmadan öte bir an-lamı bulunmuyor.

Adnan Menderes...

Türk devlet tarihinde yaşanmış ender örneklerden biri de, bir başbakanın idam edilmesidir ve devlet tarafından iade-i itibar kavramı ancak Adnan Menderes örneğinde olduğu ka-dar anlam kazanabilir.

27 Mayıs 1960 yılındaki darbeye, hükümet düşürülerek, Demok-rat Parti'nin Genel Başkanı, toprak ağası bir aileden gelen Başba-kan Adnan Menderes iki DP'li bakanı ile birlikte idam edilir. Daha sonra ise 1990 yılında itibarları kendilerine iade edilir. Devlet, kendi itibarı için, kendinden olanın itibarını böylece korur. Men-deres'in korunan itibarı ise, aşağıda kısa şekilde sıraladığımız şu gelişmelerden ileri geliyor:

1950 yılından 1960 yılına kadar süren DP hükümeti döneminde, Nazım Hikmet 'vatan haini' sıfatıyla vatandaşlıktan düşürüldü. Yurtdışında yaşamak zorunda kaldığı yıllarda, ülkedeki eşi ve çocuğu için yurtdışına çıkış yasağı getirilmişti. İçişleri Bakanı'na bunun için ricada bulunan Nazım'ın eşi Münevver hanım, "Tür-kiye'den ne sen ne oğlun ayrılamazsınız. Onun acı çekmesini ve sizin hasretinizle ölmesini istiyoruz. Sen kısa süre sonra onun ardından mezara gire-ceksin, ama bu çocuk bizim sayemizde babasından nefret etmeyi öğrenecek" cevabı alır. 1951 yılında Menderes hükümeti Türk devletinin Kore Sa-vaş'ında Birleşmiş Milletler kuvvetlerine Türk Tugayı ile katılmasına meclise dahi sormadan karar vererek çok tartışılan bir karara imza atar. Bu, Türk devletinin Soğuk Savaş'ta ABD öncülüğündeki emperyalist kamp tarafında yer aldığı göstermek için yaptığı bir siyasi manevradır. 1952'de Türk devleti NATO'ya tam üye olarak kabul edilir. Aynı yıl NATO'nun isteği üzerine komünizme karşı gayri-nizamı harp yapacak Seferberlik Tetkik Kurulu, daha sonra-ki adıyla Özel Harp Dairesi kurulur... Sonrası mı? Sonrası ma-lum, işkence, katliam, faili meçhul... İşte Menderes'in Kendi-sine iade edilen itibarı.

Bitirirken, Nazım'ın itibarına ilişkin en net yanıtı, yine onun ka-leminden verelim: "Evet / vatan hainiyim / siz vatanperverse-niz / siz yurtseverseniz / ben yurt hainiyim / ben vatan haini-yim / Vatan / Amerikan üsleri / Amerikan bombası / Ameri-kan donanması, topuysa / vatan / kurtulmamaksa kokuşmuş karanlığımızdan / ben vatan hainiyim / Yazın üç sütun üstü-ne kapkara haykıran puntolarla / Nazım Hikmet vatan hainli-ğine devam ediyor hala."

Nazım Hikmet'e yasak sürüyor

DERSİM- Demokrasi naraları altında Nazım'a Türk dev-leti vatandaşlığı veriledursun, Mavi Gözlü Dev'den devletin korkusu hala sürüyor. Dersim'de Kız Meslek Lisesi'nin düzenlemek istediği "Nazım Hikmet Şiir Ge-cesi"nin ismi "Şiir Gecesi" olarak değiştirildi, Nazım'ın etkinlikte okunacak şiirleri, görüntüleri sansürlendi.

Milli Eğitim Müdürü Nazım'ın şiirlerini eledi

Kız Meslek Lisesi'nin düzenlemeyi planladığı etkinlik için yaptığı provaları izleyen İl Milli Eğitim Müdürü Mehmet Yıldırım'ın, Nazım Hikmet'in şiirlerinin büyük bölümünü elediği öğrenilirken, Nazım'a uygulanan bu

sansürü haber alan Eğitim-Sen ve aralarında DHF'nin de bulunduğu demokratik kitle örgütleri, 16 Ocak gü-nü etkinliğin yapıldığı kültür merkezi önünde protes-to eylemi düzenledi. Kültür merkezinin dışında Na-zım'ın fotoğraflarını taşıyan kitle ise, "Hepimiz vatan hainiyiz, hepimiz Nazım'ız" sloganları attı. Eylemde, Eğitim-Sen Dersim Şube Başkanı Erkan Eslek, Nazım Hikmet'in 'Vatan Haini' şiirini okudu. Kız Meslek Lisesi'nin etkinliğinde ise, Nazım'ın şiirleri okunurken, sinevizyondan Nazım'ın fotoğrafları yeri-ne, cami, doğa ve insan figürlerinin olduğu görüntüler yansıtıldı.